DENISE ROBINS

Tristețe

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Guy Denver condusese toată ziua. Nu oprise deloc, deși străbătuse deja o sută cincizeci de mile plecând din Londra. Condusese cu disperare, fericit pentru prima oară în viață că putea să gonească fără riscuri de accidente sau de a fi oprit de poliție. Avea o mașină modernă, performantă, așa cum nu prea vedeai pe șosele, care-l costase o grămadă de bani. Dar Guy Denver nu se gândise până acum la viteză. Voise o mașină cu aspect comercial, care să stârnească invidia celor pe care-i lăsa în urmă pe autostradă. Dar astăzi simția ceva ciudat, un demon care-l îndemna să gonească disperat pe șosea. Trebuia să scape de gândurile sale, de casă, de totul... de amintirea femeii care-l părăsise. De lovitura zdrobitoare pe care i-o dăduse cu câteva zile în urmă, lăsându-l pradă depresiei și deprimării.

Mergea spre Lincolnshire, dar de fapt nu știa prea bine unde voia să ajungă. Alesese pe cât posibil drumurile mai libere, fără prea mult trafic. Oprise la un moment dat, sfârșit

de oboseală, la un han, apoi pornise din nou, străbătând milă după milă. Acum era ora patru și se lăsa întunericul; ziua aceea rece de ianuarie făcea loc înserării.

Guy Denver opri mașina, își aprinse pipa, apoi privi în jur, conștient de pustiul din sufletul său.

Pe o parte a drumului se putea vedea o mlaștină fără sfârșit; un teren jos, umed. De cealaltă parte doar staule pentru oi și mulți iepuri. În față, un deal înalt, care arăta ca făcut din șifon albastru prin perdeaua de ploaie.

Guy Denver scoase o hartă. Unde se afla? Încercă să stabilească un traseu, cu ochii săi extrem de obosiți, cu pleoapele înroșite de nesomn. Doamne cum avea nevoie de odihnă! Dar chiar dacă ar fi găsit unde să se cazeze, n-ar fi putut dormi. Nu se gândea decât: sunt un ratat în căsătorie...

Revenind cu gândurile asupra drumului pe care-l avea de străbătut, continuă să examineze harta, prin puțina lumină pe care o avea. Ajunse la concluzia că se afla în districtul Fen. Nu era de mirare că era atâta umezeală. Se afla în ținuturile mlăștinoase dintre Trent și Humber. Iar acele dealuri erau probabil Wolds.

Lăsă harta deoparte. Trase cu convingere din pipă; cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se întoarcă la drumul principal, să caute adăpost pentru noapte.

Dădu drumul la motor și vântul îi împroșcă parbrizul cu stropi grei de ploaie. Puse ștergătoarele în funcțiune.

– O, la naiba, la naiba cu totul... își spuse Guy Denver simțindu-se mizerabil, deplasându-se până văzu un stâlp. Nu putu decât să citească cele scrise pe el:“spre Lyme Purgis“.

Nu auzise niciodată de acest loc. Trebuia să fie ceva mic, neînsemnat. Dar oricum ar fi fost, trebuia să aibă o cârciumă, măcar. Se va duce acolo, la Lyme Purgis.

Mai merse câteva mile, dar nu întâlni nici un suflet. Era un ținut părăsit, sălbatic. Iar dacă își dorise singurătate, iată c-o avea. Acum nu mai voia decât să stea ploaia aceea imposibilă. Dacă nu stătea, îi era și mai greu să conducă pe vremea asta câinească, mai ales că mergea pe un drum foarte îngust și nu știa unde ar fi putut ajunge dacă ....

Deodată, văzu o lumină slabă în față; era probabil un vehicul venind din sens opus. Trase mașina spre marginea drumului.

Luminile mașinii care venea spre el erau foarte slabe; iar acum ele îi scoaseră în față un pod îngust care începea chiar din fața sa. Dacă cele două mașini se întâlneau pe acel pod se blocau una pe alta.

Guy aprinse farurile, pentru a avertiza mașina care se apropia. Din ceea ce putea să vadă era una mică, doar cu două locuri, posibil un Morris.

Dar ce naiba se întâmpla? Mașina se oprise; luminile pâlpâiră, în timp ce șoferul întoarse volanul într-o direcție apoi în cealalată. Cu nervii întinși la maximum, Guy se înfurie. Scoase capul pe fereastra mașinii și strigă:

– Hai, mișcă-te o dată!

În clipa aceea, catastrofă! Ceva teribil se petrecu chiar sub ochii obosiți ai lui Guy Denver. Luminile mașinii se micșorară mult, iar mașina căzu. I se păru că aude un strigăt de femeie.

Inima începu să-i bată tare. Aprinse farurile la fază mare și sări din mașină. Ploaia îi biciui chipul. Își șterse fața cu podul palmei. Văzu atunci cum podul fu luat de apă, se prăbuși, antrenând și mașina în cădere.

Dumnezeule! strigă Guy. O luă la fugă. Șoferul mașinii fusese o femeie, care acum era căzută în apele râului.

Coborî aproape de mal și se uită în jos. Cerule! Ce noroc! Mașina nu apucase să cadă în apă, era suspendată de pilonul prăbușit.

Deja ud până la piele, Guy, care nu mai simțea acum oboseala, reuși să coboare, să salveze femeia. Era greu în întunericul acela. Reuși să ajungă până la mașină. Observă că fusese un model decapotabil, iar femeia zăcea aruncată peste volan. Fusese singura ocupantă a mașinii. Respirând greu, Guy trase trupul afară din mașină. O puse pe malul de pământ, îngenunche și-i ascultă bătăile inimii. Nu-i putea vedea fața prea bine. Era plină de noroi; inima îi bătea încă. Îi șterse fața cu o batistă, sperând că va deschide ochii, dar femeia nu se mișcă.

Îi ridică o mână, firavă, rece, și începu s-o maseze. Nu se mai simțea deprimat, acum era îngrijorat de starea femeii. Probabil se lovise rău în cădere. Trebuia s-o ducă undeva, la adăpost, cât mai repede.

Ridică femeia pe umăr; nu era grea. Era mică de statură, delicată, cu osatura foarte fragilă. Se întrebă ce naiba căutase pe meleagurile alea dezolante, noaptea!

Ajunse la mașina sa, deschise ușa din spate și puse femeia pe banchetă, aprinzând lumina din plafon. Acum putea să

vadă clar victima din fața sa. Era foarte tânără, nu avea mai mult de douăzeci de ani. Și era chiar frumoasă, cu părul blond, gene lungi, ca niște evantaie pe obrajii albi. Avea manichiura proaspăt făcută. Era îmbrăcată modest, într-un costum de tweed bun. Iar el știa să recunoască lucrul unui croitor de lux. Purta o jachetă de piele și o eșarfă de cașmir. Se aplecă deasupra ei și-i lovi ușor obrajii cu palma, pentru a o ajuta să revină la realitate. Ce naiba putea face cu ea? Era încununarea unei zile, poate cea mai urâtă zi din viața lui, când hotărâse să renunțe la toate femeile din viața sa.

Cel mai bun lucru era să întoarcă mașina, să se ducă de unde venise. De fapt, era chiar forțat să facă asta, întrucât podul de la Lyme Purgis fusese luat de ape.

Iar ploaia nu mai contenea. Un vânt puternic începu să sufle, de parcă ar fi vrut să întregească peisajul și așa dezolant.

Întoarse cu dificultate mașina sa de ultimul tip. Din când în când, se mai întoarcea spre femeia aflată pe bancheta din spate. Ea rămăsese nemișcată. Are vreo contuzie, își spuse Guy.

Ajunse din nou la stâlpul pe care citise Lyme Purgis. Iar acum, încotro era mai bine s-o apuce? Nu văzuse pe drumul său nici ferme, nici case. Poate era mai bine s-o ia la dreapta. Poate drumul ăla îl ducea spre civilizație. Ce prostie făcuse să se avânte în ținutul Fen, atât de întunecat, pe care nu-l cunoștea deloc!

Nu mai rămânea decât să i se termine și benzina, se gândi el cu oarecare îngrijorare. Indicatorul arăta că nu mai avea prea mult în rezervor.

Coborî de două ori din mașină și privi în jur. Inima începu să-i facă probleme și fu cuprins de disperare. Dumnezeule, ce ținturi! Pe fiecare parte a drumului, numai mlaștină. Pretutindeni, apă. Această zonă blestemată părea inundată din toate părțile. Auzise că în această perioadă a anului sunt inundații în ținutul Fen, dar acum era cu totul altceva să se trezească într-o zonă inundată cu o tânără inconștientă în mașină.

Răsuflă greoi, dar porni mai departe, moment în care văzu o lumină la distanță. Se îndreptă spre ea. Părea să vină de la un adăpost aflat între copaci. Părea casa unui muncitor. Ei, dar asta nu mai conta acum. Nu mai putea străbate alte mile, când risca să rămână fără benzină, doar în speranța că va găsi un loc unde să se adăpostească. Exista prin aceste locuri și riscul de a se pierde, ceea ce ar fi fost foarte rău pentru tânăra din spatele mașinii, care părea serios afectată.

O luă la dreapta, spre locul unde zărise luminița, care era și mai inundat decât cel pe care venise. Degeaba încercă să accelereze. Oricum, reuși să ajungă la lumină.

Sări din mașină ștergându-și ochii cu batista, se duse la ușă și ciocăni încet. Era o căsuță mică din piatră de râu, destul de solid construită. Avea chiar și o grădiniță.

Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou. Apoi, împinse ușa, impacientat. Se trezi pe un hol, unde nu se afla nimeni; mai deschise o ușă. Și acolo era întuneric. Încercă să caute comutatorul pe perete, bâjbâind în întuneric, apoi pufni în râs. Acea luminiță venea de la o lampă cu gaz, care ardea în hol. Se afla cu siguranță, foarte departe de civilizație.

Strigă:

– Hei! Este cineva aici?

Nici un răspuns. O tăcere ciudată. Începu să fie tot mai sigur că nu se afla nimeni în acel loc. Luă lampa de pe hol și începu să cutreiere casa. Era părăsită. Indiferent cine locuise aici, se pare că plecase în mare grabă. Pe o masă de stejar dintr-o încăpere se afla niște mâncare: ouă, pâine, unt, șuncă și un ibric cu cafea. Cafeaua era foarte rece, ceea ce însemna că persoana sau persoanele care voiseră să mănânce plecaseră de ceva vreme.

Focul de cărbuni se stinsese și în încăpere era foarte frig. Mobila era veche și părăginită. Nu putea fi o casă de fermier; avea doar două odăi și o bucătărie.

Guy Denver își trecu palma peste față, clipind de câteva ori. Se întrebă dacă trăia un coșmar. Totul i se părea ireal. Această casă părăsită, noaptea grea, podul rupt, tânăra inconștientă, mașina sa...

Se pare că soarta alesese un mod foarte ciudat de a-l face să-și uite propriile necazuri. Tot ce se întâmplase la Londra, trecu pe planul doi. Nu se mai putea gândi la ce lăsase în urmă.

Nu putea face decât un singur lucru; să-și ducă pasagera în casă peste noapte. Era în jur de opt. Trecuseră patru ore de când avusese proasta inspirație de a o lua spre Lyme Purgis. Patru ore epuizante de luptă cu întunericul, ploaia și această zonă sinistră.

Transportă tânăra în casă și închise ușa. Într-una din încăperi văzu o sofa, așeză fata acolo și începu să caute alcool. Numai dacă ar putea să găsească niște brandy pentru ea! Și lui

i-ar fi prins bine. Răscoli dulapurile din bucătărie, dar cu dezamăgire constată că nu se afla nimic în afară de bere. Pentru el era bună și berea, dar nu și pentru tânăra inconștientă.

Se duse din nou în cealaltă încăpere, își scoase haina și se așeză în genunchi lângă sofa, încercând să examineze tânăra. Mâinile lui atente și sensibile descoperiră curând o rană la cap. Era o tăietură destul de urâtă, unde sângele scurs se coagulase în părul ei blond. Se miră că tânăra mai respira și nu murise din cauza acelei lovituri destul de serioase.

Era o fată foarte frumoasă. Ce gură perfectă, își spuse Guy. Foarte puțin rujată, cu dinți mici, foarte albi și regulați. Și bărbia îi era foarte frumos conturată.

Guy Denver își spuse că trebuia să rezolve cumva acea contuzie de la cap, pentru ca tânăra să nu rămână marcată pe vecie; păcat că era atât de frumoasă!

Luă lampa cu gaz și porni să investigeze casa. Urcând scara de lemn, ajunse într-un dormitor în care se afla un pat mare, vechi, și un alt dulap, pe care mai găsi o lampă cu gaz. O aprinse și pe aceasta. În sobă erau așezate lemnele ca pentru a face focul, așa că nu avu altceva de făcut decât să le dea foc. Trebuia să facă puțin căldură pentru acea tânără, aflată în stare de șoc.

O va aduce sus în dormitor, o va înveli în păturile aflate pe pat, apoi va încălzi niște apă, să-i curețe rana de la cap.

***

Celia Hammond deschise ochii. Pe moment, se gândi că se afla în patul ei de acasă de la Lincoln și că avea un coșmar din cele pe care le avea mereu de la moartea tatei. Dar acasă o putea striga chiar și la miezul nopții pe Mary, fosta ei dădacă. Mary venea și o liniștea, spunându-i:

– Gata, miss Celia, a trecut. Încearcă să adormi la loc. O să te veghez eu până atunci.

Genele Celiei fluturară încet.

– Mary! strigă ea.

Dar se auzi doar o șoaptă. Ciudat! Și când deschise ochii văzu că nu se afla acasă, totul în jurul ei era foarte ciudat, chiar înspăimântător. Se afla într-o cameră străină, cu pereți care fuseseră albi cândva, pe care se aflau mai multe fotografii, ale unor persoane necunoscute. Văzu pe sobă și câteva figurine și un tablou din goblen pe care scria:

„Dumnezeu este păstorul nostru".

Simți cum inima începe să-i bată tot mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, unde se afla? Încercă să-și miște capul, simți o durere foarte puternică, duse mâna la cap, dar acolo dădu peste ceva, ca un bandaj.

Deodată, în încăpere intră un bărbat. Era înalt, îmbrăcat într-un costum cenușiu. Veni repede spre ea.

– O, ți-ai revenit, slavă Domnului!

Celia îl privea uluită.

– Unde mă aflu?

– Este cam greu de spus, zise el, pentru că nici eu nu am habar. Dar îți pot spune cum ai ajuns aici. Îți amintești ceva?

Celia se strădui să-și amintească ce se întâmplase după ce plecase din casa de la Lincoln. Se dusese la Londra să vândă Morrisul. Condusese toată ziua, se pierduse în ținutul Fen... ajunsese la un pod și de acolo nu-și mai amintea nimic...

– Cred că am avut un accident, zise ea.

– Așa este, încuviință Guy Denver, începând să-i explice cum o scosese din mașină.

– Așa că vezi... încheie el, suntem singuri în casa asta părăsită. Nici măcar nu știu cui aparține. Dar cred că proprietarii se vor întoarce mâine și te voi duce la spital.

– O, exclamă Celia, observând deodată că era îmbrăcată cu o pijama bărbătească, prea mare pentru ea. Probabil acest bărbat o îmbrăcase... dar cine era el? Ce teamă îi era!

– M-ai îmbrăcat în această pijama...?

Celia se opri, rușinată. Guy Denver îi zâmbi pentru prima oară.

– Da, dar nu te gândi la nimic rău. Trebuia să te așez în pat, pentru că erai în stare de șoc, aveai nevoie de puțină căldură. Trebuia să-ți văd și rana de la cap. Sunt medic, o femeie dezbrăcată nu înseamnă nimic pentru mine...

Pentru sine, el continuă: după ce mi-a făcut Frances, nici o femeie nu va mai însemna nimic!

Celia Hammond rămase nemișcată, privindu-l. Era un sentiment foarte ciudat; se afla într-o casă părăsită, cu un bărbat străin. Dar teama cedă foarte curând. Se simțea mai bine acum, știind că bărbatul era medic. Se pare că încercase să aibă grijă de ea, așa cum putuse, fără nici un fel de instrumente, lucru pe care el încerca să i-l explice. Noroc

că-și lăsase o trusă în mașină. Cu puțin noroc, putea pleca mâine să găsească vreun spital prin zonă.

Celia îl urmări în timp ce-i vorbea. Avea o pipă în gură, stătea la picioarele patului. Ca orice altă femeie, Celia ar fi apreciat felul în care arăta acest doctor Denver, cum își spunea, ba chiar era un bărbat foarte chipeș... cu părul castaniu închis, aproape negru, privire inteligentă, frunte înaltă, ochi cenușii, un bărbat care inspira încredere.

Celia trase aer în piept. Trebuia să aibă încredere în el, era la mila lui aici...

El începu să-i pună întrebări. Celia îi vorbi despre ea, spunându-i că până acum o lună trăise lângă Lincoln, într-o casă cu tatăl ei. Locuiseră acolo după moartea mamei ei.

Humphrey Hammond, un avocat pensionar, îi dăduse fiicei sale o bună educație, dar fără a o pregăti pentru o slujbă anume. Avusese cele mai bune intenții, dar când murise, dintr-un atac de cord, Celia rămăsese singură și fără nici un sprijin. Tot ce avusese tatăl ei investise fără cap și nu mai avea nimic în afară de datorii. Celia fusese nevoită să vândă totul, chiar și mașina. Nu avea alte rude care s-o ajute. Așa că se hotărîse să se ducă la Londra, să caute o slujbă. Se gândise că putea vinde mașina mai ușor, cu un preț mai bun. Se gândise să urmeze un curs de secretariat.

– Și acum, zise ea, am pierdut și mașina. Nu avea nici asigurare, pentru că nu mi-am putut permite s-o plătesc. Așa că nu mai am nimic; aș fi preferat să mor!

Guy Denver nu mai suporta durerea din glasul ei. Era foarte tânără, cu doisprezece ani mai tânără ca el. Îi luă mâna în palmele sale.

– Nu trebuie să te simți așa. Ai avut noroc c-ai rămas în viață. Trebuie să speri că lucrurile se vor rezolva cumva.

Lacrimi mari începură să se scurgă pe obrazul Celiei.

Guy se gândea; cine sunt eu să-i dau speranțe acestei copile? Eu, care ieri îmi doream să fi murit!

Soarta îi jucase o festă, scoțându-i-o în cale pe Celia Hammond. Amândoi apucaseră pe un drum fără prea multe speranțe de viitor. Iar acum se aflau împreună; două epave. Guy își spusese că nu se va mai lăsa vreodată impresionat de vreo femeie, dar pe tânăra din fața lui nu putea suporta s-o vadă plângând. Avea ochi atât de frumoși! Acum după ce-și revenise din leșin, i se părea uluitor de frumoasă. Se întrebă cum putea s-o consoleze.

– Mă duc să mă mai uit prin casa asta, zise el, cu lampa de gaz în mână.

Făcu o descoperire folositoare. Un radio. Îl deschise și în cele din urmă prinse și Londra, ascultând buletinul meteo, în care se spunea despre inundațiile din regiunea Fen.

Vocea gravă a crainicului spunea:

„ Au fost evacuați toți locuitorii din districtul Lyme Purgis; inundațiile se extind spre zonele nepopulate. Se așteaptă ca maximul să se înregistrezee în noaptea aceasta, pe la 12,30. Experții spun că după vreo trei zile, apele se vor retrage“.

Guy închise aparatul de radio. Situația era gravă! Acum putea înțelege de ce era casa părăsită; probabil ocupanții ei o părăsiseră primind un avertisment.

Dumnezeule, ce situație! Ploaia bătea încă în ferestre, iar meteorologii spuneau că va atinge maximul în noaptea asta.

Își va găsi mașina cu apa dincolo de roți. Probabil va sta aici, cu fata asta, vreo trei zile.

Numai dacă ar fi încercat să afle ceva despre acest district Fen, înainte de a porni încoace!

Se duse iar în camera în care se afla Celia Hammond. Biată fată, victimă ca și el. Probabil era foarte speriată. Va face totul s-o liniștească.

Cu precauții îi spuse:

– Trebuie să te previn că vom rămâne aici câteva zile, probabil, până trece inundația. În privința mea, nu ai de ce să te temi.

Celia îl privi lung. Din instinct, știu că nu avea de ce să se teamă de el. Cu toate astea, situația era delicată.

Celia, care avusese grijă de tatăl său până atunci, obișnuită să aibă grijă de cineva, observă că Guy părea foarte obosit și-l întrebă dacă mâncase ceva.

– Nu, n-am avut nici ce să mănânc, nici timpul necesar pentru că m-a îngrijorat rana ta.

– Ai fost foarte bun cu mine, zise Celia, dar nu crezi c-ar trebui să mănânci ceva?

– Tu ce ai vrea?

– Un ceai.

– Nici o problemă. Avem ceai; cât despre apă...

După ce el se duse să facă ceaiul, Celia se gândi cât de bun fusese Guy Denver cu ea. Probabil era un om bun. Care era povestea lui? Era singur sau căsătorit? De ce era atât de necăjit? Nu știa nimic despre el.

Guy deschise din nou aparatul de radio. Buletinele meteo continuau. Inundațiile erau o problemă reală și serioasă, iar nivelul apelor continua să crească. Se uită pe fereastră, așteptând să fiarbă apa din ibric. Cu disperare, observă că nivelul apei crescuse foarte mult, de parcă s-ar fi rupt vreun baraj. Nu mai exista nici o speranță să poată pleca dimineață. Iar dacă nivelul apei continua să crească în același ritm, primul etaj al casei va fi sigur inundat.

Guy își spuse că fata de sus trebuia protejată. Iar cu cât urca mai repede tot necesarul la primul nivel al casei, cu atât mai bine. Mai erau două ore până la miezul nopții.

O, apa pătrunsese deja pe sub ușa bucătăriei. Era prima dată că se confrunta la modul real cu o inundație și trebuia să întreprindă ceva foarte repede.

Duse ceaiul și pâinea cu unt Celiei, mai găsi niște brânză și o bere pentru el și începu să urce. Celia îl auzi urcând scările. El îi explică de ce făcea acele drumuri. Inima ei începu să bată tot mai tare, dar ea susținea că nu se teme. Îi vorbea în permanență, încercând să-l încurajeze, făcându-l să-i răspundă.

– Aduc sus tot cărbunele de aici, să nu se ude, zise el. Să nu apuce să se stingă focul, să avem la ce să facem mâncare. Mă tem că nivelul apei crește foarte repede. Mașina mea trebuie să fie deja inundată.

Când termină de cărat lucrurile sus era cu părul ud, dar tot cu pipa între dinți. Dacă parterul continua să fie inundat, vor sta sus două, trei zile, până când apa va începe să scadă.

Nici aparatul de radio nu mai funcționa, din cauza bateriilor, probabil. Guy se scuză Celiei că vine să stea în aceeași cameră cu ea, dar era singurul loc unde se putea retrage. Casa asta aparținuse desigur, unui cuplu. Guy îi spuse că se va culca pe podea.

Celia îl asculta, conștientă că situația era jenantă pentru amândoi. El îi întâlni privirea, înțelegând ce simțea fata, apoi roși. Era medic și bărbat, dezamăgit de femei. Dar Celia era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

Încercă s-o facă să se simtă bine. După ce făcu tot ce considera de cuviință, se culcă pe podea, învelindu-se în niște pături.

Celia îl privea îngrijorată.

– Nu mă simt bine că ocup singură un pat atât de mare.

– Iar eu mi-am făcut un culcuș foarte bun aici, nu-ți face probleme pentru mine.

Încăperea se scufundă în întuneric, doar focul din sobă rămase viu. Celia rămase ascultând urletul vântului și ploaia care bătea în geam. Iar bărbatul adormise. Un bărbat pe care abia îl cunoscuse, în împrejurări ciudate. Închise ochii și adormi.

Capitolul 2

Celiei Hammond i se păru foarte neobișnuit să se trezească dimineața și să vadă un bărbat bărbierindu-se în încăperea în care dormise. Timp de câteva minute îl privi, cu inima bătându-i ciudat. Un bărbat care se bărbierea în camera ei... de parcă ar fi fost soțul ei! Apoi el înmuie aparatul de bărbierit într-o cană cu apă, după care îl trecu peste fața plină de clăbuc de săpun. Era ciufulit și părea un școlar. Era tânăr. Poate totuși nu prea tânăr, pentru că avea și riduri pe chipul expresiv. Părea chipul unui bărbat marcat de suferință.

Deodată, el se întoarse și observă că se trezise.

– Bună dimineața!

Foarte obișnuit să se trezească în preajma unei femei, așa părea. Celia încercă să se miște dar simți o durere acută la nivelul capului. Lăsă să-i scape un strigăt și-și duse mâinile la cap. Imediat, Guy veni la patul ei.

– Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-i zâmbească, dar rezultatul fu doar o grimasă.

– Cred că este din cauza rănii de la cap.

Bărbatul se aplecă, studiindu-i rana.

– Este normal să te doară. Nu te mișca prea mult, stai liniștită, nu-ți voi scoate bandajul decât diseară.

Celia îi spuse:

– Cred c-am dormit foarte profund și sper că nu te-am deranjat.

– Nu, și eu am dormit ca un buștean până la ora șase. Apoi m-am trezit și am coborât la parter, pentru a constata că ploaia n-a contenit și odaia de jos este inundată. Nu este o priveliște prea grozavă!

Celia privi neliniștită pe fereastră. Ce întunecat era cerul! Și cum bătea ploaia în ferestre! Nici nu-și închipuia ce se afla la parterul casei!

Guy îi citi gândurile.

– Nu-ți face probleme, sper că apa nu va ajunge până aici. După ce am ascultat la radio, de mâine apele se vor retrage și vom fi salvați cumva. Casa pare destul de solidă, nu cred că vor fi probleme.

– Și mașina ta?

Guy se îndreptă spre fereastră, izbucnind într-un râs nervos.

– Mașina mea este sub apă, nici nu se mai vede. Nu cred că va mai porni vreodată. Ne aflăm într-o zonă inundată la modul foarte serios.

Guy își îmbrăcă haina, spunând:

– O să-ți fac un ceai, imediat. Am găsit un primus pe care l-am lăsat la ușă.

– Te-ai gândit la toate, constată Celia.

– Situația asta îmi amintește de zilele copilăriei mele de cercetaș.

El ieși din încăpere și Celia îl auzi trebăluind. Acest tânăr medic era una dintre cele mai grozave persoane din lume.

Se întoarse curând, aducând ceai și biscuiți. Se așeză pe marginea patului și mâncară împreună, ca doi prieteni vechi. Iar acum i se păru inevitabil să-i vorbească despre el. De patruzeci și opt de ore ducea o bătălie împotriva sa și a tuturor femeilor, mai ales. Dar cu această copilă, pe care o salvase, făcea excepție. El începu să-și spună povestea fără a fi invitat, iar Celia îl ascultă vrăjită, privindu-l cu ochii ei mari.

Era așa cum își imaginase ea. Ceva îl afectase teribil pe acest Guy Denver. Soția lui! Femeia pe care o iubise, în care avusese încredere! Frances era o femeie foarte frumoasă; o brunetă cu ochii mari, negri, cu genele lungi. Era spaniolă după bunică.

Se îndrăgostise nebunește de ea, dar acum realiză că dragostea nu fusese reciprocă, Frances fiind interesată doar de poziția lui socială. Se cunoscuseră când el o operase de apendicită.

Fuseseră fericiți vreo șase luni, apoi ea începuse să se plictisească și nu se sfiise să arate asta. Crescuse într-o casă de oameni bogați, cu multă lume în jur, obișnuită cu societatea. Iar faptul că avea un soț pe care-l chema lumea și în toiul

nopții, care era un sclav al spitalului, începu s-o irite. Inevitabilul se petrecuse. La sfârșitul anului, cunoscuse un bărbat de care se îndrăgostise și...

Celia suportă cu greu să vadă privirea lui rănită când îi povesti cum descoperise că soția lui fugise cu acesta. Guy venise de la spital obosit ca de obicei, și găsise o scrisoare, prin care Frances îl informa că îl părăsise pentru Paul de Poiret, un scriitor francez cu oarecare reputație. Guy își închipui că acesta era bărbatul amuzant de care avea nevoie Frances.

Se simțise atât de nefericit, îi lipsise Frances atât de mult, încât nu mai putuse să stea în casă. Anulase toate vizitele bolnavilor și ceruse secretarei să le spună tuturor că era bolnav. Apoi, părăsise Londra.

– Și iată că am descoperit această mică zână, care avea nevoie de ajutor, completă el cu un zâmbet.

Celia oftă.

– Trebuie să recunosc faptul că nici eu nu eram într-o stare prea bună când am venit încoace. Totuși, nu se compară cu ceea ce-ai simțit tu, și-mi pare rău pentru tine.

– Nu trebuie să mă compătimești, pentru Dumnezeu!

Durerea care răzbătea din glasul lui o făcu să simtă și mai multă milă, dar nu mai zise nimic înțelegând că nu-i făcea plăcere. El începu să străbată încăperea în sus și-n jos, fumând. Era neliniștit, gânditor. Ea îl urmărea cu privirea, neștiind cum putea să-l ajute. Începu să-i pună întrebări despre munca lui:

– Cred că munca de medic este minunată!

Guy scutură din cap.

– Oare? merită să muncesc zi și noapte pentru alții, și să rămân fără soție? Iar acum mă așteaptă divorțul. Simt că nu vreau să mă întorc la Londra. Aș rămâne aici pentru totdeauna.

Celia zâmbi.

– Cred c-ai pleca imediat ce ți-ai termina tutunul...

Figura lui Guy se însufleți brusc și chiar zâmbi. Ce făptură minunată era această micuță Celia!

– Știi că ai dreptate? Nu am prea mult tutun...Trebuie să fumez mai puțin. De fapt abia acum îmi dau seama că nici nu te-am întrebat dacă te deranjează fumul... n-am fost prea politicos...

– Nu mă deranjează, zise Celia.

Și chiar așa era. I se părea interesant să-l vadă pe acest bărbat atrăgător în camera ei, fumând pipă. Era o persoană foarte impunătoare. Cum putuse femeia aceea să-l părăsească? Acest bărbat merita să fie așteptat oricât! Ce femeie lipsită de inimă și egoistă trebuie să fie această Frances Denver! Să distrugă încrederea pe care i-o acordase un bărbat ca Guy! Să-i dea o asemenea lovitură, încât el să nu mai vrea să-și continue munca!

Celia spuse deodată:

– Trebuie să te întorci la munca ta. Și sunt sigură c-o vei face. Nici nu vreau să mă gândesc că vei refuza. Probabil te așteaptă toți pacienții.

Guy, cu mâinile în buzunare, zâmbi trist. Era atât de frumoasă această tânără bandajată la cap, care-l privea cu seriozitate!

– Poate că ai dreptate; vom vedea.

Apoi, el schimbă subiectul și începu să strângă resturile micului dejun, să pună lucrurile în ordine. Celia era forțată să stea în pat, neputând să facă nimic. Nu i se părea normal ca un bărbat să facă toate astea, dar el n-o lăsa să se miște. Poate că mâine se va simți mai bine.

Așa trecu prima lor zi împreună, petrecută în împrejurări ciudate. Găsiseră multe de vorbit. Apoi, de pregătit ceva de mâncare. Guy se întrecu pe sine, deschizând tot felul de conserve cu care s-o tenteze. Iar în momentele dificile n-o lăsa să se gândească la starea ei. Îi aduse apă caldă să se spele. Îi reamintea mereu că este chirurg și că s-a obișnuit cu astfel de lucruri. La sfârșitul zilei, Celia se simțea în largul său, fără a se mai teme de acest bărbat.

Ploaia continua să cadă peste ținutul Fen. Nivelul apei continua să se ridice până ajunse la scară iar Guy nu mai putu să coboare.

Când se lăsă întunericul, Guy deveni brusc neliniștit, dar nu lăsă ca ea să vadă asta. Se obișnuiseră unul cu celălalt. Ca și cum ar fi trăit împreună mulți ani.

Seara, după ce mâncară, începură să discute. Lui Guy îi plăcea să vorbească, iar ei să-l asculte. El descoperi că fata avea convingeri destul de bine definite despre dragoste și căsătorie. Nu se îndrăgostise până acum. Nu voise aventuri

trecătoare, fiind convinsă că într-o zi o să apară bărbatul potrivit. Și pentru el, era dispusă să aștepte.

Guy oftă. O tânără ca aceea din fața lui nu mai părăsea bărbatul o dată ce se îndrăgostea!

Ea refuză să-l lase să spună că nu mai avea încredere în nimeni. Omul nu trebuie să-și piardă niciodată încrederea, îi spuse ea. Indiferent cât de afectat era, nu trebuia să se închidă în sine, ci să-și amintească ce putea face pentru cei din jur. Continuând să profeseze, să fie înconjurat de cei care aveau nevoie de el, își va recăpăta încrederea.

Guy o asculta, minunându-se de înțelepciunea ei. Era un copil, totuși mintea îi era a unui om cu experiență.

Ce-i oferise ei viața? Nimic. Era singură, nu avea speranțe de viitor. Cu toate acestea, nu-și pierdea încrederea.

În seara aceea, la lumina lămpii, el îi scoase bandajul. O făcu delicat, cu multă grijă, pentru că știa c-o s-o doară. Observă că buzele ei se albiră, că deveni lividă, dar ea nu se plânse.

– Ești cea mai curajoasă fată pe care am cunoscut-o, Celia!

Culoarea îi reveni în obraji. Ea realiză dintr-o dată că aprecierea lui o bucura mult, că durerea nu mai conta.

În acea noapte împărțiră din nou camera, iar Guy dormi pe salteaua de lângă pat. Celia rămase mult timp trează, cu prea multe gânduri.

Bărbatul care dormea în aceeași încăpere cu ea nu mai era un străin, era un prieten. Cineva pe care îl cunoștea foarte bine. Cineva, căruia o femeie îi rănise viața, și căruia ea, Celia Hammond, voia să-i redea încrederea. Acest lucru îi apropia

foarte mult. Iar ea nu se mai simți singură, așa cum se simțise când pornise să vândă mașina. Acum exista pentru ea un prieten în toată această lume, Guy Denver. Era atât de fericită că-l cunoscuse, că fusese exilată cu el din cauza potopului, că mâine se va trezi și-l va găsi alături de ea.

Apa continua să curgă, moment în care Guy Denver trecu prin momente dificile, întrebându-se ce va face când va ajunge în această încăpere, în care el se afla cu Celia. Dar asta nu se întâmplă căci curând, apa începu să se retragă. Apăru și soarele. Guy deschise ferestrele, știind că nu mai avea de ce să se teamă.

– Cred că așa s-a simțit Noe în arca sa când a stat ploaia, zise Celia.

Era îmbrăcată în costumul în care o găsise el în mașină. Acum prinsese putere și putea să facă și puțină treabă. Ea pregăti ceaiul, mâncarea.

Guy îi schimbă bandajele și o asigură că rana se vindeca foarte bine.

– Abia aștept să mă spăl pe cap, zise ea râzând.

Guy urmări cum încearcă să se pieptene, iar buclele i se răsfirară pe umeri. Deodată el îi spuse:

– Ce frumoasă ești, Celia! Ți-a spus-o cineva vreodată?

Era primul compliment. Acesta avu un efect ciudat asupra ei. Simți cum roșește, cum inima îi bate mai tare. Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea. Nu trebuie să mă îndrăgostesc de acest bărbat, care a trecut printr-o experiență foarte dură cu soția sa.

Guy Denver se gândea: ce norocos va fi acela de care se va îndrăgosti fata asta frumoasă!

Dar imediat își reaminti că nici o femeie nu merita să fie iubită, nici măcar Celia Hammond.

Totul se va termina și se va întoarce la munca sa. Iar ea va pleca în drumul ei și nu se vor mai vedea vreodată. Poate era mai bine așa. Celia realiza că era pe cale să se îndrăgostească de el. De Guy Denver, care nu va fi mai mult decât o amintire. O amintire stranie din viața ei.

***

Mai rămaseră încă două zile în acea casă mică de piatră. După cele două zile, apele începură să se retragă și părăsiră camera în care locuiseră patru zile și patru nopți. Sosi și clipa în care stăpânii casei reveniră.

Un fermier și soția lui, care cu inima strânsă abia așteptau să vadă ce pagube le produsese apa.

Constatară uluiți că cineva le ocupase casa. La fel de neplăcut surprinși au fost să observe că le fuseseră consumate rezervele de mâncare. Dar asta nu dură prea mult, pentru că Guy le oferi un cec generos, care le readuse zâmbetul pe buze.

Femeia îi spuse Celiei:

– Biata de tine! Tu și soțul tău ați trecut prin momente de groază!

Celia întâlni privirea lui Guy. Roși.

– Nu suntem căsătoriți, zise ea.

Proprietara casei o privi ciudat.

– Oh! exclamă ea.

Guy nu suportă gândul că femeia o făcuse să roșească pe micuța Celia. În același timp, începu să se gândească ce va spune lumea când se va afla că el și Celia fuseseră cantonați în această casă vreme de cinci zile.

Începu să facă diferite aranjamente cu fermierul. Mașina lui trebuia dusă la un garaj, iar biata mașină a Celiei scoasă de sub ruinele podului, cât mai repede.

– Ar fi mai bine dacă le-am putea duce la Londra, îi spuse el Celiei.

Ea încuviință.

– Acolo voiai să ajungi, parcă?

– Da, zise ea, evitându-i privirea. Guy observă că fata era îngrijorată și simți dintr-o dată dorința s-o protejeze. Doar el o salvase de furia apelor! Celia nu avea pe nimeni, iar el nu avea de gând s-o lase să se simtă părăsită.

– Nu fi îngrijorată, draga mea, am un plan pentru tine.

Celia se simți parcă mai bine auzind că se oferea cineva s-o ajute. Iar Guy îi zâmbea. Ce zâmbet fermecător avea acest bărbat! Prea fermecător, putând să fure ușor mințile unei tinere! Celia începea să conștientizeze asta, deși se împotrivea din toate puterile.

– Ce plan? îl întrebă ea.

El începu să-i spună. Va avea nevoie de o secretară la întoarcerea acasă, pentru că secretara lui, miss Bryant, era însărcinată. De ce să nu-i ia Celia locul?

– Dar nu am pregătirea necesară! exclamă ea.

– În acest caz, voi angaja temporar o altă secretară, până când vei absolvi cursurile de specialitate. Îți voi păstra postul și astfel vei fi asigurată financiar.

Celia îl privi cu ochi mari.

– Pare o ofertă prea generoasă pentru a fi adevărată.

– O vom transforma împreună în realitate.

– Asta înseamnă că-ți vei relua activitatea? îl întrebă Celia.

– Da, zise Guy, mă întorc la munca mea.

Era conștient că datora acestei tinere cu părul blond și ochii frumoși, ca de căprioară, dorința de a reveni la meseria sa și de a fi de folos bolnavilor.

Nici în următoarele douăzeci și patru de ore n-au putut să plece la gară, dar dimineața următoare fermierul a venit și i-a dus cu mașina sa.

Aflat cu Celia în trenul ce-i ducea la Londra, lăsând în urma sa ținutul Fen, Guy Denver se simțea renăscut, parcă. Nu mai era bărbatul abătut, care ajunsese aici disperat, pentru a se ascunde de lume. O considera pe Celia Hammond o oază de lumină, care-l readusese pe drumul său, făcându-l să-și recapete speranța. Curajul îi revenise și pacea se întorsese în sufletul său. Putea să ia din nou viața în piept. Chiar să treacă peste neplăcerile divorțului. Când se gândea la Frances, n-o mai făcea cu durere. Dragostea pentru ea murise neașteptat de repede, de parcă nici nu existase. Acum, Frances nu mai conta. Importantă era doar munca sa și salvarea vieții bolnavilor. Celia Hammond îi redase această bucurie.

Când au văzut primul ziar, au avut un șoc. Un titlu cu litere mari scria:

„Un cunoscut chirurg de pe Harley, Guy Denver, și o tânără au fost prinși de furia apelor, în casa unui fermier."

Erau fotografii ale lor. Văzură și fotografia lui Frances, deși nu se spunea prea mult despre ea. Se accentua povestea romantică a doctorului Denver, care fusese forțat să stea cinci zile într-o casă inundată până la primul etaj, cu o tânără frumoasă, pe care a salvat-o de la moarte.

Celia lăsă ziarul la o parte și-l privi pe Guy.

– Nu este păcat că au publicat acest articol? Nu pentru mine îmi fac probleme...

– Acești reporteri își vâră nasul unde nu trebuie, zise Guy, abia așteaptă să exploateze orice informație. Pentru mine nu trebuie însă să-ți faci probleme, te asigur.

Dar Celia era conștientă că un chirurg cu reputația lui, care se afla în pragul divorțului, nu trebuia să fie implicat în vreun scandal.

Realizase că tot ce ținea de Guy căpătase o mare importanță pentru ea. Iar acum nu voia decât să-l facă fericit. Se uită cu indignare la articolul din ziar. Nu era nimic clar, ci numai aluzii... un frumos chirurg și o tânără, au stat închiși într-o casă, timp de cinci zile. Ce ușor putea fi lumea înșelată! Dacă ar fi aflat cu cât respect o tratase Guy! Dacă ar fi știut că între ei nu se înfiripase o poveste de dragoste!

Când ajunseră la Londra, Celia îi spuse:

– Nu crezi că este mai bine să ne luăm rămas-bun acum? Să evităm să fim văzuți împreună?

– După cum ți-am spus, îți voi oferi o slujbă, după ce vei urma niște cursuri. Dar înainte de toate vei merge acasă la mine, unde să mănânci decent, după toate conservele cu care ne-am hrăni aici. Te voi lăsa în grija menajerei mele, doamna Mortimer, care mi-a fost dădacă, o femeie extraordinară care te va îngriji ca pe fiica ei. Rana de la cap nu ți s-a vindecat complet.

Celia se temea de felul în care arăta. Costumul ei trebuia călcat, pălăria curățată, trebuia să se spele pe cap. Era sigură că lui Guy îi plăceau femeile elegante și îngrijite. Avusese o soție frumoasă, o femeie șic, după cum constatase ea din acel ziar. Nu-i făcea plăcere să se compare cu soția lui Guy, pe care o ura pentru că rănise inima unui astfel de bărbat...

Guy se simți ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis când deschise ușa casei sale, după o absență de câteva zile. Ce ciudat se simțea acum când se întorcea acasă, însoțit de această tânără frumoasă, care avea nevoie de ajutorul lui.

Intră cu Celia în hol. Ea fu cuprinsă de căldura acelei case și de luxul pe care-l constată. Era o casă frumoasă, cu mobilă scumpă, care se vedea că aparține unui om cu bani.

Guy strigă:

– Doamnă Mortimer!

Se deschise o ușă. În hol apăru nu menajera ci o femeie brunetă frumoasă, elegantă, cu o blană de zibelină, pe care Celia o recunoscu imediat. Era Frances!

Guy o privi complet detașat, de parcă nici n-ar fi cunoscut-o.

– De ce te afli aici?

Frances aruncă o privire curioasă spre Celia, apoi spre soțul ei.

– Mă bucur că te-ai întors, Guy. Am fost îngrijorată din cauza ta. Te rog să vii în salon, avem de discutat.

Guy pufni disprețuitor.

– Eu nu am nimic de vorbit cu tine, Frances, ai plecat cu acel individ, Poiret. De ce nu ești cu el?

– Dragul meu, nu ți se pare că ești foarte crud cu mine? De fapt, nu sunt dispusă să discutăm problemele noastre de față cu o persoană străină.

Celia spuse:

– Cred că ar fi bine să plec.

– Nici vorbă! exclamă Guy. Nu știu ce problemă are această doamnă cu mine, dar te rog să mă aștepți; între timp, doamna Mortimer îți va servi ceva.

Celia îl privi stânjenită. Era evident că nu se așteptase să-și găsească soția aici. Totuși, din atitudinea lui era evident că-i displăcea teribil.

Doamna Mortimer o conduse pe Celia în altă încăpere, iar Guy și Frances intrară în salon.

– Bine c-ai scăpat de fata aia! exclamă Frances. Cu ea ai rămas blocat atâtea zile?

– Vreau să știu ce cauți aici, zise el.

– Nu este evident? M-am întors acasă, la tine, Guy.

El o privi disprețuitor.

– Nu ești conștientă că nu mai poți face asta?

– Nu trage concluzii pripite, dragul meu. N-am plecat cu Paul, după cum vezi. Am realizat imediat greșeala făcută când am părăsit casa și m-am întors. Ai plecat atât de repede de aici, încât nu aveai de unde să știi. Paul s-a întors la Paris, iar eu acasă.

Tăcere. Guy Denver se uită la soția sa. Altă dată felul în care arăta l-ar fi impresionat, i-ar fi cedat la cele mai mici rugăminți. Îi simți parfumul binecunoscut, dar de data asta i se păru cam greoi. Nu știa ce nu mersese între ea și amantul ei, dar era evident că Frances revenise la el. El n-o mai voia. Acesta era adevărul.

– Este prea târziu, Frances, zise el. Nu mai poți rămâne cu mine. Totul s-a sfârșit între noi. Ai reușit asta prin scrisoarea prin care-mi cereai divorțul.

Frances se crispă.

– Așadar, astfel stau lucrurile, dragul meu. Nu mă mai vrei? Te-ai îndrăgostit de fata asta cu care ai petrecut câteva nopți? Vom divorța dacă asta vrei, dar eu voi fi acuzatorul!

Capitolul 3

Guy Denver își privi înmărmurit soția. La început, nu înțelese ce voia. Apoi, după ce realiză ce spunea Frances, roși de furie.

– Cred că ți-ai pierdut mințile! Nu ai dovezi!

Frances ridică din umeri. După ce-și scoase haina de blană, își puse mâinile cu unghiile lungi în șolduri. La cei douăzeci și cinci de ani ai săi arăta foarte bine, poate chiar perfect. Și tocmai acest fel ireproșabil de a arăta, îl făcuse pe Guy să-și piardă mințile după ea. Dar astăzi, aceeași frumusețe îi repugna. Începuse să vadă că era o făptură lipsită de conștiință, josnică și calculată.

– Dragul meu Guy, continuă ea. Nu poți nega c-ai fost închis în aceeași casă cinci nopți cu făptura de afară. Nu că n-ar fi destul de drăguță... dar este cam sărăcăcioasă, nu cred că este stilul tău...

Guy strânse din pumni. Nu era momentul să-și piardă răbdarea, să explodeze, deși nu suporta să se vorbească rău despre Celia Hammond.

– Nu se pune problema de stil, zise el. Și să nu-ți imaginezi că ai putea pedala pe lipsa de fidelitate. Știi prea bine c-am cunoscut-o întâmplător pe miss Hammond, fiind forțați să ne adăpostim din cauza potopului.

Frances îl privi dându-și ochii peste cap. Apoi murmură:

– Dragul meu! De unde să știu toate astea? Toți bărbații au relații secrete. De unde să știu că miss Hammond nu este o prietenă mai veche?

Guy Denver simți că-și pierde răbdarea.

– Frances, nu mă scoate din minți! Știi prea bine că am salvat-o pe această tânără de pe podul rupt.

Frances căscă leneș.

– Pare o poveste interesantă, iar ziarele au exploatat-o din plin. Dar numele voastre sunt legate, iar dacă vreau să fiu rea...

– Da, admit că dacă ai vrea să fii rea ne-ai putea aduce necazuri, o întrerupse Guy, dar ar fi mai bine să-ți amintești că tu ai părăsit această casă luni, lăsându-mi o scrisoare în care menționai că mă lași pentru Poiret. Așadar, te rog să părăsești imediat această casă.

Pe moment, ea nu mai scoase o vorbă. Nu se putea spune că nu-și făcea probleme. Nu avea chef să-i spună soțului ei ce se întâmplase în realitate cu Paul. Era prea umilitor. Paul care era un amant grozav, plin de pasiune... iar ea se bazase pe el. Dar dăduse greș. Făcuse imprudența de a-i scrie acea scrisoare lui Guy spunându-i că-l părăsea pentru Paul. Acesta n-o acceptase. Degeaba argumentase ea toată după-amiaza. Făcuse uz de tot arsenalul feminin, lacrimi, reproșuri, sărutări, leșinuri... dar, degeaba, Paul insistase că deși o place, nu vrea

să fie motiv de divorț. În final, o urcase cu forța în mașină și o dusese acasă, unde ea aflase că Guy, după ce-i citise biletul, plecase cine știe unde.

Petrecuse câteva nopți singură, evaluându-și situația și deși era încă foarte îndrăgostită de Paul, dar și revoltată de lașitatea lui, ajunsese la concluzia că nu trebuia să renunțe la Guy. Acesta avea o situație bună, iar pe ea o tratase foarte bine ca soție. Cu toate că se plictisise de el. Iar familia ei nu era prea fericită pentru felul în care reacționase. Se decisese să rămână deocamdată cu Guy, să dea uitării trecutul.

Dar, spre uimirea ei, descoperise că Guy o trecuse pe lista disponibilităților. El care fusese ca un cățeluș devotat...

Mai apăruse și inundația... fata care venise cu el... ce era între ei? Mai mult ca sigur, nimic. Îl cunoștea prea bine pe Guy, cu standardele și principiile sale. Probabil c-o plăcea, dar asta era tot.

Guy îi spuse:

– Mi-ai scris că te-ai dus la Poiret. De ce te-ai mai întors?

Ea lăsă genele-i lungi să-i acopere ochii.

– M-am răzgândit, mi-am dat seama c-am greșit. Am crezut c-o să te bucuri.

Lui Guy îi tremurau mâinile. Își scoase pipa din buzunar și începu să scotocească după o cutie cu tutun. Frances se înfurie. Guy și blestemata lui pipă... cu toate acestea, Guy avea un aer nou, necunoscut ei, care o intriga și îl făcea atrăgător...

– Când ai plecat și mi-ai lăsat acea scrisoare, Frances, ai distrus în mine ceva care nu se mai poate repara....

Frances se apropie de el.

– Nu ți se pare că dramatizezi? A fost o nebunie de moment. Iar dacă mai ai sentimente pentru mine...

– Nici vorbă! exclamă el.

Frances roși indignată.

– Ce schimbare rapidă!

– Chiar nu realizezi ce mi-ai făcut, Frances? izbucni el. Am avut încredere în tine, ți-am oferit totul, iar tu ai luat în glumă dragostea mea, așa că ai fugit cu un francez care ți-a sucit mințile cu cuvinte bine ticluite.

Frances vru să spună ceva, dar...

– Ei bine, n-am fugit cu el. Dar tu și fata asta....

– N-ai nici un drept să vorbești despre noi, zise Guy. Își puse pipa în gură, o aprinse, apoi o privi cu ură pe Frances. Știi prea bine că nu este nimic între mine și fata asta. Am îngrijit-o pentru că a avut un accident, atât.

Frances păli, conștientă că nu avea o situație prea bună. Inima îi plângea după Paul... dar acesta fugise la Paris, departe de ea. Acum nu avea decât să-și reia locul din inima lui Guy, n-avea chef să rămână la mijloc. Trebuia să se folosească de această fată. Avusese noroc că Guy rămăsese blocat cu ea.

Frances se duse să sune.

– Ce naiba faci? o întrebă Guy.

– Sun ca miss Hammond să vină aici.

– Pentru ce?

– O să vezi!

– Uite ce este... începu Guy, n-o vei implica în murdăriile tale...

– Regret, dar este deja implicată!

Pe moment, Guy fu depășit de situație. Era un chirurg foarte bun, dar ca mulți alți bărbați, nu putea ține pasul cu ideile unei femei. Nu știa cum să rezolve problema. Realiză însă că atât cât va trăi, n-o va mai iubi pe Frances. O ura. Ce tupeu avea această femeie să revină în casa lui cu pretenții! Mai ales s-o împroaște cu noroi pe Celia!

Nu dură mult și Celia apăru în încăpere. Se simțea ceva mai bine acum, după cafeaua doamnei Mortimer.

Îl privea întrebător, fără să înțeleagă nimic. Își amintea zilele și nopțile petrecute cu Guy în casa aceea, discuțiile, felul în care se împrieteniseră. Felul în care el o protejase. Guy simți dintr-o dată dorința s-o protezeje în continuare. Celia era foarte tânără și nu va lăsa să fie insultată de Frances.

Frances zise:

– Am trimis după tine pentru că-mi datorezi o explicație. În ce scop te-ai întors aici, cu soțul meu?

Întrebarea prea directă fu un șoc pentru Celia. Se văzu că era descumpănită și nu știa cum să reacționeze în fața soției lui Guy. Nu se așteptase s-o găsească acasă, și nici nu știa de ce se întorsese Frances Denver.

Guy spuse, ca să-i ușureze situația:

– N-ai nici un drept să pui întrebări. Miss Hammond, ea este Frances.

– Am toate drepturile! ripostă Frances.

– În acest caz vă voi lămuri imediat, doamnă Denver; am venit aici pentru că soțul dumneavoastră mi-a oferit o slujbă.

– Înțeleg, zise Frances. Ochii ei pătrunzători o examinau din cap până în picioare pe biata Celia. Era frumoasă, asta trebuia să recunoască... purta un costum cam uzat, dar de o culoare plăcută... Avea mâinile îngrijite. Putea atrage orice bărbat, conchise Frances.

– Uite ce este, zise Guy, n-are rost să mai discutăm. Eu și miss Hammond suntem prieteni și așa vom rămâne, indiferent de ceea ce crezi tu! Îți este de-ajuns explicația?

– Desigur! Miss Hammond a văzut ziarele?

Celia roși, începând să înțeleagă. Frances era geloasă pe ea. Se întorsese la soțul pe care-l părăsise și acum era geloasă. Dar nu înțelegea ce voia să pună la cale; sesizase însă că voia ca întâlnirea ei cu Guy să ia o întorsătură urâtă.

– Doamnă Denver, zise Celia, nu cred că aveți motive să puneți la îndoială prietenia mea cu domnul Denver. Mi-a salvat viața și m-a îngrijit când am avut accidentul. Apoi, m-a adus aici pentru a mă ajuta, deoarece n-am posibilitatea de a mă întreține, după moartea tatălui meu. Acum însă, voi pleca. Vă spun la revedere amândurora.

Numai în clipa aceea realiză Guy Denver ce mult dorea ca fata să rămână. Simți dintr-o dată că nu putea să accepte gândul că va ieși din viața lui, luând cu ea prietenia și încurajările ei. Era foarte confuz în privința viitorului, dar știa că n-o mai putea suporta pe Frances. Se îndreptă spre Celia.

– Nu vreau să pleci. Nu tu trebuie să pleci, ci soția mea.

– Cum îndrăznești! exclamă Frances, furioasă.

Celia îl privi pe Guy. Inima îi bătea atât de tare, că abia putea să mai respire. Îi fusese foarte greu să se afle în aceeași

încăpere cu el și soția lui. Pe moment, Celia avu revelația sentimentelor ei față de Guy. Îl iubea. Ar fi făcut orice să-i alunge îngrijorarea, disperarea de pe chip, să-l vadă din nou așa cum fusese în cele cinci zile, râzând ca un copil fericit.

Celia îl iubea. Și tocmai din acest motiv simți nevoia să-l ocrotească. Era un medic cu reputație. Această femeie, soția lui, se întorsese la el din motive numai de ea știute. Indiferent ce se întâmplase, de dragul muncii lui, nu trebuia să lase să se întâmple ceva irațional.

Celia spuse:

– Acum, trebuie să plec. Doamna Denver are dreptate. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine, domnule doctor. La revedere.

– Văd că este o persoană foarte sensibilă, murmură Frances.

Guy nu mai auzi ce spuse soția sa. Urmărind-o pe Celia cu privirea, el știu că n-ar fi vrut să dispară din viața lui. Ce era această experiență cu această tânără cu care fusese închis timp de cinci zile într-o casă? Era de fapt o copilă care dovedise curaj și răbdare, care-i redase scopul vieții și bucuria de a trăi. Iar acum se afla în conflict cu soția sa, care reapăruse. Iar Celia pleca...

Guy își puse pipa pe birou și ieși în grabă. Închise ușa chiar în nasul lui Frances. O ajunse pe Celia în hol și o prinse de braț.

– Nu suport ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură.

– Trebuie să plec, asta este foarte clar. Nu pot rămâne aici.

– N-am avut intenția să te adăpostesc în această casă, Celia. Voiam să-ți găsesc ceva decent în altă parte.

Celia își recăpătă suflarea. Îl privi uluită. Guy era încruntat, din nou nefericit, dar se și încăpățâna s-o păstreze. Ea îl plăcea oricum ar fi fost, dar nu voia să-l lase să-și strice viața pentru ea.

– Nu m-am așteptat s-o găsesc aici pe doamna Denver.

– Nici eu, zise Guy și nici nu are dreptul să fie aici.

– Dar ce s-a întâmplat?

– S-a răzgândit și s-a întors acasă.

– În acest caz, trebuie să-i mai dai o șansă, nu?

Vorbele Celiei mai domoliră furia lui Guy împotriva lui Frances. Iată ce putea face această copilă; îl calma, îi arăta ce era bine să facă, avea o abilitate fantastică de a-l impresiona prin maturitatea ei.

– Cred că ai dreptate, Celia, așa ar trebui.

– Viitorul tău depinde de asta. Dacă vrea să reluați viața în comun, așa trebuie să faci.

El o privi mut de uimire.

– Ce te face să-mi spui vorbele astea?

Celia ar fi vrut să-i spună adevărul... că începuse să-l adore în timpul exilului lor... că îl vedea ca pe un zeu și că nu i-ar permite să coboare niciodată de pe acest piedestal...

– Ai fost atât de bun cu mine, zise ea. Iar eu îți sunt prietenă, așa este? Tu mi-ai spus asta și n-ar fi frumos din partea mea să te impulsionez să faci ceva ce ți-ar știrbi reputația. Numele noastre au fost amintite împreună, lucru care nu este normal și soția ta are dreptul să fie supărată.

Guy trase aer în piept. Deodată, se repezi, luă mâna Celiei și i-o sărută. Ea îi simți durerea, dar atingerea buzelor lui o făcu să se înfioare.

– Fii binecuvântată, Celia, ești într-adevăr mica mea prietenă, și nu te voi lăsa singură, indiferent ce spune soția mea, sau oricine altcineva. Îți voi găsi o casă și o slujbă, după ce termini cursurile de secretariat. Sau poate ar fi bine să-ți găsesc ceva de care să te apuci chiar acum.

– Nu-ți face probleme, mă voi descurca eu cumva, începu ea.

El o întrerupse:

– Nu, voi avea grijă de tine, Celia, am spus c-o voi face și mă voi ține de cuvânt.

Guy scoase un carnețel din buzunar, rupse o filă pe care scrise ceva și i-o întinse.

– Ai aici adresa unei vechi paciente a mea. Va face tot ce-i vei cere. Ea închiriază camere pe High street, Kensington. Voi lua legătura cu tine acolo, la ea, mâine dimineață. Îmi promiți că te vei duce la adresa asta?

Celia luă foaia și încuviință.

– Mă voi duce, dacă asta este dorința ta.

– Starea ta este foarte importantă pentru mine. Vreau să mă consideri prieten în continuare, să te simți confortabil gândindu-te la mine.

Celia fu cuprinsă de o mare bucurie auzind aceste vorbe. Îl privi în ochi, în acei ochi inteligenți a căror privire o va urmări toată viața.

– Îți mulțumesc, Guy, întotdeauna mă voi gândi la tine ca la un prieten.

Apoi plecă. Ușa cea mare de la intrarea casei se închise în urma ei.

Guy se întoarse încet și se duse în cabinet. Era mai calm, se simțea mai bine, mai sigur pe sine. Știa acum că mica sa prietenă nu era singură, că vor fi oameni de încredere care să aibă grijă de ea. Iar el trebuia să rezolve problemele cu Frances....

Ea își scosese haina și pălăria și fuma în fața șemineului. Când Guy intră, aruncă țigara în foc și se întoarse spre el. Îl privea melancolic, așa cum o făcuse în primele zile de căsătorie; în privirea ei se putea citi invitația...

– Guy, vreau să știi că regret toate cele întâmplate... aș vrea să luăm totul de la început...

El nu reacționă. Nici măcar nu simți nimic la auzul vocii ei senzuale. Fu chiar șocat să realizeze ce puțin însemna Frances pentru el. Se gândi la ea și la acel Poiret, cu care probabil făcuse dragoste de multe ori. Nu suporta ideea că femeia iubită fusese în brațele altui bărbat, mai ales ale acelui francez insipid. Dar dacă revenise la el, dacă regreta cu adevărat... cum putea s-o refuze? Avea față de ea unele responsabilități, chiar dacă îl tratase astfel. Cu toate acestea, era conștient că era victima unui șantaj sentimental, după felul în care-l amenințase pe el și pe acea fată minunată care abia părăsise casa.

Cu un glas foarte rece îi spuse:

– Te-ai întors, Frances, și pe moment nu pot face altceva decât să te tolerez, dar nu mai simt nimic pentru tine și nici nu voi mai simți vreodată. Prin scrisoarea pe care mi-ai lăsat-o, mi-ai ucis iubirea; am trecut prin clipe grele, dar m-am eliberat de tine.

Frances renunță la postura de victimă. Fusese umilită de amant, dar nu mai accepta asta din partea soțului. Îi strecură printre dinți:

– Te-ai consolat cam repede în timpul inundațiilor!

El nu reacționă.

– Dacă vorbești fără să gândești, nu vom ajunge nicăieri, Frances.

– Nu suport felul în care te porți cu mine.

– Te aștepți să fiu fermecător? Nu, Frances, va trebui să treacă timp, nu pot uita ce-ai vrut să faci...

Ea șuieră:

– Iar eu ar trebui să pot uita mai ușor ce s-a întâmplat între tine și individa aia?

El nu-i răspunse. Se întoarse cu spatele la ea și începu să frunzărească scrisorile de pe birou. Se aflau multe mesaje acolo. Guy era dorit peste tot. Multă lume avea nevoie de el. Lume bolnavă, în suferință. Micuța Celia avea dreptate; trebuia să meargă înainte, viața să meargă înainte, chiar dacă unii erau dezamăgiți.

Se simți dintr-o dată foarte puternic, gata să ia viața în piept. Vedea și acum ochii Celiei încurajându-l să continue.

N-o va mai lăsa niciodată pe Frances să facă tot ce voia din el, ca până acum. Știa, în sfârșit, ce om este. Egoistă, vanitoasă, gata să-l muște oricând, ca un șarpe. O disprețuia. Dar nu avea dreptul s-o dea afară din casă, dacă ea voia să rămână. Nici pe Celia nu putea s-o expună răutăților lui Frances. Era evident acum că Frances, o dată ce își văzuse planurile năruite, va încerca să le pună altcumva în aplicare. O auzi spunând:

– Așadar, te-ai hotărât să te răzbuni?

El îi răspunse:

– Nu așa vrei?

Frances scoase rujul din poșetă și-și refăcu machiajul cu mâna tremurând.

– Foarte bine, poți să spui ce dorești. Sunt aici și aici voi rămâne.

– Este doar un fel de a spune, zise Guy, care desfăcea un plic.

Frances se apropie de el, acoperindu-i mâna cu palma.

– Trebuie să mă protejez cumva. Toată lumea a aflat de tine și fata aceea. Dacă o să mai păstrezi legătura cu ea...

– Te rog să mă lași în pace, Frances, am de lucru, exclamă el.

Frances trase aer în piept. Observase cu uimire că era cam greu să-l facă pe Guy să-i mai mănânce din palmă, ca altădată. Coborî tonul și-i spuse:

– Recunosc, am greșit Guy, dar trebuie să-mi mai dai o șansă!

El o privi impasibil.

– Doar timpul va decide cum se va sfârși relația noastră, Frances. Până atunci, lasă-mă în pace!

Frances păru să se mulțumească și cu atât, dar nu era așa, mintea îi uneltea în continuare. Se întreba când va obține un cec de la el pentru îmbrăcăminte. Cum putea să-l convingă să-i finanțeze călătoria pe care voia s-o întreprindă cu prietenii în sudul Franței... cum și ce putea face pentru ca viața ei acum când Paul o părăsise, să devină oarecum interesantă. Ieși din biroul lui spunându-și că va face orice pentru a pune din nou gheara pe Guy; și va realiza asta, urmărind îndeaproape ca el să n-o mai vadă pe acea Celia. Până în ziua în care va recăpăta controlul situației.

Capitolul 4

Strada Vincent, numărul 22, unde Guy o trimisese pe Celia, era una dinte acele case cândva ocupate de oameni cu bani, dar care, din diverse motive, ajunseseră oarecum în paragină și pe ferestre aveau lipite acele anunțuri: „de închiriat".

Casa doamnei Fuller, pacienta lui Guy, era la fel de sărăcăcioasă, dar curată. Casa se afla la colțul străzii de unde se putea vedea capătul străzii Barker și de aceea, doamna Fuller, care avea acolo o pensiune, obișnuia să spună că aceasta nu se afla pe o stradă lăturalnică, ci chiar pe o stradă centrală.

Doamna Fuller se ocupa cu conștiinciozitate de pensiune, oferea hrană simplă dar proaspătă clienților săi și se mândrea cu respectabilitatea casei sale.

Faptul că miss Hammond venise la pensiunea ei, recomandată de doctorul Denver, fu de ajuns pentru ca să fie primită și tratată mai bine decât ceilalți. Imediat ce află că era trimisă de doctorul Denver, doamna Fuller începu să turuie:

– Nu există om mai bun ca doctorul Denver. Mi-a salvat viața! Este trimisul Domnului pe pământ!

Celia aprecie sentimentele doamnei Fuller față de Guy și micuța doamnă Fuller deveni mai apropiată de ea ca oricine.

Casa acesteia era departe de ce și-ar fi dorit Celia. Era întunecoasă, sărăcăcioasă, prea înghesuită, cu mobile vechi, mirosind a igrasie, iar mirosul de ceapă prăjită era cel predominant. Sala în care se servea masa tuturor clienților pensiunii era o încăpere în care abia răzbătea lumina, din cauza draperiilor grele. Cu toate acestea, tacâmurile și fața de masă erau întotdeauna foarte curate, iar doamna Fuller încerca să-i înveselească mereu pe meseni.

Celia intră imediat în atmosfera pensiunii de pe strada Vincent 22, pentru că sosise la ora prânzului, iar doamna Fuller decretă că trebuia să mănânce înainte de a merge în camera sa, singura rămasă liberă la această oră. Îi mai promise că imediat ce se va elibera alta cu vederea spre stradă, o va muta acolo.

Prețul era de treizeci și cinci de șilingi pe săptămână, ceea ce își putea permite deocamdată. Nu pentru mult timp, totuși. Trebuia să-și plătească acele cursuri de secretariat, iar banii pe care-i avea puteau să-i ajungă pentru șase luni cel mult. Spera să-și poată vinde și mașina, așa lovită cum era.

Celia se simți cam ametită în timpul prânzului; de fapt, îi era foarte dor de casă. Nu se simțea bine singură și nu știa cum să rezolve asta. Cum să se poată bucura de viața de acum când avusese o viață minunată cu tatăl ei, în Lincolnshire? Își aminti zilele și nopțile petrecute cu Guy, în timpul

inundațiilor... ce interludiu ciudat în viața ei... fuseseră niște zile deosebit de incitante. Zile fericite. Cu Guy Denver ca prieten.

Nu se putea gândi decât la el. Nu-și amintea decât figura lui, ochii lui, vocea... Iar acum stătea uluită, simțindu-se mizerabil la masa doamnei Fuller, jucându-se cu mâncarea din farfurie.

Mai erau alți șapte musafiri în afară de ea. Un cuplu mai în vârstă, un străin destul de tânăr, cu barbă care sta față în față cu ea și-i întindea mereu condimente pe care ea nu le folosea, iar lângă ea o tânără cam de vârsta ei.

Celia îi aruncă o privire, dar apoi întoarse repede capul. Era o făptură foarte înaltă, slabă, cu figură de bărbat și tunsă scurt. Purta o fustă prost croită, un pulover ponosit tricotat de mână și o eșarfă care nu se asorta cu hainele. I se adresă de câteva ori Celiei în dialectul din Lancashire. Celiei i se păru o ființă total neinteresantă, chiar insipidă. Dar deodată, ea făcu o glumă și-i zâmbi Celiei, iar zâmbetul transformă întreaga ei figură urâtă, făcând-o atrăgătoare și plăcută. Zâmbetul puse în evidență o dantură superbă. Apoi tânăra spuse:

– Nu trebuie să râzi. A fost doar pentru amuzamentul meu.

Celia începu s-o placă.

– Ești de mult aici? o întrebă ea.

– De un an. Un an este prea mult timp. Singurul avantaj este că pot ieși să iau o gură de aer proaspăt.

– Eu vin din Lincoln, zise Celia. Am avut o grădină minunată acasă.

– O să-ți lipsească aici, biata de tine, după cum îți va lipsi și familia. Cum te numești?

– Celia Hammond.

– Eu sunt Janet Leith, mi se spune Jan. Rămâi mult aici?

– Nu, doar o vreme.

– O să am și eu cu cine schimba o vorbă. Ei, dar n-ai mâncat nimic!

– Nu-mi este foame, zise Celia.

Fata aceea prea înaltă din Lancashire îi aruncă o privire Celiei și văzu lacrimi în ochii ei. Ce frumoasă era fata asta, mică de statură, delicată, se vedea că era o persoană educată, nu genul de persoane care stăteau de obicei la pensiune. Și ce tristă era! De ce avea lacrimi în ochi? Jan nu putea rezista când vedea lacrimi, indiferent ale cui erau. Puse o mână pe genunchiul Celiei, vrând s-o încurajeze.

– Hai, mănâncă. Ești slăbuță. Uite, ești jumătate din mine, iar eu cer a doua porție.

Celia încercă să zâmbească, dar se simțea atât de pierdută, fără speranță. Dintr-o dată, se simți foarte afectată, nu avea ce să mai aștepte. Când plecase din ținutul Fen cu Guy, își imaginase că o viață nouă și bună se deschidea în fața ei. Va avea o slujbă, ca secretara lui Guy. Dar asta fusese înainte ca soția lui Guy să se fi întors. Ea îl considerase bărbat liber pe Guy. Cu toate acestea, Frances Denver revenise la el. Iar pe ea o privea cu suspiciune și dezgust. Și-o aminti cum o văzuse în cabinetul lui Guy: frumoasă, elegantă, privind-o disprețuitor, aruncând-o afară din casă. Pentru asta, Celia o ura. O ura nu numai pentru ce-i făcuse ei, ci pentru ce-i făcuse lui Guy, și

ce-i va putea face în viitor. Această femeie dură, meschină, era tot ce putea fi mai rău pentru un bărbat sensibil ca Guy. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Le șterse pe furiș, ridicându-se de la masă.

– Dacă nu vă supărați, aș vrea să merg în camera mea, îi spuse doamnei Fuller.

– Draga mea, dar n-ai terminat de mâncat! protestă aceasta.

Jan Leith îi veni în ajutor.

– Eu sunt mai veche pe aici, doamnă Fuller, lăsați-mă s-o conduc eu.

– Foarte bine, mergeți la numărul 8. Mulțumesc, miss Leith.

Celia simți o mână puternică prinzând-o de cot. Acum, lacrimile nu mai puteau fi stăvilite. Se lăsă condusă pe scara îngustă de Jan, care nu contenea să vorbească. Ajunse în camera nr. 8, unde nimic n-o făcu să se simtă bine. Era o încăpere atât de diferită de camera ei de la Lincoln, acolo unde fusese lipsită de griji, de urâtul din viață. Se afla acum într-o încăpere pătrată, urâtă, cu mobilă veche, gălbuie, cu un covor uzat și decolorat.

Pereții erau vopsiți într-o culoare oribilă, roz, parcă. Se mai afla acolo și o sobă cu gaz, o chiuvetă veche mascată cu o perdea înflorată. Câteva flori de plastic într-o vază la fel de urâtă, erau o încercare jalnică de a da culoare încăperii. Văzu bagajul cu care venise și-și aminti să-și ia valiza de la King's Cross. Bine c-o trimisese cu trenul și n-o luase cu mașina, altfel n-ar mai fi avut nimic, acum.

– Ce-ar fi să dăm drumul la sobă? zise Jan. E cam frig aici.

Privind soba care avea contor, Celia întrebă:

– Va trebui să introduc o monedă, nu?

– Am eu monede dacă-ți trebuie, se oferi Jan. Mă duc în cameră să le aduc.

– Nu, am una, spuse Celia.

Peste câteva momente, Jan aprinse focul. Apoi, puse valiza Celiei pe un scaun.

– Vrei să te ajut să despachetezi?

Celia fu impresionată de bunătatea acestei tinere.

– Ești atât de bună cu mine, murmură ea.

– Nu interpreta astfel lucrurile. Toți avem nevoie de o mână de ajutor. Văd că viața n-a fost prea bună cu tine.

– Mă aștept să fie și mai rea de acum, șopti Celia.

– Și eu spun asta de multe ori, zise Jan, și orice mi se întâmplă încerc să-l iau ca pe un semn rău. Nu știi niciodată ce te așteaptă după colț. N-am crezut că voi avea o zi liberă astăzi, până când șeful meu nu m-a anunțat că i-a murit soția și închide firma pentru înmormântare.

Cele două începură să despacheteze, discutând despre toate și nimic și uitară fiecare de supărările ei. Cu Jan nu puteai sta prea mult timp trist. Era ca briza, se gândi Celia. Era puternică, avea o inimă de aur. Curând, cămăruța ei se încălzi și cele două se așezară în fața sobei fumând, făcându-și confidențe.

Jan îi spuse Celiei că era singură pe lume; își pierduse ambii părinți, iar frații și surorile se căsătoriseră și aveau familii în diferite colțuri ale țării. Ea lucra într-un atelier de

blănuri de lângă St. Paul. Munca ei consta în sortarea pieilor înainte de vopsire. Era o muncă grea, dar nu și neinteresantă. Exista și posibilitatea de a ajunge peste câtva timp șefa atelierului.

– Desigur, n-ar fi o muncă pentru tine. Tu ar trebui să te afli la prezentările de modă, îmbrăcată cu blănurile noastre.

Celia scutură din cap.

– Nu mi-ar plăcea să fiu manechin. Aș prefera munca de secretariat. Voi merge la un curs de perfecționare.

– Eu n-am atâta minte pentru astfel de muncă, admise Jan. Tu ești educată. Și eu am făcut ceva școală, dar nu prea multă.

Celia îi zâmbi.

– Mă bucur că te-am cunoscut și că vei fi aici, Jan, este mare lucru să ai o prietenă.

Jan roși.

Iar când fu rândul Celiei să vorbească și-i spuse despre felul în care fusese salvată, Jan izbucni:

– Dumnezeule! Am citit în ziare povestea ta! Iar acum am ajuns să te și cunosc. Ai stat atâtea zile cu acel doctor într-o cameră de la etaj, cu parterul inundat!

Celia roși amintindu-și de Guy, care dormise pe saltea la picioarele patului. Apoi și-l aminti aducându-i mâncarea la pat, schimbându-i pansamentul... momentele fericite pe care le petrecuseră....

– Hai, spune-mi mai multe, o îndemnă Jan.

– Este chirurg, începu Celia. A fost minunat, Jan, nici dacă i-aș fi fost soră nu m-ar fi tratat mai frumos.

– Mă surprinde că nu s-a îndrăgostit de tine.

Celia simți că inima îi bate mai tare.

– Și sper că nici tu nu te-ai îndrăgostit de el! adăugă Jan.

– Nu, suntem doar prieteni foarte buni. El este căsătorit.

– Bărbații însurați sunt cei mai răi, zise Jan.

– Dar nu și Guy Denver. Ziarele au dat o turnură romantică întregii povești, dar n-a fost nimic de genul acesta. Vreau să crezi ce-ți spun, Jan.

– Dar el te-a trimis aici, nu? Doamna Fuller a spus că el te-a recomandat!

– Așa este.

Jan Leith trase din țigară.

– Uite ce este, Celia. Ai nevoie ca cineva să aibă grijă de tine. Ești prea tânără și drăguță să fii singură în lumea asta rea. De mine nu se îndrăgostesc bărbații și dacă ar face-o aș ști să mă descurc. Cunosc bărbații, sunt ca o haită de lupi. Nu te îndrăgosti de vreunul însurat. Tu trebuie să-ți găsești un băiat decent, să te măriți.

Celia scutură din cap.

– Nu am nevoie de nici un prieten, Jan.

– Oricum, deschide ochii mari. Când vine vorba despre bărbați, eu sunt sceptică. Am avut o prietenă care s-a îndrăgostit de un bărbat căsătorit și... s-a sfârșit rău povestea lor.

– Știu că încerci să-mi dai sfaturi, Jan, dar nu critica, te rog, prietenia mea cu doctorul Denver.

Jan sări în picioare.

– Știu că ți se pare că-mi vâr nasul unde nu trebuie. Poate așa este. Eu spun întotdeauna ce gândesc. Și sunt prietena ta, indiferent dacă vrei sau nu.

Fu rândul Celiei să reacționeze.

– Sigur că vreau! Ea prinse mâna lui Jan între palmele sale. Poți spune tot ce gândești, numai nu gândi ceea ce n-a fost între mine și Guy Denver.

– Bine, să-l lăsăm pe doctor. Cum îți vei petrece după-amiaza? Ce zici de un ceai bun la Corner House?

Celia voia să accepte invitația lui Jan când auzi vocea doamnei Fuller.

– Miss Hammond, sunteți căutată la telefon; cred că este domnul doctor, îi cunosc vocea.

Celia era uluită. Evită privirea lui Jan.

– Vin imediat, doamnă Fuller, zise ea luând-o la fugă pe scări.

Jan Leith clătină din cap.

– La naiba cu bărbații însurați! Îmi place fetița asta, n-aș vrea s-o văd că suferă! Mai bine o iau sub oblăduirea mea și o țin din scurt, chiar dacă nu-i convine.

Celia vorbea deja cu Guy:

– Da, mă simt bine. Mulțumesc că m-ai trimis aici.

– Ce-ți face rana de la cap? întrebă Guy.

– Mă doare foarte puțin, dacă fac o mișcare bruscă.

– Mâine ar trebuie să-ți schimb bandajul, voi veni după ora zece.

– O, n-ar trebui să te deranjezi...

– Ți-am pus copci și acum trebuie să le și scot. Și cred că-ți aduc vești bune în privința slujbei.

– O, grozav! Ce anume?

– Un amic al meu, tot medic, și soția lui au o fetiță de șapte ani, care merge la școală. Mama mai are un alt copil foarte mic și are nevoie de cineva care să ia copila de la școală, s-o plimbe... cred că ar fi o slujbă bună deocamdată. Iar seara ai putea face muncă de secretariat.

– Pare grozav, Guy!

– Mă văd din nou cu Davis și îți voi spune ce a decis în privința ta.

Celia ar fi vrut să-l întrebe cum se simte, cum mergeau lucrurile cu nevasta lui... dar nu putea. Simțea că nu are dreptul să-i pună întrebări despre viața lui particulară.

– Să dormi liniștită, micuță Celia! Nu vei mai avea un străin sforăind pe podea. Ne vedem mâine, încheie el.

Celia puse receptorul în furcă. Jan o privi ciudat când reapăru în cameră. Nu mai era fata aceea palidă, ci o figură fericită cu ochii care râdeau de bucurie. I se confirmară suspiciunile că era îndrăgostită de doctor, dar Jan nu-i mai menționă numele.

***

Guy Denver fu uimit de plăcerea pe care o simți a doua zi când o revăzu pe Celia.

Era așezată pe o canapea din sufrageria doamnei Fuller, iar el, cu mânecile suflecate, cu geanta de instrumente deschisă larg, îi examina rana de la cap. Aceasta evolua foarte bine, nu-i mai putea face probleme.

Revederea lor fusese una obișnuită. Își zâmbiseră, el îi strânsese mâna. Dar când privise în ochii ei, citise bucuria revederii. Și el îi simțise lipsa. Îi lipsise și căsuța de piatră, camera pe care o împărțiseră, mesele și aventura lor.

Se simțea acum sufocat de măreția casei sale, de luxul de acolo, de faptul că servitorii îi pândeau fiecare pas pentru a-i satisface toate cererile, de insistențele lui Frances, care se străduia să arate permanent ca scoasă din cutie, să-i fie pe plac.

Da, toate acestea îl sufocau acum. Le simțea neprietenoase și reci. Frances îl voia doar pentru banii lui, pentru a-și satisface orice capriciu, nimănui din casă nu-i păsa de fapt, dacă murea sau trăia... dacă evolua în carieră, sau renunța la ea.

Dar aici, în camera sărăcăcioasă a doamnei Fuller, încălzită de o sobă cu gaz, se simțea din nou acasă. Celia era acolo. Celia îi punea întrebări despre munca lui... se interesa de starea lui... ea, care era mereu îngrijorată că prezența ei i-ar putea afecta imaginea în societate...

Se simțea din nou om. După ce termină de schimbat pansamentul, își îmbrăcă haina și inevitabil aprinse pipa. Vorbiră așa ca întotdeauna, ca între prieteni. Lui îi reveni buna dispoziție, scăpă de încordarea aceea ciudată, ba chiar făcu glume despre doamna Fuller.

– Este o adevărată doamnă, zise el. Vine dintr-o familie de aristocrați și vrea să păstreze o oarecare ținută, dar nu are cu ce. Este uneori patetică. Cu toate astea, îmi este foarte dragă. Are grijă de tine?

– Da, este foarte atentă cu mine și chiar mi-am făcut o prietenă aici. Se numește Jan Leith și este din Lancashire. A fost foarte bună cu mine.

– Cine n-ar vrea să fie bun cu tine, Celia?

Ea roși.

– Dar tu? Totul este bine acasă?

El se crispă din nou.

– Nu se poate spune. Între mine și soția mea s-a ridicat un zid insurmontabil, Celia. Un zid pe care l-a ridicat cu plecarea ei. Nu cred că voi putea avea vreodată nici cel mai mic sentiment pentru ea.

Tăcere. Celia simți o plăcere vinovată că Guy nu se împăcase cu soția. Îl iubea pe acest bărbat. Cu toate acestea, știa că de acum nu va mai trebui să-l vadă. Cum se va putea distruge zidul dintre el și soția lui? Dacă Frances Denver ar fi fost o soție bună! Dar era o femeie rece și calculată, care distrugea pe oricine îi stătea în cale...

– Sper că nu ai probleme în ceea ce privește munca, zise ea.

– Nu, Celia, am început să muncesc în același ritm aberant. De fapt, acum ar trebui să fiu la spital deja...

– În acest caz, ar trebuie să pleci cât mai repede, zise ea ridicându-se.

El îi zâmbi. Micuța Celia! Niciodată n-ar putea orienta un bărbat într-o direcție greșită! Nu semăna de loc cu Frances. Frances ura meseria lui, era chiar geloasă pe ea pentru că-i răpea prea mult timp... ea l-ar fi încurajat să lase pacienții să-l aștepte, dacă i-ar fi convenit acest lucru.

– Mă voi întâlni cu Davis, anestezistul, chiar acum și voi primi un răspuns definitiv în privința slujbei tale, zise el. Te voi suna.

– N-aș vrea să-ți răpesc timpul...

– Voi avea timp întotdeauna pentru tine, draga mea.

Celia îl privi lung. Numai dacă ar ști acest bărbat, se gândi ea, ce mult înseamnă prezența lui în această casă! Cum poate el să transforme această încăpere sărăcăcioasă... Celia era îndrăgostită și se bucura de asta, dar îi și părea foarte rău. Regreta că dragostea asta va rămâne pentru totdeauna închisă în inima ei. Era bucuroasă pentru că se simțea foarte bine iubind astfel. Era minunat să-și concentreze toate emoțiile asupra cuiva care era demn de dragostea ei. Dar era al altei femei...

Ar fi vrut să-l conducă la plecare, dar ploua destul de tare. Era o dimineață deprimantă de ianuarie, așa că se mulțumi să-l urmărească pe fereastră, să observe cât de grațios pășea, parcă se strecura printre picăturile de ploaie... Nu mai era acel Guy din casa de piatră... el se întoarse făcându-i cu mâna, înainte de a urca în mașina care-l aștepta.

Nu mai trebuia să-l vadă, să simtă așa cum simțea pentru el.

După ce mașina lui Guy se puse în mișcare, strada Vincent redeveni insipidă, deprimantă.

Era incredibil! Acest tânăr chirurg elegant, chipeș, care se ducea să ofere consultații în cel mai mare spital din Londra, era bărbatul cu care stătuse în cele cinci zile de inundații. Bărbatul pe care-l văzuse spălându-se, bărbierindu-se, fumând pipă, cu care discutase.

Celia simți un fel de amețeală timp de câteva ore. Era uimită de rapiditatea cu care se dezvoltase dragostea ei pentru acest bărbat.

Își dori ca Jan să fie cu ea, dar ea lucra și urma să revină doar seara.

În cele din urmă, din disperare și singurătate, se duse la King's Cross să-și ridice valiza.

Când ajunse cu ea în cameră și începu să despacheteze, lucrurile îi amintiră de casă și o cuprinse dorul. Văzu o fotografie a părinților, în casa din Lincoln, un tablou al câinelui ei care murise și el de curând... o duru teribil să revadă aceste lucruri, chiar și rochii pe care și le adusese de acasă, cărțile... Erau obiecte care-i aminteau de viața ei, care fusese cândva fericită.

Încă odată simți c-o părăsește curajul și se aruncă pe pat în lacrimi, nefericită.

Cu toate astea, nu era chiar așa nefericită, pentru că-l avea pe Guy. Amintirea zâmbetului lui și felul în care se întorsese să-i facă semn cu mâna la plecare, dăinuiau și acum în inima ei.

Celia se admonestă pentru slăbiciunea ei. Își șterse lacrimile, făcu ordine în cameră, pentru că nu voia ca Jan Leith s-o găsească într-o stare proastă. Nimeni, dar nimeni, nu are voie să știe sentimentele ei pentru Guy.

După masă se opri ploaia și Celia, căreia îi plăcea aerul curat, se duse la o plimbare în parc. La întoarcere află că Guy o căutase, dar din nefericire nu avusese cine să-i răspundă. El reveni după ceai și-i dădu vestea cea bună. Soția doctorului Davis abia aștepta ca ea să-i aibă grijă de fetiță.

– Ar trebui s-o cunoști chiar în seara asta, zise Guy, ai putea începe munca imediat.

– Ești atât de bun cu mine, domnule Denver!

– De când mi te adresezi cu acest apelativ, mica mea prietenă?

Încântată, Celia se corectă imediat:

– Guy.

– Ei bine, du-te la doamna Davis și mult noroc!

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, Guy!

– Și eu am foarte multe pentru care să-ți mulțumesc, Celia. Mâine voi trece să-ți văd rana din nou.

Celia și-ar fi dorit să aibă puterea să-i spună: „nu veni, te rog... pentru că te iubesc din toată inima deși nu trebuie să te mai văd...“

Dar nu reuși decât să spună:

– La ce oră?

– Am o operație mâine, foarte devreme, poate ajung pe la prânz. Dar să nu uiți de acele ore serale de secretariat, Celia.

– Noapte bună, dragul meu, murmură ea.

Dragul ei Guy! Dragul ei prieten! Va trebui să încerce să-și înăbușe sentimentele față de el.

Celia merse la familia Davis în seara aceea, unde o găsi doar pe doamna Davis, aflată într-o partidă de bridge și de aceea interviul fu foarte scurt.

Marjorie Davis era o femeie înaltă, în jur de treizeci de ani, frumoasă, deși cam autoritară. Avea o viață socială foarte activă, ca soție de medic, și deși foarte atașată de copiii ei, nu

avea timp să se ocupe de toate. De aceea, avea nevoie de o guvernantă pentru micuța Diana.

– Parcă ți-a salvat viața, sau cam așa ceva, zise doamna Davis, neinteresată de ceea ce-i povestise Guy. Îi plăcu felul în care arăta Celia. Era drăguță, decent îmbrăcată, manierată.

Marjorie îi explică Celiei ce avea de făcut, mai precis trebuia s-o ducă pe Diana la școală, să aibă grijă de hainele fetiței, iar după-amiaza s-o ducă la plimbare, sau la orele de dans.

– Sper că nu te va deranja să iei masa cu personalul, nu? întrebă Marjorie.

– Nicidecum, răspunse Celia.

După ce negociară salariul, Celia își făcu un calcul rapid că va economisi banii de mâncare pentru a-i plăti chiria doamnei Fuller.

– Bine, în acest caz, poți începe luni după-amiază, îi spuse Marjorie în încheiere.

Celia părăsi casa Davis fericită că, pentru moment, situația ei se aranja într-un fel.

Jan o felicită, dar nu uită să adauge:

– Totul va fi bine atâta timp cât tatăl Dianei nu va începe să se uite la tine; ești foarte frumoasă.

– O, Jan, iar începi cu teoriile tale despre bărbații însurați!

– Vei constata că am dreptate, Celia, păzește-te de ei, dacă nu sunt celibatari.

***

Guy Denver privi pe fereastra dormitorului său, observând că în această zi de sâmbătă, vremea se cam schimbase. Cu o zi în urmă plouase tot timpul. Dar astăzi dimineață soarele își făcuse apariția. Deși era foarte rece, se simți tentat să facă o plimbare. Cu regret se gândi la ziua grea de muncă de la spital care-l aștepta, de mirosul imposibil din sala de operații, la faptul că trebuia să meargă și la policlinică după-amiază. S-ar fi întors bucuros în ținutul Fen... unde desigur ar fi și Celia...

Dar nu așa trebuia să gândească. Se controlă imediat, termină de îmbrăcat și se duse în dormitorul soției sale.

Cu o seară în urmă, avuseseră un alt schimb de amabilități, iar ea rămăsese dezamăgită, ca de obicei. Frances nu putea înțelege că îi dăduse o lovitură mortală când fugise cu acel francez, iar el nu-și revenise. N-o putea privi fără a-și aminti de Paul Poiret. Chiar și zâmbetul ei, care-l cucerise la început, i se părea fals acum.

După-masă, ea îi propusese o scurtă vacanță, de fapt, o a doua lună de miere, lucru pe care el îl refuzase. Voia să se dedice în întregime muncii sale. Asta îi spusese Celia.

Frances îl mai tachina în privința ei. Spunea lucruri urâte, care-l umpleau de mânie, dar el nu-i răspundea. O trata cu indiferență.

– Te-ai schimbat complet de când te-ai întors, compania acelei tinere te-a schimbat în mod ciudat...

– Nici vorbă! Comportamentul tău m-a scârbit, Frances!

După această ultimă discuție, continuase să se gândească serios la relația dintre ei. Își spuse chiar că poate, era prea dur cu ea. Poate ea chiar dorea să-și manifeste afecțiunea pentru el.

De aceea, se decise să-i spună bună dimineața.

La ușa dormitorului ei se opri să-și strângă brățara ceasului și auzi vocea soției sale, care vorbea la telefon. Menționă numele Rina...

Rina Millgard, soția lui sir Charles Millgard, unul dintre cei mai mari oculiști din Londra, era prietena lui Frances. Iar lui îi displăcea teribil această Rina. Era o blondă frumoasă, cu un caracter infect și de aceea o disprețuia. Era mult mai tânără decât soțul ei, căruia îi toca banii. Ea exercita o influență proastă asupra lui Frances.

– Draga mea Rina, nici nu-ți închipui cum mă umilește în fiecare clipă. Mie nu-mi pasă, după cum prea bine știi. Dar întrucât Paul m-a părăsit, nu-mi pot permite, financiar vorbind, să-l pierd și pe Guy. De asta joc rolul soției geloase și neglijate... o suspectez și acum pe individa cu care a stat cinci zile la inundație...

Guy nu vru să mai audă nimic. Nu-i plăcea să tragă cu urechea, dar fiecare cuvânt adresat de soția sa Rinei, explica într-un mod dureros pentru el situația în care se aflau...

Se simți dintr-o dată foarte trist și afectat. Nu pentru că ar mai fi iubit-o pe Frances, ci pentru că tot ce auzise îi spulberase și cea mai mică speranță de împăcare cu ea. Lui Frances nu-i păsa de el... o făcea pe geloasa... iar Poiret fusese cel care o părăsise...

Frances revenise la el pentru că iubitul o refuzase.

Abia reuși să mănânce câte ceva la micul dejun. Palid și încordat, se așeză singur la masă în salon, rugându-se la Dumnezeu să-i lumineze într-un fel ieșirea din acest haos, care

era viața lui. După acest moment, chiar nu mai putea suporta să trăiască în aceeași casă cu Frances. Din nefericire, auzise discuția acesteia cu Rina Millgard. Era teribil să suporte o trădătoare, mai ales ca soție. Dar nu avea ce face. Ea se întorsese, iar posibilitatea divorțului nu se putea lua în calcul, pentru că un scandal i-ar fi afectat cariera. Va trebui să trăiască astfel toată viața, cu o astfel de femeie în casă. Mai ales acum, când știa că nu însemna nimic pentru ea.

Curând, camerista lui Frances îi transmise că aceasta dorea să-i vorbească.

N-o putea înfrunta acum. Ea desigur, va fi zâmbitoare, doar era o femeie de lume! Ar fi preferat o zi de muncă istovitoare unei discuții cu ea. De aceea, îi spuse cameristei că era deja în întârziere și trebuia să plece imediat.

Ajuns la spital, Guy se simți la fel de deprimat, dorind s-o vadă pe Celia Hammond. Însemna mult pentru el această mică prietenă din timpul inundației... Ea era singura care-i putea insufla puterea și forța de a merge mai departe. Era atât de diferită de Frances, încât era sigur că o ființă ca ea n-ar putea înșela pe nimeni.

Își aminti apoi că Frances afirmase c-o va veghea îndeaproape pe Celia. Se simți cuprins de furie și neputință. Ce drept aveau astfel de exemplare abjecte precum Frances și Rina să comenteze o fată decentă ca Celia?

Se decise s-o viziteze cu orice risc. Dar când ajunse realiză că întârziase prea mult la spital, iar acum, după atâta așteptare, ea îl întâmpină cu o figură îngrijorată. Iar el nu mai era acel Guy calm pe care-l cunoscuse ea. Era un bărbat nervos, nefericit, dezamăgit și totul i se citea în priviri.

După ce îi schimbă pansamentul, el își aprinse pipa, ca de obicei, și începu să străbată cu pași mari salonul doamnei Fuller.

– M-am săturat, Celia, nu mai pot îndura!

Ea îl urmări cu ochii ei gravi, cu inima bătându-i tot mai tare, acum când îl văzu pe Guy, când îi auzi glasul. Se temea pentru el.

– Ce s-a întâmplat, Guy? De ce simți așa?

– Viața nu mai este posibilă, când te simți neprețuit și dezonorat de către cei pe care-i iubeai o dată.

Ea nu răspunse. Înțelese însă că se referea la Frances și se întrebă ce se mai întâmplase.

– Totul este un calvar, de când m-am întors acasă, Celia. Nu mai pot trăi așa.

– Trebuie să mergi înainte, Guy. Poate un alt bărbat s-ar declara învins, dar nu și tu. Tu faci atât de mult pentru cei din jur!

– Mica și înțeleapta mea, Celia! Am știut că mă vei încuraja.

Ea roși. Genele ei lungi îi acoperiră ochii lăsați în jos, pentru ca în ei să nu se citească dragostea...

– Nu știu cu ce te-aș putea ajuta, zise ea. Dar nu suport să te aud spunând că viața ta nu mai are rost.

– Ar fi bine să trăiesc doar pentru a-i ajuta pe ceilalți, fără a avea o viață personală?

Ea își mușcă buzele.

– Știu că nu ți se pare corect. Fiecare are dreptul la fericire personală. Dar în cazul în care acest lucru nu este posibil, poate fi considerat o cură împotriva disperării.

– Disperare, da, acesta este cuvântul. Simt asta mereu.

Celia îl privi șocată.

– Dar nu se poate... nu trebuie... nu trebuie să simți asta! Ești atât de bun cu toți ceilalți, viața ar trebui să te răsplătească.

– Celia, ești singurul meu sprijin! Viața este într-adevăr bună cu mine, oferindu-mi-te. Am mulți prieteni, cunosc foarte mulți oameni... dar nu cunosc nici o altă femeie ca tine. Te-am salvat în noaptea aceea din râu și astfel mi-am făcut cel mai mare dar. Ne-am cunoscut destul de bine în zilele acelea, ne cunoaștem slăbiciunile și puterile... binele și răul.

Celia îi prinse mâna, fericită de cuvintele lui, de apreciere.

Deodată, Guy deveni conștient că ar fi dorit s-o ducă undeva departe de Londra, să vorbească ... s-o asculte... să ia de la ea tot curajul și puterea. Dar se rezumă la a discuta amănuntele slujbei de la familia Davis.

– Sper că va fi o slujbă bună pentru tine, zise el. Dar mâine ce vei face? Tu nu cunoști Londra...

Celia se îndreptă spre fereastră. După ce trase draperia, privi un moment lămpile de pe stradă. Norii negri se adunau, vremea se răcea repede, iar aerul rece o făcu să se înfioare.

– Nu-mi place Londra, dar Jan Leith mi-a promis să mă scoată la plimbare, pe Hampstead Heath.

Guy se încruntă. Avea propriile sale planuri pentru ziua de duminică. Știa că Frances se aștepta s-o ducă la Brighton, la o petrecere. Urma o zi plină de zgomot, de fum, de gălăgie, de pălăvrăgeala oamenilor cu mai mulți bani decât ar putea cheltui vreodată. Și astea toate în timp ce o tânără cum era Celia, mergea cu autobuzul...

Guy ar fi vrut să le ducă pe amândouă cu mașina sa, să le ofere un prânz. Ar fi vrut să facă ceva pentru Celia...

– Într-o zi, voi veni să te scot la plimbare, Celia.

– Nu cred că este posibil, chiar dacă mi-ar plăcea.

– Te gândești la soția mea. Ei bine, nu voi mai tolera să-mi spună ce am de făcut.

– Nu mă gândesc doar la ea. Știi că deja numele noastre au fost menționate în ziare. Trebuie să fii atent.

– Te gândești la toate, micuțo! exclamă el. Numai la tine nu te gândești.

Celia încercă să-i vorbească, dar emoțiile ei erau atât de puternice. O voce interioară spunea: du-te acum, Guy. Te iubesc atât de mult... dar nici nu suport să te știu nefericit...

În clipa următoare, Guy o prinse de umeri. Apoi, o sărută. Pe obraji la început, apoi pe buze. Apoi îi spuse:

– Fii binecuvântată, draga mea. Te voi suna...

El își luă servieta pălăria, mănușile și plecă, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Rămase pe loc transfigurată, ducându-și mâinile la obrajii care-i ardeau.

Toate acestea erau prea mult pentru Celia. Era conștientă că-l iubea, că trebuia să aibă grijă de el, dar și de ea. Era mult mai în vârstă ca ea, era medic, un om de succes, cu bună reputație. Dar în fața ei era doar un biet om îndurerat, dezorientat...

Jan Leith intră în salon și o găsi plângând pe sofaua doamnei Fuller.

– Fetițo! Ce este cu tine?

Celia își îngropă fața la pieptul lui Jan.

– O, Jan, Jan, repeta ea.

– Te-ai întâlnit cu doctorul?

Celia încuviință.

– Rana a evoluat bine?

– Da.

– Și atunci, ce nu merge bine? El te-a supărat?

Celia șopti:

– O, nu...

Jan Leith o privi lung, mai mult ca oricând conștientă că acea copilă din fața ei era disperat de îndrăgostită de doctorul Denver.

Capitolul 5

Celia, care-i citea micuței Diana „Albă ca zăpada și cei șapte pitici", se simțea cucerită de noua ei prietenă. Diana, la rându-i, era fericită pentru că noua ei companioană, Celia, nu-i făcea mereu observații, ca doica ei. O trata ca pe un adult, așa că Diana abia aștepta să termine orele de școală pentru a fi cu ea.

Cu toate acestea, gândurile Celiei zburau doar spre Guy. Nu-l mai văzuse de la ultima lui vizită, când o sărutase. Își dorea cu pasiune să fie din nou cu el, sau mai bine nu... Se întreba de ce Guy nu mai venise s-o vadă, nici nu-i mai telefonase. Poate obosise considerând că făcuse deja destul pentru ea... Era căsătorit... iar ea nici nu avea dreptul să se gândească la el... acest gând o făcu foarte nefericită. Cu toate acestea, nu putea să nu-i fie recunoscătoare pentru că-i găsise o slujbă, care-i oferea un minim din care să trăiască. Iar micuța Diana era fermecătoare.

Celia începu să fredoneze:

„Într-o zi, Făt-Frumos va veni....

Ce minunat acel moment va fi!

Când prințul visurilor mele va veni.

El va murmura: te iubesc...“

Celia simțea mâinile lui Guy pe umerii ei, apoi sărutul lui. Dar ușa se deschise brusc și un bărbat înalt, solid, cu o figură jovială, năvăli în încăpere. Celia își încetă instantaneu cântecul.

– Tata! exclamă Diana.

– Micuța mea! exclamă doctorul Davis. Am auzit o voce minunată. Ce-ai zice să continui, atât pentru Diana cât și pentru tatăl ei? i se adresă el Celiei.

– N-aș putea. Cântam doar pentru a o amuza pe Diana.

– Și reușești de minune! N-am văzut-o niciodată atât de veselă!

– Mă bucur. Și mie îmi place să fiu cu ea.

Celia începu să adune jucăriile Dianei, pentru că, peste câteva clipe, doica urma s-o ducă pe micuță la culcare. Iar ea se va duce acasă, unde va găsi un mesaj de la Guy...

Doamna Davis năvăli și ea în încăperea Dianei.

– O, miss Hammond... începu ea.

– Bună, draga mea, se auzi vocea doctorului. Vino cu noi s-o ascultăm pe miss Hammond, care ne va cânta, are un glas minunat.

– Ian, nu este vreme pentru așa ceva. Du-o pe Diana la fratele ei, te rog. Vreau să discut cu miss Hammond.

Doctorul Davis execută ordinul soției și se retrase cu un zâmbet.

Doamna Davis închise ușa după el și se întoarse spre Celia.

– Lucrezi aici de o săptămână miss Hammond, nu?

– Da, doamnă Davis.

– Îmi pare foarte rău, dar nu mai avem nevoie de serviciile dumitale. Vei primi salariul pe o săptămână chiar acum, ca să nu mai vii mâine, pentru că va trebui să găsesc pe altcineva pentru fiica mea.

Celia roși, iar inima începu să-i bată tare, observând nota de ostilitate din tonul doamnei Davis.

– Dar nu înțeleg, zise ea. Am crezut că sunteți mulțumită de mine. Domnul Davis a remarcat că Diana este foarte veselă în ultimul timp. Cu ce am greșit?

Doamna Davis nu răspunse imediat. Era, de felul ei, o femeie bună și se simțea descumpănită pentru că avusese impresia c-a găsit în Celia exact ce-i trebuia pentru fiica ei. Dar abia terminase o conversație cu soția chirurgului Denver, care-i spusese următoarele despre Celia:

– Cred că trebuie să afli, draga mea, că-ți lași copila în preajma unei femei care a stat închisă cinci zile într-o casă cu Guy. De atunci, nu-l mai slăbește. Este în căutare de un soț. A început cu Guy, dar eu am fost vigilentă. Fii atentă să n-o găsești pe undeva închisă cu soțul tău...

Acesta fusese începutul conversației, iar la sfârșit, doamna Davis ajunsese la concluzia că era mai bine să scape de Celia. Nu fusese prea atentă angajând-o, deși ziarele scriseseră multe despre ea și Guy. Marjorie își spuse că trebuia să asculte sfaturile lui Frances.

Celia cerea acum explicații. Marjorie Davis îi spuse în cele din urmă adevărul:

– Mă deranjează publicitatea care s-a făcut despre tine și doctorul Denver. Am vorbit azi după– amiază cu Frances și...

– Înțeleg, zise Celia, care vedea roșu în fața ochilor. Era opera soției lui Guy. Frances descoperise că ea lucra la familia Davis și... Vă rog, nu-mi mai explicați nimic.

După jumătate de oră, părăsea casa familiei Davis pentru totdeauna. Se întoarse la pensiune cu salariul pe o săptămână, întrebându-se ce va face de acum înainte.

Guy nu-i va mai putea găsi o slujbă. Frances nu-l va lăsa s-o mai ajute. Iar ea se bucurase de slujba asta și o plăcuse pe fetiță! Acum nu mai avea ce face... nu știa cum se va mai descurca...

Janet Leith nu era acasă, să audă vestea cea proastă; ieșise cu o colegă de serviciu.

Celia cină singură, mai singură și deprimată ca niciodată.

Urcă în camera ei dar nici nu aprinse soba. Trebuia să economisească acum, cine știe când va găsi o nouă slujbă. Se întinse pe pat și începu să plângă, repetând numele lui Guy.

În clipa aceea, Guy Denver avea o nouă rundă de discuții cu soția lui. Înainte de cină îl sunase pe Ian Davis să întrebe cum se descurca Celia cu slujba. Intenționase de multe ori s-o vadă în timpul săptămânii, dar nu îndrăznise s-o facă, știind c-o dorea prea mult și era mai bine să stea departe de ea.

Fusese o săptămână de muncă epuizantă, fără dragoste, fără căldură. Guy nu mai simțea dorința de a veni în propria sa casă, care i se părea rece și neprimitoare acum, știind că în

ea se afla Frances. Iar ceea ce-i spusese Ian îl revoltase. Davis o apreciase pe Celia care se descurcase după cum spunea el, foarte bine cu Diana.

– Ei, femeile astea, începu Ian să râdă la celălalt capăt al firului. Soția ta i-a spus ceva lui Marjorie, n-am înțeles prea bine ce. Știi că eu las problemele casei pe mâna ei.

Guy se năpusti furios spre Frances. Ea, cu zâmbetul pe buze, nici nu încercă să nege că o denigrase pe Celia în fața lui Marjorie.

– Am știut că fata aia avea de gând să pună gheara pe tine, Guy, de aceea am prevenit-o pe Marjorie.

– Nu aveai acest drept...

– Dragul meu, Guy! exclamă Frances poți să-mi spui de ce o aperi cu atâta înverșunare? Ești atât de interesat de ea?

El îi răspunse cu brutalitate:

– Sunt suficient de interesat de ea ca să veghez să nu fie tratată așa cum nu merită. Este o fată decentă și am vrut s-o ajut, să capete o slujbă. Dar tu, care ai tot ce-ți dorești, ești atât de meschină încât n-o lași să-și câștige existența. Nu ți-a făcut nici un rău. Te detest.

– Cu cât pledezi mai mult în favoarea ei, cu atât mă convingi că am avut dreptate. Ești îndrăgostit de ea.

Guy nu îndrăzni să mai spună nimic. Poate că Frances avea dreptate; era îndrăgostit de Celia. Dar asta nu era o justificare pentru fapta ei. Cu atât mai mult cu cât comportamentul ei era reprobabil.

Se gândi la Celia, care se simțea cumplit în acest moment. Suferea de pe urma nedreptății ce i se făcuse. Guy simți că

trebuia să facă ceva, să reducă răul pe care i-l făcuse Frances Celiei. Îi va găsi altceva de lucru și-și va cere scuze că suportase umilințe din cauza soției sale.

Urcă în mașină și porni spre hotelul Langham de unde sună, cerând să vorbească cu Celia.

Auzindu-se chemată la telefon, Celia alergă într-un suflet.

– Aș vrea să iei un taxi, să vii la hotelul Langham, Celia. Vom discuta ceva ce te interesează.

Vocea lui era tristă și încordată, dar ea nu-l refuză. Dorea din tot sufletul să-l vadă.

Alergă din nou spre camera ei, se schimbă într-un taior cu blană de leopard, desigur imitație, își puse o pălărie de catifea și luă un taxi până la locul în care o aștepta Guy. Nu avea de gând să-l lase să-i plătească taxiul. Prefera să nu dea o săptămână drumul la soba cu gaz.

Simți o bucurie greu de stăvilit pe drumul spre locul de întâlnire, apoi se calmă dintr-o dată, spunându-și că nu era cazul să simtă asta pentru un bărbat căsătorit. Trebuia să-și ascundă sentimentele față de el. Simți că telefonul lui avea legătură cu faptul că familia Davis o concediase.

De cum îl văzu, el îi confirmă.

– Te-am adus aici pentru a-ți cere scuze, Celia, zise el imediat. Știu ce s-a întâmplat și sunt revoltat, este o insultă atât pentru tine cât și pentru mine.

Ea nu zise nimic. Doar inima îi bătea tare. Era grozav să fie din nou cu el. Guy era foarte elegant și atrăgător. El alese o sofa din holul hotelului și comandă cafea și un lichior pentru el. Ea și-l aminti pe acel Guy ciufulit, care-i aducea micul

dejun la pat, în timpul inundațiilor. Acum, Guy nu mai era acel bărbat vesel, amabil, drăguț, atent, bine dispus, care se bucura de prezența ei. Guy era trist, îngândurat, ca omul care nu vede nici o portiță de scăpare.

– Soția mea este responsabilă de mârșăvia asta și i-am spus ce gândesc despre ea și acțiunile ei de joasă speță. Nu voi accepta atitudinea ei față de tine, Celia. Îți voi găsi o altă slujbă cu ajutorul prietenilor mei.

– Nu, zise Celia, nu mai trebuie s-o faci. Nu vreau să se știe că mă ajuți, pentru că voi avea din nou probleme, iar tu discuții acasă. Prietena mea, Jan, mă va ajuta.

Guy Denver o privi amuzat pe fata din fața sa. Era ca nimeni alta. Cunoscuse sute de femei ca medic și crezuse că înțelege psihologia feminină, dar această făptură, aparent firavă din fața sa, nu se putea înscrie în nici o categorie.

Fata asta se temea pentru reputația lui și uita de propria-i situație grea. Câte femei ar fi făcut asta?

– Celia, draga mea, ești o fată deosebită. Te admir ca pe nimeni altcineva, și nimeni nu mă poate opri să te ajut.

Ea nu-i răspunse. Laudele lui o făcură să roșească de fericire, dar și de durere. Era bărbatul altei femei. Privind-o, Guy observă că era mai frumoasă ca niciodată cu acea pălărioară de catifea. Iar acum când roșise, era de o frumusețe extraordinară. Și ce căldură emana! După atmosfera glacială din casa lui, după încrâncenarea dintre el și Frances, îi făcu bine să fie cu Celia.

– Celia, nu voi sta cu mâinile încrucișate, îți voi găsi alt serviciu. Te rog să nu te împotrivești. Iar după ce ne terminăm țigările, vrei să facem o plimbare cu mașina?

– Păi... începu ea.

– Este o noapte cețoasă, rece, cu vânt puternic, tipică pentru această zonă. Vom ieși puțin din acest oraș infernal.

Celia știa că ar fi trebuit să refuze, dar în același timp își dorea din tot sufletul să fie alături de el. Iar Guy își dorea ca ea să accepte. Celia simți chiar că acceptul ei l-ar face fericit. De aceea, îi spuse, strălucind de bucurie:

– Da, sigur că da!

Se îndreptară în limuzina lui Guy spre aerodromul Croydon. Guy nu știa unde merge, de fapt. Apăsă pe accelerație, cu pipa nelipsită din colțul gurii, cu prezența caldă, liniștitoare, a Celiei la dreapta sa.

După ce trecu de aerodrom, opri. Era o ceață foarte densă.

– Zona asta nu arată prea bine, cred că este o imprudență să ne aventurăm.

– Desigur, zise Celia, după ce am trecut prin inundații împreună, ne-am putea pierde și în ceață!

– Mie nu mi-ar păsa, murmură el.

– Da, zise și ea cu jumătate de glas.

– Ne-a fost foarte bine în acea căsuță de piatră. Îți amintești mesele noastre? Nu mi-aș fi închipuit că biscuții și pâinea prăjită cu ouă pot avea gust atât de bun!

– A fost minunat! recunoscu și Celia.

Guy își aminti de momentele acelea, în care era atât de încrâncenat împotriva lui Frances. Acum când supărarea îi trecuse, pentru că acceptase faptul că nu-l iubise niciodată și nici nu va constitui nimic pentru ea decât bani și poziție socială, simți infinit mai multă tandrețe pentru cea care se afla

cu el în mașină. Realiză dintr-o dată, cu stupoare, că era îndrăgostit de micuța Celia, că avea nevoie de tandrețea ei, de pacea și alinarea pe care doar ea i le putea aduce.

Având această revelație, nu mai scoase o vorbă câteva secunde, apoi se întoarse brusc spre ea pentru a-i comunica gândurile sale, mișcare în care o lovi, fără să vrea.

– O, draga mea, te-am atins la rană! Îmi pare atât de rău!

Celia își îndreptă pălărioara.

– Biata, iubita mea Celia, zise Guy, prinzând-o în brațe.

Ea fu luată pe nepregătite, dar îmbrățișarea lui o simți ca pe ceva care-i lipsea de mult, după care tânjea. În clipa următoare, Guy o sărută, nu așa cum o sărutase până atunci, ci cu pasiune. Se simțiră amândoi pierduți sub vraja acelui moment. Celia răspunse sărutului lui. Pentru prima oară, Celia deveni conștientă de minunea și puterea unei iubiri pasionale dintre un bărbat și o femeie. Ea își pierdu controlul. Îl îmbrățișă, îi șopti numele, îl sărută. Apoi, deodată, parcă vraja acestui moment slăbi, și Guy deveni conștient de ceea ce se întâmpla.

– O, iubita mea, murmură el eliberând-o. Îi luă o mână, o duse la buze și o sărută tandru.

Celia nu se mișcă, nici nu spuse nimic. Cu ochii închiși, tremurând de forța sentimentelor acum revelate, așteptă ca Guy să vorbească.

El nu-și găsi imediat cuvintele. O parte din sufletul lui, care tânjea după dragoste și apropiere, după căldura pe care i-o putea oferi ea, ar fi vrut să meargă până la capăt. Simți că în această seară ar fi mers oriunde cu ea, fără a se mai întoarce

vreodată acasă. Dar în același timp, partea mai rațională, medicul Guy Denver conștientiza faptul că se afla pe un teren periculos. Era o nebunie pentru un bărbat în situația lui să gândească astfel. Era căsătorit. Nu l-ar fi deranjat faptul că i-ar fi fost infidel lui Frances, dar era conștient că era soțul ei. Iar cel mai mic scandal l-ar fi ruinat.

De ce oare ajunsese în situația asta? De ce se îndrăgostise de Celia Hammond? Da, se iubeau, simțiseră asta amândoi. Probabil, se îndrăgostise de ea când dormiseră în acea încăpere. Sau când Frances o izgonise din casă. O iubise pentru curajul ei, deși părea atât de fragilă.

În cele din urmă, Guy vorbi.

– Asta ne face să vedem lucrurile într-o altă lumină, draga mea. Sunt îndrăgostit de tine.

Ea se luptă cu propriile-i sentimente, dar ceea ce spuse el îi făcu sângele să circule cu și mai mare repeziciune. Guy o iubea... acel cunoscut chirurg, marele Guy Denver, o iubea pe ea, Celia Hammond. Ea, care era un nimeni.

– Nu pot crede că e adevărat.

– Dar ai știut asta de când te-am sărutat, Celia.

– Da, este adevărat.

– Tu mă iubești?

– O, da, teribil de mult.

– Celia, iubita mea! exclamă Guy, strângând-o la piept.

Erau iarăși îmbrățișați, sărutările lui pasionate înfrângându-i rezistența. După câteva clipe, ea reuși să revină la realitate.

– Nu trebuie să faci asta, iubitul meu Guy, nu trebuie!

– Știu că nu am dreptul, dar asta nu mă oprește să te iubesc.

– Este o adevărată nebunie, nu trebuie să se repete.

– Dumnezeule! exclamă Guy. Celia, înțelegi ce se întâmplă? Am constatat că ne iubim, iar asta va face viața noastră un iad!

– Nu, dragostea este coborâtă din rai. Pentru mine așa va fi, Guy. Este divin să mă știu iubită de tine.

El o privi cu dragoste.

– Dragostea mea, zise el, nu pot gândi clar în clipa asta, dar sunt fericit că ți-am vorbit despre ceea ce simt pentru tine. Te asigur, Celia, că atunci când te-am întâlnit nu credeam că voi mai putea iubi vreodată. Tu mi-ai redat totul, după amărăciunea produsă de Frances.

– Tu ai făcut mult mai mult pentru mine, zise ea. M-ai făcut să fiu cea mai mândră femeie din lume. Nu pot crede că mă iubești.

– Dar așa este, iubita mea.

– Iar eu te ador, Guy, dar asta înseamnă că nu trebuie să ne mai vedem vreodată.

Guy o privi șocat.

– Sper că nu vorbești serios, Celia, ar fi o cruzime!

– Guy, ești un bărbat căsătorit, care are de apărat reputația de medic. Nu ne vom mai întâlni de acum.

– Niciodată? Dumnezeule, nu vorbești serios, sper!

– Trebuie să fim puternici, Guy, să ne învingem sentimentele.

– Tu ai fost întotdeauna puternică și curajoasă.

– Nu este chiar așa. Am și eu multe slăbiciuni. Uite, acum simt nevoia să-ți cer să fugim undeva împreună.

– Asta mi-aș dori și eu, iubito!

– Dar nu ne putem permite să gândim așa ceva. Te rog, du-mă acasă!

– De ce aș face-o, Celia? Soția m-a părăsit, știu ce simte pentru mine. Dispreț, desconsiderare. Știu cum va ajunge viața mea dacă voi continua să trăiesc alături de ea...

Guy se opri, prinzându-și capul în mâini, disperat. Celia îi văzu spatele puternic zguduit de convulsii. Duse cu sine cea mai grea bătălie, pentru că era împotriva instinctelor sale. Din toată inima ar fi vrut să-i spună: ia-mă și du-mă departe de aici, Guy... dar continua să repete; te rog, du-mă acasă...

Făcea asta doar de dragul lui, pentru a-l scuti de a face vreo nebunie. Știa că va fi în defavoarea lui dacă această dragoste va continua.

În cele din urmă, Guy își ridică încet capul. Își șterse fruntea cu o batistă. Și el dăduse o luptă surdă, imposibilă. Tânjea după Celia cu toată ființa lui. Se revolta cu toată ființa împotriva lui Frances, care-l abandonase fără rușine. Dar cel puțin acum se afla în control. Era conștient c-o iubea pe Celia și nu avea voie să facă un act necugetat, care s-o pună în primejdie.

– Ai dreptate, iubito, te voi duce imediat acasă.

Ea nu-i răspunse. Se simți dintr-o dată foarte amețită, de parcă ar fi fost pe punctul de a leșina. Se sprijini de bancheta mașinii, cu ochii închiși. Când Guy întoarse mașina și începu

să înainteze încet prin ceață, ea ar fi vrut să-i spună să se oprească, s-o pornească în direcție opusă. Dar nu trebuia să facă asta. Nu trebuia să-l mai vadă vreodată. Poate cu altă ocazie nu va mai fi atât de puternică.

Ajunseră în strada Vincent în tăcere, luptând fiecare în felul său să-și controleze emoțiile, dar sufereau cumplit știind că va veni clipa în care-și vor lua rămas-bun pentru totdeauna.

În ochii ei, Guy citi durerea unei femei îndrăgostite. El vorbi primul.

– Iubita mea, trebuie să te părăsesc. Nu vreau s-o fac, dar știi că sunt forțat.

– Știu, Guy, murmură ea.

– Te iubesc, zise el, să nu te îndoiești de asta, cred că te voi iubi întotdeauna, dar nu te pot lua cu mine, Celia. N-ar fi cinstit față de tine, sau față de cei care așteaptă de la mine să fac ceea ce trebuie.

Celia se înfioră.

– Știu și nici nu ți-aș cere-o.

– Ești atât de puternică, lucru care mă afectează teribil; cred că dacă ai fi plâns, dacă m-ai fi implorat, mi-ar fi fost mai ușor.

– Nu sunt puternică; de fapt, sunt o lașă și nu voi suporta să nu te mai văd.

– Ne vom mai vedea, Celia. Îți voi găsi o slujbă, poate nu-ți pot fi iubit, dar pot fi un prieten adevărat.

Ea scutură din cap, știind că un bărbat și o femeie care se iubesc, nu vor putea fi niciodată prieteni. Guy voia s-o ajute. Dar să se vadă în continuare ar fi fost o nebunie. N-ar mai fi

suportat nici unul o altă despărțire și atunci ce s-ar întâmpla cu Guy? Ea nu avea ce pierde. Dar el avea totul și cel mai mic scandal...

– Voi veni să te văd mâine, îi spuse el înflăcărat.

Ea nu protestă, dar știu că nu trebuia să se întâmple asta. Guy vru s-o sărute la despărțire.

– Nu, te rog, nu face asta.

– O, iubita mea, zise el, sărutându-i mâna mică și gingașă.

Celia sări din mașină, apoi o luă la fugă spre casă. După ce se închise ușa în urma ei, Guy rămase o clipă cu ochii închiși pentru a-și recăpăta controlul. Își aprinse pipa, întrebându-se cum se va putea întoarce acasă lăsând-o singură pe Celia. Cum își va continua viața, munca. Acasă găsi muzică, lumini aprinse, veselie. Frances dădea o petrecere. Ea dansa cu un bărbat înalt cu părul foarte negru și tenul alb, care părea italian. Aflată în brațele acestui bărbat, îl privea de parcă acum avea în sfârșit noutatea asupra căreia să se concentreze.

Iar ea era soția lui, care stătea în calea fericirii lui cu acel mic înger, Celia Hammond.

Era mai mult decât putea suporta. Se duse în camera sa și-și îngropă fața în mâini.

Capitolul 6

Jan Leith se întoarse după seara petrecută în oraș, deschise încet ușa de la camera Celiei doar pentru a-i ura noapte bună, dar fu atrasă de suspinele care se auzeau dinspre patul acesteia. Aprinse imediat lumina și se duse spre ea.

– Celia! exclamă ea, ce s-a întâmplat?

Celia ridică spre ea fața roșie de plâns. Întinse o mână mică spre prietena ei.

– O, Jan!

Jan o prinse în brațe, citindu-i disperarea din priviri. Era ca un copil cu figura plânsă, cu părul căzut în ochi.

– Ce este cu tine, micuțo? i se adresă Jan ca unei surori mai mici.

– Totul merge prost, Jan, suspină Celia.

– Iar te-ai văzut cu doctorul?

Celia își îngropă fața la umărul prietenei sale, fără a spune nimic. Jan avusese dreptate.

– Îl iubești, Celia?

– Nu neg că-l iubesc, admise ea. Dar cel mai rău, sau dacă vrei cel mai bine, este că și el simte la fel.

Jan încuviință cu o mină gravă.

– Deci ăsta este rezultatul zilelor pe care le-ați petrecut împreună la inundație.

– Nu numai asta. Este ceva special între noi. O legătură anume. Am știut de cum l-am văzut. Lui i-a luat mai mult să conștientizeze.

– N-ar fi trebuit să-ți declare dragostea!

Celia simți că trebuia să-i ia apărarea bărbatului iubit.

– Nu da vina pe el. Adevărul a ieșit la iveală în seara asta, când am făcut o plimbare și ne simțeam amândoi foarte nefericiți. Eu am fost concediată recent, iar el consideră că soția lui este responsabilă pentru asta...

Jan asculta indignată.

– Astfel de femei ar trebui împușcate. Ne fac specia de râs.

– Iar Guy a încercat să mă consoleze, spunându-mi că-mi va găsi altă slujbă.

– Celia, ți-am mai spus că nu trebuie să te îndrăgostești de un bărbat însurat.

– Crezi că nu știu asta? zise Celia cu glas pierit.

– Biata de tine!

– Ne-am despărțit, așa cum trebuia să facem. Nu trebuie să-l mai văd.

– Nu trebuie, Celia. Te cred că sunteți îndrăgostiți nebunește, dar tocmai din această cauză nu trebuie să vă mai

vedeți. Dacă lucrurile scapă de sub control și fugiți împreună, cariera lui va fi terminată.

– De asta mă tem și eu! O, Jan, dacă ar fi fost un om obișnuit, pe care l-a înșelat soția, dacă m-aș fi îndrăgostit de el și mi-ar fi propus să fugim, poate aș fi acceptat, pentru că știam că-l pot face fericit. Dar el este medic, Jan, și mai degrabă aș muri decât să-i stric reputația.

– Te cred, zise Jan.

– Trebuie să plec din această pensiune foarte repede, chiar de mâine.

– Dumnezeule, de ce?

– Pentru ca să nu mai aibă unde să mă găsească. El vrea să mă ajute cu altă slujbă, va veni aici să mă vadă, ceea ce va fi fatal pentru noi. Trebuie să dispar fără urmă.

Jan se gândi la spusele Celiei. Era sigură de sentimentele micii sale prietene, dar nu și de ale lui Guy. Nu știa despre el decât că este căsătorit și medic, că este îndrăgostit de Celia, cine n-ar fi fost, și că asta i-ar fi putut distruge cariera.

Dar de aici și până la a părăsi pensiunea era cam mult. Unde să se ducă? Jan simți că n-ar putea să-și lase prietena să plece singură.

– Dacă-l iubești atât de mult și nu vrei să-l mai vezi, sunt de acord că trebuie să dispari de aici. Te voi însoți; o vom anunța pe doamna Fuller, poate îi vom plăti și niște bani în avans pentru faptul că plecăm peste noapte.

Celia o privea uimită.

– Dar tu nu trebuie să pleci, Jan.

– Crezi că te-aș lăsa singură în starea asta? Cine te-ar mai proteja?

– Ești un înger, Jan. Lucrurile ar fi mai ușoare pentru mine, dar nu este cinstit...

– Lasă asta acum! Problema este unde mergem. Tu nu ai o slujbă.

– Poate voi găsi ceva.

– Până atunci, trebuie să te odihnești și să nu mai plângi.

– Cred că nici nu mai am lacrimi, recunoscu Celia.

Jan se aplecă și o sărută.

– Biata copilă! Mâine o vom înfrunta împreună pe doamna Fuller și restul lumii!

După plecarea ei, Celia rămase cu ochii deschiși, conștientă că-l va iubi pnă la moarte pe Guy. Prima și ultima ei dragoste. Până acum câteva ore, când el o ținuse în brațe, nici nu știuse ce înseamnă dragostea, dar nici că era iubită. Poate că el se agăța de ea fiind afectat de înșelătoria soției sale, găsind consolare în tinerețea ei. Poate dacă nu se vor mai vedea, vor trece peste asta amândoi. Bărbații sunt altfel decât femeile. Pentru ei, dragostea nu este totul, ca pentru femei. Ei au carierele lor, viața lor. Guy se va dedica trup și suflet muncii și va uita totul cu timpul.

Dar ea era afectată pentru totdeauna. Nu-l va uita nicicând, nu va înceta niciodată să-l iubească. Și va fi mândră întotdeauna că fusese iubită de el, chiar și pentru puțin timp. Îi simțea și acum sărutările arzându-i buzele, îi auzea glasul; sunt îndrăgostit de tine, Celia... n-am dreptul acesta dar... nu mă poți opri să te iubesc...

Cât ar fi vrut să-l mai vadă o dată! Să mai fie în brațele lui, să-i mai audă acele vorbe! Cu toate astea, mâine trebuia să fie

departe de aceste locuri unde el să n-o mai găsească, să fie departe de tentație.

Celia își ridică ochii spre cer.

– Ajută-mă, Doamne! Ajută-mă să fiu puternică, să fac ceea ce este bine pentru el!

Adormi într-un târziu, dar se trezi foarte devreme, conștientă că trebuia să acționeze repede. Jan se întoarse devreme de la slujbă, fiind sâmbătă, și-i dădu o mână de ajutor. Celia împachetase deja, iar doamna Fuller acceptă cu regret plecarea lor, dar din fericire nu pretinse bani în avans. Un cuplu solicită imediat camerele lor.

Dar Guy sună cu o oră înainte de plecarea ei și nu putu să nu-i răspundă. Îl iubea prea mult. Trebuia să audă glasul iubit pentru ultima oară.

Guy suna de la spital.

– Voiam să știu cum te simți astăzi, draga mea.

– Destul de bine, fu răspunsul ei.

– Și eu sunt destul de bine, dar până la un punct, Celia mea.

– Ai mult de lucru?

– Până peste cap.

– Asta este bine, pentru că poți uita.

– Și ție trebuie să-ți găsesc o slujbă, voi trece pe la tine după-amiază.

Ea încercă să răspundă, cu toți nervii dureros de încordați.

– Da? Când vei trece?

– Am foarte mult de lucru astăzi; nu știu când voi termina.

Ea nu-i putea spune că n-o va mai găsi, pentru că lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Alo! Alo! repeta Guy. Celia, mă auzi?

– Da, răspunse ea.

– Draga mea, vreau doar să repet că am crezut în fiecare cuvânt pe care ți l-am spus aseară.

– Mulțumesc, Guy, și eu ți-am vorbit din inimă.

– Fii binecuvântată, Celia, ne vedem mai târziu.

– Și tu fii binecuvântat, zise ea închizând.

Apoi izbucni în plâns: nu mă vei mai vedea, Guy! Dar de durere, aș vrea să mor!

Jan apăru în capul scărilor.

– Celia, ești gata?

Ea trase aer în piept. Încercă să-i zâmbească prietenei sale.

– Aproape. Ne putem permite un taxi?

– Cred că da. Avem prea multe bagaje.

– Te rog să-i explici tu doamnei Fuller că nu vrem să afle doctorul Denver că am părăsit pensiunea.

– I-am explicat, iar ea a înțeles.

Celia porni spre ușă, după ce aruncă o privire spre locul în care se afla doamna Fuller. Stătea pe sofaua pe care și ea stătuse când discutase acolo cu Guy. Acolo o sărutase prima oară și-i schimbase pansamentul de la cap. Acolo realizase că-l iubea.

Nu suporta să fugă de el ca o lașă, dar fără Jan și forța ei, poate că n-ar fi reușit. Ea o scoase din casă și o ajută să urce în taxi. Se lăsă condusă de Jan ca un copil, nefiind capabilă să aprecieze ce era bine de făcut. Voința îi era anihilată, nu-i păsa unde mergea, sau ce se întâmpla cu ea. Nu se gândea decât la Guy și la dragostea lui. N-o interesa unde o ducea Jan, se lăsă în voia ei.

Jan, obișnuită să gândească asupra detaliilor, discutase cu amicele ei toată dimineața și descoperise o altă pensiune de cealaltă parte a parcului, în districtul Bayswater. Cunoștea o fată care locuia acolo și spunea că locul este destul de curat.

La ora ceaiului, Jan și Celia erau deja instalate în două camere mici, sărăcăcioase, într-o pensiune murdară, deținută de o oarecare doamnă Miller, o femeie grasă, murdară, neglijentă, cu un biet bărbat căruia îi spunea Bert. După cum constatară, el făcea totul: „Bert, închide ușa. Bert, adu pâinea. Bert, adu tava de acolo... Bert fugi la Crown, adu puțin bitter pentru doamna Jones..."

Bietul Bert alerga de colo colo, în timp ce soția sa, căruia el îi spunea Maudie, pufnea și lansa comenzi, mereu nemulțumită.

Era cea mai zgomotoasă casă; toți chiriașii vorbeau în gura mare, la fel și familia Miller. Unul cânta la vioară, altul la pian, într-o încăpere se afla un copil care țipa mereu, indiferent dacă de bucurie sau de furie.

Cele două se mulțumiră cu ceea ce aveau, puseră câte o monedă în soba cu gaz apoi aprinseră țigările.

Jan era îngrijorată din cauza Celiei, care nu arăta prea bine. Se vedea că era foarte încordată, iar Jan se temu că se va îmbolnăvi. Dar nu mai plângea, nu mai menționa numele lui Guy. Jan înțelegea foarte bine ce se petrecea în sufletul ei. Ea nu iubise nici un bărbat cu asemenea intensitate, dar putea să vadă care sunt rezultatele unei astfel de iubiri.

Jan insistă s-o culce devreme pe Celia în seara aceea. După ce micuța ei prietenă căzu într-un somn greu, coborî și cumpără niște flori, să-i înveselească încăperea.

Celia, care pretinsese c-a adormit, se gândea desigur la Guy. Se întreba unde este el, cum va reacționa când va vedea că a plecat. Se întrebă apoi în acea tortură mentală, dacă făcuse bine fugind de el. Oare dacă avea nevoie de ea, nu trebuia să-i fie alături? Dacă soția lui îl părăsise și-l decepționase, și ea trebuia să facă la fel?

Nu-l putea da uitării pe Guy, orice ar fi făcut. Îi simțea vie prezența, știind că oriunde s-ar fi aflat gândurile i se îndreptau spre ea.

Auzi deodată muzica unui gramofon al cuiva de la etajul unu și cuvintele melodiei o puseră pe gânduri:

„Mă gândesc doar la tine,

Zi și noapte...“

Duse mâinile la urechi, să nu mai audă. Trupul ei fu scuturat de convulsii, dar mulțumi lui Dumnezeu că reușise să plece de la doamna Fuller; altfel, dacă Guy ar fi căutat-o, ar fi fugit disperată în întâmpinarea lui și nu l-ar mai fi lăsat să plece.

Dar Guy era în casa sa luxoasă, consumându-și propria-i tragedie.

La ora șase fusese în strada Vincent, unde doamna Fuller îi dădu vestea că miss Hammond plecase cu prietena sa, fără a lăsa vreo adresă.

Șocat peste măsură, Guy o chestionase pe doamna Fuller, dar biata femeie, oricât de mult ar fi vrut să-i fie pe plac, nu-i

dădu amănunte, pentru că nu le știa nici ea. Cele două tinere păreau misterioase, nici nu-i spuseseră unde să le trimită corespondența.

Guy stătea la biroul său, cu un teanc de acte în față, pe care nu-l vedea, de fapt. Nu se gândea decât la Celia, care fugise din calea lui. Asta era clar. Știa că ar fi căutat-o chiar a doua zi. Celia fugise de el nu pentru că nu l-ar fi iubit, ci pentru că-l iubea prea mult. Era o altă dovadă a curajului și tăriei ei de caracter. Guy era copleșit și o iubea și mai mult după ce făcuse acest gest.

Nu putea să accepte că dispăruse din viața lui și că n-o s-o mai vadă vreodată. Nu voia să accepte că niciodată nu va mai prinde în brațe trupul ei zvelt și că ochii ei frumoși nu vor mai străluci de bucurie la vederea lui.

Găsise iubirea pentru scurt timp, iar acum o pierduse din nou. Celia îi lăsase cele mai frumoase amintiri, dar nu putea trăi doar cu ele. Nu se putea condamna la amărăciune și solitudine.

Dacă Celia ar fi rămas, cu siguranță ar fi sfârșit prin a fugi undeva cu ea, departe de lume. N-ar fi vrut decât să lase în urmă ruinele căsniciei lui nefericite, să-și găsească pacea și iubirea alături de această tânără care însemna atât de mult pentru el.

Era gata să renunțe la totul, la carieră, la casă, la bani, la succes, să se ducă undeva cu ea într-o căscioară cum fusese cea în care se adăpostiseră la inundații, în care să fie doar ei doi, unde să râdă împreună, să fie fericiți.

Își prinse capul în mâini, gândindu-se la ea. Unde era oare Celia? Știa că nu are bani, că o cunoaște doar pe acea fată din Lancashire, care nu poate face mare lucru pentru ea. Unde se duseseră? Unde va dormi la noapte acea copilă? Care va fi viața ei în viitor? Fugise de el și nu mai avea cum s-o ajute de acum.

Toate aceste gânduri îl învrăjbiră și mai mult împotriva lui Frances, din cauza căreia rămăsese Celia fără slujbă.

Frances îl necăjise în timpul cinei, pentru că refuzase să-i dea bani să se ducă la Monte Carlo cu Rina Millgard și altele de teapa ei. Refuzase cu obstinație.

– Locul tău este aici în casă, Frances, alături de mine. Ești soția mea și mi-ai cerut să rămâi aici așa că trebuie să te ocupi de casă.

Ea ridicase din umeri indiferentă. Apoi voise să-l ducă la o partidă de pocher și el iarăși o refuzase, motivând că avusese patru operații în ziua aceea.

Nu voia decât să fie singur și liniștit, să se poată gândi la Celia, care-l părăsise doar pentru ca el să-și poată continua munca. De dragul ei o va face. Dar nu putu să nu se întrebe de ce uneori dragostea cere sacrificii atât de mari.

***

În săptămânile care urmară, Celia nu-și mai luă nici o slujbă. Nu voia, după cum îi spusese lui Jan, să mai aibă grijă de copiii altora, pentru un salariu de mizerie. Voia mai mult pentru viitor. Și începu un curs de secretariat, dactilografie și stenografie.

Dar în inima ei nu era nimic altceva decât neliniște. Trebuia să plătească aceste cursuri și să se și întrețină, după care nu putea fi sigură că va găsi o slujbă. Știa că erau sute de tinere care voiau același lucru.

Cel mai greu îi era să nu-și piardă cumpătul pentru că nu-l putea vedea pe bărbatul iubit. De multe ori, simțise dorința nebună să fugă la primul telefon, să-l sune. Știa că el va dori s-o vadă numaidecât, dar de dragul lui trebuia să evite asta.

Erau momente în care o părăsea curajul și se simțea mizerabil. În clipele acelea, își găsea refugiu la Jan, care nu suporta gândul că amica ei slăbea tot mai mult, pe fiecare zi care trecea. Imediat ce observa că aceasta se abandona depresiei, o lua la film, la teatru sau la vreo expoziție. La orice ar fi putut s-o facă să uite dragostea pentru Guy, care-i provoca atâta durere.

Odată, Jan îi spuse:

– Mi-aș dori să fim asaltate de o ceată de tineri drăguți, poate ți-ai găsi un partener, să nu te mai văd așa.

Dar Celia încerca doar să-i zâmbească, adăugând că nu exista nici un alt bărbat care s-o amuze.

– Și nici măcar un prieten nu-mi doresc, Jan. Dacă nu-l pot avea pe Guy, singurul bărbat din lume care contează pentru mine, altul nu mă interesează.

Jan ar fi protestat, ar fi argumentat că o dată cu trecerea timpului toate se rezolvă, că era prea tânără și frumoasă. Dar Celiei nu-i putea aduce astfel de argumente. Celia era diferită... își dăruia cu greu iubirea, dar o făcea pentru totdeauna. Iar Jan considera că prietena ei era făcută pentru dragoste și bucurie.

La începutul lui martie, Celia avu noroc. Dădu din întâmplare, ieșind dintr-o stație de metrou unde făcuse cumpărături pentru Jan, peste fiul unui avocat, prieten al tatălui său.

Cunoștea familia Madden din copilărie. Timothy Madden îi acordase multă atenție întotdeauna. De fapt, unii spuneau chiar că o va cere de nevastă. Dar nici nu se sărutaseră măcar.

Iar când îl văzu pe Timothy, Celia fu de-a dreptul fericită. Era cineva care-i amintea de casă.

– Dumnezeule! exclamase el, tu ești Celia?

– Imaginează-ți că da! răspunsese ea.

Timothy era fericit s-o revadă. Auzise că bătrânul Hammond murise, iar ea plecase cine știe unde.

Timothy îi făcuse mereu curte, fără prea mari speranțe la Lincoln, iar acum, văzând-o, fu chiar șocat. Celia era la fel de frumoasă, cu acei ochi minunați care-l tulburaseră mereu. Dar se schimbase cumva. Era foarte slabă, de parcă ar fi suferit, și părea tristă. Altădată, era mereu cu zâmbetul pe buze, fiind cea mai amuzantă fată din cercul lor de la Lincoln.

– Sunt atât de fericit să te văd, Celia! zise el. Dar ce se întâmplă cu tine? Cred că nu te-am mai văzut de un an. Locuiești aici, la Londra? Cu ce te ocupi? Nu vrei să bem o cafea, să discutăm?

Celia acceptă cu bucurie. Cu toate că nu simțise niciodată ceva pentru acest Tim Madden, îl plăcuse. Era un tânăr isteț, un bun prieten, un om pe care te puteai baza.

Studiindu-l, realiză că Tim făcuse carieră, așa cum era așteptat de la el, era foarte elegant, un adevărat om de afaceri;

nu era un bărbat frumos, dar arăta bine. Avea ochii albaștri, care știau cum să se uite la o femeie, în rest trăsăturile îi erau obișnuite.

Celia se felicită că îmbrăcase cel mai bun taior și o pălărie adecvată, sperând că nu arăta prea sărăcăcios îmbrăcată. N-ar fi vrut ca Tim să scrie acasă, să le povestească tuturor cum ajunsese iubita lui, Celia.

Curând, Tim și povestirile lui o făcură să uite de necazuri, să se simtă bine. O duse la hotelul Piccadilly la o cafenea, unde mâncară niște prăjituri delicioase și băură o cafea adevărată și o făcu să râdă cu el.

Era plin de sine. Lucrurile îi mergeau foarte bine. Când părăsise Lincolnul, Celia își aminti că era student la arhitectură. Avea acum o firmă mare în West End. La douăzeci și șapte de ani, avea deja reputația unui bun profesonist. Avea bani și visuri de viitor. Locuia într-un apartament elegant la Marble Arch, avea o mașină elegantă și-și petrecea weekendul de fiecare dată în altă parte. Era mulțumit de viața sa.

– Și desigur, mai este problema prietenelor. N-am găsit nici una atât de frumoasă ca tine, Celia.

Ea îl privea cu invidie. Ce grozav era să fii prosper, să ai tot ce vrei, să te bucuri de ce-ți oferă viața. Tim Madden era de invidiat.

Apoi Tim încetă să se mai laude și o făcu pe ea să vorbească. Acum se depăna o altă poveste. Celia nu avea nici o bucurie, și-i povesti ce se întâmplase de la moartea tatălui său, întristându-l.

– N-am crezut că-ți merge așa de rău, Celia.

Ea își mușcă buzele.

– Și ar putea fi și mai rău.

– Mă surprinde ce aud, Celia, am crezut că tatăl tău ți-a lăsat bani.

– Nu mi-a lăsat nimic, Tim, avea multe datorii.

– Cred că-ți este foarte greu. Mai ales ca femeie. Prin ce-ai trecut închisă în casa aia cu doctorul în timpul inundațiilor!

Inima ei începu să bată tare auzind pronunțat numele lui Guy. Roși.

– Doctorul a fost foarte bun cu mine, Tim.

– Cine n-ar fi, Celia? Tim nu mai pomeni despre Guy, nu era interesat de asta. Voia teribil de mult s-o ajute pe Celia, căci nu suporta ca fata asta să sufere atât. Mai ales că avusese de gând să se însoare cu ea.

– O să-ți fac rost de o slujbă, Celia, și tu știi că-mi place să mă țin de cuvânt.

– Ar fi grozav, Tim. Nu am experiență, dar am învățat dactilografia și stenografia.

– Prostii! N-o să ajungi nicăieri cu ....

Tim se gândi imediat că o fată ca ea ar fi putut câștiga destul de bine, fiind frumoasă și inteligentă, la firma la care lucra și el, a cărui președinte era unchiul său.

– Avem nevoie de o dactilografă, zise Tim grav. Dar una inteligentă, care să se achite perfect de munca de secretariat, cred că ești omul potrivit.

Celia îl privea uluită.

– Nu pot să cred că există un astfel de post și mai ales că este vacant! Nu cred că-ți poți dori o persoană total ineficientă în birou!

– Dar tu nu poți face parte din această categorie, Celia! Din cât îmi amintesc, ai fost mereu o minte vie, ca să nu mai vorbesc de felul în care arăți. Nu-mi plac femeile șterse.

Celia începu să râdă.

– Întotdeauna ai reușit să mă faci să zâmbesc, Tim.

– Asta pentru că mi-ai plăcut întotdeauna.

– Dar asta a fost demult!

– Oricum, nu are legătură cu munca ta! Ascultă, Celia, vino mâine dimineață la Rotherford și Fiii. Adresa este Cockspur 18. Întreabă de mine, și te voi primi imediat pentru interviu, miss Hammond.

– Vorbești serios, Tim? Celia se simțea un pic amețită. Nu-i venea să creadă că i se oferea o slujbă adevărată pentru care se pregătea și mai ales sub patronajul unui vechi prieten. Cât despre salariu...va începe cu douăzeci de lire pe săptămână, iar dacă se va dovedi eficientă va primi și mai mult.

Era copleșită. Ochii i se umplură de lacrimi când îi mulțumi lui Tim. Asta îl făcu să se simtă stânjenit pentru că n-o știa pe Celia o plângăcioasă. Își amintea de ea ca de o tânără cam autoritară, stăpână pe sine, care-l necăjea pentru că nu suporta avansurile lui. Iar acum fu de-a dreptul impresionat și mișcat de lacrimile ei.

– Nu-mi place să te văd nefericită, Celia, ai trecut prin clipe grele. La birou promit să te înveselesc cât pot de mult...

– Totul este prea frumos pentru a fi adevărat, murmură ea.

– A fost un mare noroc că ne-am întâlnit. Știi ce? Cinezi cu mine diseară? Apoi te voi duce la un spectacol undeva...

Dar Celia refuză. Dacă Tim va fi de acum șeful ei, nu se cuvenea să iasă cu el.

– Tim, să nu amestecăm lucrurile. Eu voi fi miss Hammond, secretara, iar tu șeful meu; nu putem ieși împreună!

– Nu te prosti, Celia! Tot n-ai renunțat la ideile învechite?

Ea nu-i răspunse imediat, dar chipul drag al lui Guy îi apăru în fața ochilor, aducându-i iar tristețea în suflet. Idei învechite? Numai dacă ar ști Tim cum îl iubea pe Guy!

– Ești o fată foarte frumoasă, Celia! N-ai de gând să te mai „dezgheți" vreodată? Sau o să rămâi un aisberg?

– Tim, nu sunt un aisberg cum îți imaginezi tu, dar sunt teribil de îndrăgostită de un bărbat. Numai că... aici ea izbucni în plâns... numai că este căsătorit...

Tim Madden își drese glasul.

– Îmi pare rău, dar văd că nenorocul te-a urmărit pe toate planurile. Totuși, nu te simți deprimată. Nu știu nimic despre acel bărbat, dar sunt gelos pe el. Aș fi vrut să am norocul lui. Dar de dragul tău, mă voi ruga ca soția lui să alunece pe o coajă de banană și să-și rupă gâtul!

Celia începu să râdă printre lacrimi.

– Acum trebuie să plec, draga mea. Mi-a făcut multă plăcere să vorbesc cu tine, dar mă așteaptă o blondă la Oddy. Sunt credincios tuturor blondelor, în amintirea ta.

Celia ieși din hotel cu el, simțindu-se cu inima mult mai ușoară. Era atât de fericită că va avea o astfel de slujbă! Ce bine c-o avea pe Jan, cu care să împărtășească bucuria! Desigur, ea îi va spune că este o prostie să nu cineze cu Tim, să dea cu piciorul la o astfel de șansă. Dar ea nu de astfel de șanse avea nevoie. Avea nevoie de o slujbă, nu de un bărbat cu care să se amuze. Nu era loc în inima ei pentru alt bărbat, în afara lui Guy.

Tim îi aminti de întâlnirea de dimineață, apoi își luă rămas-bun și se grăbi la blonda sa, iar Celia luă un autobuz spre casă. Am o slujbă și un salariu destul de bun! își repeta mereu.

Începu să se gândească la tot ce va face pentru Jan, din primul ei salariu. O să-i cumpere acea pălăie de la Swan & Edgar, pe care Jan o admira. Prin minte îi treceau tot felul de planuri, dar pe când se îndrepta spre casă, auzi motorul unei mașini chiar în spatele ei. Se întoarse să se uite și deși era o zi rece și cețoasă văzu o mașină de lux. Inima începu să-i bată tot mai tare, aproape că scăpă sacoșa cu cumpărături. Nu putu să nu exclame uluită:

– Guy!

Guy Denver coborî din mașină. Veni spre ea și o privi cu ochi melancolici:

– Celia! În sfârșit!

Ea roși violent.

– Guy... cum ai aflat?

El îi prinse ambele mâini:

– O, draga mea! Urcă! Spune-mi, unde putem sta de vorbă?

Ea ezită o fracțiune de secundă. După atâtea săptămâni de separare, i se părea că a ajuns direct în rai văzându-l. Nu avu puterea să i se împotrivească; simțea doar că vrea să fie cu el, indiferent unde.

Se îndreptă cu el spre mașină, unde simți mirosul bine-cunoscut de tutun și after shave, fericită că era din nou cu el.

– Dumnezeule, zise ea, nu mă așteptam la asta!

– Trebuia să te găsesc, Celia!

Ea închise ochii.

– Și cum ai reușit?

– Prin doamna Fuller.

– Iar ea de unde a aflat?

Guy făcu o pauză.

– O vreme, n-am vrut să aflu, dar apoi am verificat toate pensiunile din Londra, la ideea doamnei Fuller. După cinci săptămâni de iad, în care am suferit teribil, n-am mai putut.

– N-am știut că vei fi atât de afectat, Guy...

– Iubita mea, cum ți-ai închipuit că nu te voi găsi, oriunde te-ai fi aflat?

Tonul pe care el îi spuse aceste vorbe, fu devastator pentru Celia. Sufocată de emoție, își lăsă capul pe umărul lui. Dintr-o dată, deveni conștientă că era epuizată, dar nu fizic; luptase atât de mult împotriva sentimentelor pe care le avea față de acest bărbat! O, cât de bine se simțea acum, când putea să-și rezeme capul pe umărul lui! Era ca și cum s-ar fi întors acasă, după o absență îndelungată.

– Draga mea, am suportat foarte greu săptămânile de despărțire pentru că n-am știut ce s-a întâmplat cu tine. Dacă aș fi fost sigur că ai o slujbă, că poți trăi onorabil, mi-ar fi fost mai ușor, dar știam că ești singură, fără bani, fără ajutor, și nu puteam suporta acest lucru. A trebuit să te aflu, să mă asigur că este totul bine.

Celia nu-i putu răspunde pe moment. Era prea mișcată la gândul că lui Guy îi păsa de ea.

– Unde mergem? murmură ea.

– Oriunde, în afara Londrei. Trebuie să fim împreună măcar o oră, două. Trebuie să fiu cu tine Celia, pentru că te

iubesc. Știu că și tu simți la fel pentru mine, iar fuga de la pensiunea doamnei Fuller a fost o dovadă. Trebuie să stăm de vorbă, chiar dacă va fi pentru ultima oară.

– Jan se va întreba unde sunt, zise Celia. Trebuie să-i comunic cumva.

– Îi poți telefona.

– Și soția ta?

– Pe Frances am lăsat-o la clubul de pocher. Și oricum, nu-i pasă unde mă duc. Câteodată nu știu de ce continuu să trăiesc această viață... Pentru reputație, onoare, la naiba cu ele! Căsătoria mea este o mare farsă, Celia, iar Frances mă urăște din tot sufletul! Nu mai sunt acel prost cu care se obișnuise ea. Iar eu nu simt altceva decât dispreț pentru ea. Câteodată, mă întreb ce caut cu această femeie, în aceeași casă.

Celia lupta să-și găsească vorbele potrivite. Iar când el vorbea astfel despre căsătoria cu Frances, înțelegea că lucrurile nu mergeau bine, dar căsătoria lui era o realitate. El și Frances erau legați printr-un act. N-o putea părăsi fără a-și știrbi reputația, lucrul cel mai important.

Guy reușise adevărate performanțe medicale de când se despărțiseră; era poate cel mai bun chirurg... avea, așadar, tot ce-și dorea în profesie. Cu toate acestea, simțea că este neîmplinit fără ea. Era un bărbat singur, trist și descurajat.

Văzând-o, și observând că slăbise foarte mult, că avea cearcăne și era palidă, Guy avu o strângere de inimă.

– Te mai doare capul, Celia?

– Nu, sunt complet vindecată. Uneori privesc acea mică cicatrice și chiar îmi place, pentru că rana a fost cusută de

tine... este un semn pe care nu mi-l poate lua nimeni... Celia începu să râdă nervos. Lacrimile îi izvorâră fără a le putea stăvili.

– Celia, a trebuit să te văd, să mă asigur că ești bine, deși știu că ți-am promis că n-o voi face. Spune-mi, iubita mea, vorbește-mi despre tine, povestește-mi tot ce ai făcut...

Celia ridică încet capul.

– Nu sunt prea multe de spus. Ea începu să-i povestească despre viața ei de când plecase de la pensiunea doamnei Fuller. Iar acum l-am întâlnit pe acest prieten, Tim Madden, și de mâine voi avea o slujbă, încheie ea.

– Sunt gelos pe acest Tim Madden, izbucni Guy. La naiba, de ce a putut să te ajute el și nu eu?

– Dragul meu, nu gândi așa! Știu că și tu mi-ai fi găsit o slujbă, dacă te-aș fi lăsat!

– Spune-mi, Celia... Acest Tim este îndrăgostit de tine?

– Nu la modul serios. Lui îi plac toate femeile.

– Dar tu ești diferită de celelalte, ar putea face o pasiune pentru tine.

– Dragul meu, nu fi gelos, nu mă interesează Tim. În sufletul meu nu mai este loc pentru alt bărbat.

– Mă bucur să aud asta!

– Așa este, dragul meu, sunt a ta pentru totdeauna.

Guy nu-i punea la îndoială sinceritatea. Se simți cuprins de o fericire nebună. Era atât de bine să fie din nou cu ea, să-i audă vocea, să se simtă iubit... el care era însetat de dragoste...

Se aflau la marginea Londrei.

– Se pare că-ți place să conduci pe ceață, remarcă Celia. Nu-mi pasă.

– Nici mie, iubito. Celia, trebuia să te prind în brațe pentru ca să nu-mi pierd mințile!

– Și eu simt la fel. Guy, iubitule, ia-mă în brațe!

El opri motorul și o prinse în brațe, apoi o sărută. Rămaseră așa o vreme, apoi Guy ridică încet capul, iar ceea ce văzu Celia avu darul s-o uimească; nu mai era bărbatul dur, trist, mânios ci chipul lui era destins, era un om care cunoscuse, în sfârșit, fericirea.

– Celia, te iubesc, Doamne cât de mult te iubesc!

– Iar eu te ador, îi spuse ea cu simplitate.

– Dumnezeu știe pentru ce o faci, căci sunt o persoană imposibilă, greu de suportat. Mai sunt și însurat... legat de altă femeie.... incapabil de a face ceva pentru tine... ce rost are să mă iubești, Celia?

– Ți-aș putea da o mie de motive. Numai dacă dragostea noastră n-ar fi fără speranță! Este atâta cruzime că doi oameni ca noi nu se pot bucura de dragostea lor!

– Într-o zi, voi da uitării totul, te voi prinde în brațe și voi fugi cu tine undeva, departe...

– Nu te-aș lăsa s-o faci, iubitule.

El oftă.

– Acum știu sigur că n-ai accepta. Dar dacă te las acum, mi se pare mai condamnabil decât dacă aș părăsi-o pe Frances.

– Nu vreau să mă părăsești, Guy. Dar nici pe Frances cu drepturile ei n-o putem ignora.

– Și încă ce drepturi! Lucrurile sunt cam rele din punctul meu de vedere; cu toate astea, când muncesc, parcă mi se pare mai ușor. Imediat ce gândurile îmi zboară spre tine, încep să mă chinuiesc.

Guy o prinse din nou în brațe.

– N-aș mai putea iubi pe altcineva așa cum te iubesc pe tine. Te iubesc atât de mult, încât te-aș vrea toată... fiecare părticică din trupul tău, sufletul tău, toată ființa ta, Celia.

Guy o sărută încă o dată. Dar de data asta se simțea disperat, pentru că urma să se despartă din nou. Cu toate acestea, erau amândoi de acord că ar fi fost o nebunie să continue să se vadă. Se iubeau prea mult și totul s-ar fi terminat dezastruos pentru ei. De aceea, Guy trebuia să facă ce era mai bine: s-o evite.

– Va fi cumplit pentru mine, dar oricum, voi fi mai liniștit pentru că știu că ești bine. În ziua în care ai fugit de la doamna Fuller, am crezut că-mi pierd mințile, ți se putea întâmpla orice.

– Iar eu am considerat că este cea mai bună soluție...

– Da, ai fost curajoasă, ca de obicei. Dar acum voi fi mai liniștit știind că începi să lucrezi cu un vechi prieten al tău. Voi încerca să nu-mi mai fac atâtea probleme. Mai greu îmi va fi să nu mă mai gândesc la tine.

– Voi fi întotdeauna alături de tine cu gândul, iubitul meu!

– Așa te-am simțit și în aceste săptămâni, care au trecut. Nici eu nu te-am uitat nici o clipă. Dar nu știu cum voi putea trăi fără speranța de a te revedea.

Celia începu să tremure. Guy o prinse în brațe.

– Iubita, draga mea, Celia!

– Să plecăm de aici, te rog!

– Să mergem să cinăm undeva, propuse el, apoi te duc acasă.

– Da, trebuie să mă duci acasă, murmură ea. Și tu trebuie să ajungi devreme...

Guy dădu drumul la motor. Porniră prin ceață și întuneric și o vreme nici unul nu mai zise nimic.

Celia se gândea: vor trece luni, apoi ani fără el... cum voi suporta durerea? Oare mă va ucide? De ce oare nu-l iubesc mai puțin, pentru a-l face să fugă cu mine?

Celia știa că nu l-ar putea determina să plece cu ea, pentru nimic în lume.

În cele din urmă, găsiră un restaurant mic, unde se așezară la o masă mai retrasă, iar Celia încercă să pară veselă, pentru ca Guy să-și amintească de ea așa, veselă și fericită. Râseră de aventurile lor din timpul inundațiilor.

Guy o găsi mult mai fascinantă și mai atrăgătoare ca înainte, îmbujorată, cu ochii strălucind...Era o femeie care trebuia adorată, iubită...

Când plecară spre pensiunea la care locuia, ei îi pieri zâmbetul; îi era teamă să se despartă de el. Îi era teamă să continue să trăiască fără el, iar el o simțea.

– Nu te pot lăsa să pleci, iubito, îi spuse el.

– Dar trebuie, Guy... De dragul meu și al tău. Guy, te voi iubi toată viața, îmi voi aminti fiecare clipă petrecută alături de tine. Iar acum, rămas-bun, iubitul meu.

Celia se smulse din brațele lui și fugi spre casă.

Capitolul 7

Celia începu munca de secretară la firma Rotherford & Sons.

O dimineață frumoasă de aprilie o găsi dactilografiind o scrisoare pentru Tim, făcând însă prea multe greșeli. După ce încercă să le corecteze, iar albul corector mâzgâli hrtia, o scoase din mașină și o aruncă, dezgustată. Trecuse aproape o lună de când muncea aici, iar Tim se declarase mulțumit de munca ei. Era metodică și eficientă, avea o memorie foarte bună. Ea ținea evidența tuturor întâlnirilor lui, îi reamintea ce mesaje trebuia să transmită, ce trebuia să facă, la ce oră... îi devenise indispensabilă.

De luna următoare îi va crește salariul și nu-și va mai face probleme în privința asigurării existenței.

Îi datora mult lui Tim. N-ar fi putut avea un șef mai amabil ca el și nici o atmosferă mai plăcută la slujbă. Viața ei nu era ca a bietei Jan, care trudea în acel atelier de blănuri. Această prosperă firmă de arhitectură avea birouri moderne, în

centrul Londrei, cu decorații și mobilier modern, pentru a sublinia bunul renume al firmei.

Celia lucra într-un birou mai mic, în anticamera biroului lui Tim. Niciodată nu-i lipseau florile de pe birou, pe care Tim i le aducea," spre a-i aminti că a venit primăvara și toți ar trebui să alerge pe câmpii ca niște mielușei".

Tim era încă interesat de ea; Celia înțelesese asta și regreta, mai mult pentru el. Nu putea răspunde avansurilor lui și nu va putea niciodată. Aparținea lui Guy Denver și asta era pentru totdeauna.

Desigur, în dimineața asta se gândea la el, și nu se putea concentra la scrisoarea pe care trebuia s-o dactilografieze. Nu-l mai văzuse de cinci săptămâni. Și nici nu mai auzise nimic despre el. Amândoi respectau promisiunea de a nu se mai vedea. Dar asta nu însemna că se dăduseră uitării. Iar în dimineața asta își aminti în mod special de el, citind un paragraf din ziar despre cel mai mare spital St. Gabriel, aflat destul de aproape de locul în care lucra ea. Citi că se inaugurase acolo o nouă aripă de către ducesa de Kent, că la inaugurare participase, printre alte notabilități, și renumitul chirurg Guy Denver. Celia simți că începe să tremure. Tăie articolul și-l puse în poșetă. Dumnezeule, cum îl mai iubea!

Nu putea să nu-și amintească de soția lui.

Frances Denver, așa cum era, frumoasă, arogantă, elegantă, disprețuitoare; asta era femeia cu care trăia Guy, se gândi ea cu gelozie.

Se străduí să se gândească la apartamentul în care va locui de acum înainte, pentru că Tim nu suporta acea pensiune și o

pistona mereu să se mute. Voia s-o vadă trăind mai bine. Un prieten al lui avea o casă în Chelsea, al cărei proprietar plecase ca ofițer în Palestina și soția lui era dispusă s-o accepte pe Celia.

– N-o pot părăsi pe Jan, obiectase ea. A avut grijă de mine ca o soră, când mi-a fost mai greu.

De fapt, Tim se cam amesteca în treburile ei și asta îi displăcea. Cu toate astea, nu putea să nu-l simpatizeze și să-i fie recunoscătoare pentru imensul lui ajutor. Iar Tim era cel care o făcea mereu să râdă.

Și se simțea bine râzând, chiar când îi plângea inima.

Cu toate că încercase să refuze, ieșise la câteva spectacole cu Tim. Chiar și Jan o încurajse să accepte.

– Nu fi proastă să stai să jelești după un bărbat însurat, zisese Jan cu francheța care o caracteriza. Ai lângă tine un bărbat necăsătorit, cu bani, frumos, cu perspectivă, nu pierde ocazia.

Era inutil, își spuse Celia, s-o facă pe Jan să înțeleagă că deși nu-l va mai vedea niciodată pe Guy inima ei îi va aparține pentru totdeauna.

Celia intră în biroul lui Tim, chemată de acesta. Dar Tim nu avea chef de lucru. Era răsturnat în scaun, cu ferestrele deschise și un zâmbet larg, ca de obicei. Soarele de aprilie o lumina pe Celia alcătuindu-i un nimb în jurul capului. Tim nu se mai ridică în scaun, ci rămase uluit de imaginea Celiei. Era mai mult decât frumoasă. Era foarte discret machiată, doar cu puțin ruj și pudră. Iar chipul ei putea pune pe jar orice bărbat. Avea o piele luminoasă, curată, și cele mai lungi gene. Nu mai

era așa de slabă ca la început; arăta foarte bine și era îmbrăcată cu mult bun-gust. Purta o rochie nouă gri cu un guler alb care-i dădea un aer puritan, arăta ca o fetiță. Ochii ei mari mai erau încă triști și pe Tim îl durea s-o vadă așa. El nu lua femeile în serios de obicei, dar cu Celia lucrurile stăteau altfel. Pe ea o plăcea prea mult, și o trata cu seriozitate.

– Aveți nevoie de mine, domnule Madden? îl întrebă ea.

– Da, am, răspunse el, nici nu știi câtă nevoie am.

Celia roși.

– Nu te comporta astfel, Tim.

El se ridică, își îmbrăcă haina, apoi își aranjă părul.

– Se simte mirosul de primăvară, Celia, dar tu ești la fel de rece ca iarna.

– Ce vrei de fapt, Tim?

– Să fiu puțin încurajat, draga mea.

– Tim, știi doar că ne aflăm la birou...

– Și că sunt șeful tău, iar tu trebuie să te comporți precum Scufița Roșie... da, te cred, dar nu sunt de acord cu tine. Numai muncă și muncă, asta mă scoate din sărite... Eu îți spun că afară strălucește soarele primăverii...

– Așa este, dar nu văd ce legătură are asta cu noi doi...

Tim se apropie de ea.

– Chiar nu mă placi deloc?

Celia începu să-și muște nervoasă buzele.

– Știi că te plac și că-ți voi fi mereu recunoscătoare pentru această slujbă, dar...

– Dar pentru tine sunt cel mai neatrăgător bărbat din lume, așa-i?

– Nu așa se pune problema, Tim, ești un bărbat atrăgător, dar...

– La naiba cu aceste „dar-uri"!

Celia se așeză pe marginea biroului. Tim devenise foarte insistent. Ce putea face ea ? Cum putea să-l facă să înțeleagă că pentru ea nu exista alt bărbat în afara lui Guy Denver? Cum să-i explice că uitându-se la el nu-l vedea decât pe Guy? Că nu visa decât la sărutul lui?

Tim îi luă mâna în palmele sale.

– Celia, sunt sincer îndrăgostit de tine. Îmi dai vreo speranță?

– Oh, Tim! exclamă ea.

– Nu mă refuza, Celia. Dacă nu te măriți cu mine, nu mă voi însura cu altă femeie. Dacă mi-ai da ocazia, te-aș putea face fericită. Am bani, ne-am putea cumpăra un apartament pe gustul nostru și am avea o viață foarte bună.

– Știu asta, îl întrerupse ea, și sunt onorată de propunerea ta, dar nu mă pot căsători cu tine, dragul meu. Nu te iubesc, acesta este adevărul.

– Lasă-mă să te învăț cum s-o faci, Celia, îi propuse el.

Ea își trase mâna.

– Tim, știi că este vorba de alt bărbat...

– Îmi amintești destul de des, ca să nu pot uita... dar sper că n-o să alergi toată viața după o himeră. Este însurat. Cum poți rezolva problema asta?

Ea închise ochii.

– Este de nerezolvat.

– Cine este acest bărbat? Dacă te iubește cu adevărat, trebuie să divorțeze de dragul tău. Dacă aș iubi o femeie, nu

contează cu cine aș fi însurat, i-aș spune soției că nu vreau să mai trăiesc cu ea și gata.

Celia flutură genele ei lungi. Îl privi cu durere și regret.

– Tim, ești un prieten foarte drag și un om sincer. Dar acest bărbat nu poate divorța. Este medic și nu trebuie să-și pericliteze reputația.

Tim îi eliberă mâna. Își aprinse o țigară.

– Cum naiba de ți se întâmplă tocmai ție astfel de lucruri? Iubire, renunțare, sacrificiu și restul... Îmi pare rău pentru voi amândoi, dar dacă tot nu aveți nici o speranță să fiți împreună, de ce nu dai o șansă altui bărbat?

– Dragul meu, zise Celia, îl iubesc atât de mult pe Guy, că nu mai este loc în inima mea pentru alt bărbat.

– Guy îl cheamă, cât îl invidiez!

– N-o face. Nu este fericit.

– Nici eu nu sunt, dar sunt teribil de îndrăgostit de tine, Celia. Nu mă respinge. Lasă-mă să te scot măcar la plimbare, n-o să-ți cer să te logodești cu mine încă, dacă nu vrei asta, dar lasă-mă să sper că vei ajunge să ții la mine.

Celia era flatată. Iar Tim avea ochi foarte frumoși. Se trezi dorindu-și să se poată îndrăgosti de el. Ce ușoară ar deveni viața ei dintr-o dată! Ce frumos să fii logodită cu un bărbat atrăgător, cu bani, care să te poată cere de soție. Mult mai bine decât să-ți plângi soarta nemiloasă în fiecare clipă.

Cu toate acestea, amintirea dragostei lui Guy era atât de puternică....

Tim aruncase țigara și era foarte aproape de ea. O prinse în brațe. Îi puse mâinile pe umeri pentru a-l respinge. Dar el insistă s-o sărute, iar ea întoarse capul.

– Celia, nu-mi spune că ești vreo frigidă! exclamă el. Cred că trebuie să uit c-a venit primăvara și pentru mine!

Acesta era vechiul Tim, prietenul ei, care știa să facă haz de orice.

– O, Tim, exclamă ea, nu lăsa nimic să ne afecteze prietenia.

– Dacă vrei să știi, Celia, eu sunt ca Wellington, nu admit înfrângerea. Voi reveni pentru răspuns când vor înflori trandafirii. Iar acum, ce zici, mergem la masă?

Dar Celia refuză și această invitație. Se întâlnea cu Jan și pe ea nu putea s-o dezamăgească.

Ieși în soarele frumos de primăvară, puțin cam tristă, după discuția cu Tim. Nu voia să-l rănească în vreun fel. Tim era îndrăgostit de ea și va încerca din nou. Asta îi făcea lucrurile cam grele la birou.

Guy, Guy, se gândi ea, unde ești tu dragul meu, acum?

Traversă strada cu ochii spre cerul fără nici un nor. Londra era minunată primăvara. Gândurile i se îndreptau bineînțeles spre Guy. Auzi o frână puternică, o luă la dreapta, dar fu prea târziu, se auziră multe voci stridente, se dezechilibră, apoi soarele acela superb de aprilie dispăru pentru ea.

Nu mai știu nimic după acel accident. Fu ridicată pe brațe, cineva îi puse o haină sub cap... se auzi sirena unei ambulanțe.

– Biata fată... a murit...

– Cred că este grav rănită....

– Atât de frumoasă...

– Unde o duceți?

– La St. Gabriel.

Și Celia Hammond fu dusă în aripa cea nouă a spitalului, inaugurată cu două zile în urmă de chirurgul Guy Denver.

***

Guy Denver intră în budoarul soției sale și puse un teanc de facturi pe masa de toaletă. Frances era întinsă pe sofa, așteptând să-i vină manichiurista, cu două tampoane reci aplicate pe ochi, îmbrăcată într-un neglijeu negru cu garnitură de blană.

– Ce dorești, Guy? întrebă ea.

– Să-ți dau facturile de douăsute cincizeci de lire pentru hainele tale, zise el, fără chef, și să insist să le plătești de urgență. Nu știu de ce îmi trimit mie facturile.

Frances ridică privirea spre el de sub tampoane. Și ea îi răspunse la fel de indiferentă.

– Constat că de câte ori intri aici, nu ai nimic plăcut de spus.

– Nu mi se pare plăcut să fiu urmărit de creditorii tăi, Frances.

Ea ridică din umeri.

– Știu cu toții că tot ce cumpăr este plătit de tine.

– Dar ai și o sumă destul de generoasă ca venit, pe care te străduiești s-o depășești mereu, cu toate că a crescut mult în ultimul timp. Nu înțeleg de ce a mai trebuit să-ți cumperi încă o capă de zibelină...

– Ce faci, Guy, îmi reproșezi toate fleacurile?

Guy o privi, incapabil pentru moment să dialogheze cu ea. Nu-și mai expusese atât de deschis sentimentele față de soția sa, mai ales față de caracterul ei mercantil...

De multe ori se întrebase cum este posibil ca un bărbat îndrăgostit să fie atât de orb... Cândva crezuse c-o iubea pe această femeie. Când Frances îl părăsise pentru acel Poiret, fusese distrus. Acum realiză că n-o iubise niciodată, că n-o cunoscuse, fusese atras doar de farmecul ei. Iar afecțiunea ei fusese doar o urzeală de minciuni. Acum încercau să se tolereze. Pe cât de dezgustat era el de ea, pe atât îl detesta dacă nu chiar ura, ea. Frances simțea că pierduse totul, pentru că el nu mai era sclavul ei, ca altădată. Iar ea se străduia să afle ceva compromițător despre el, să-i afle vreo infidelitate, pentru a putea intenta acțiune de divorț.

Nu putea să n-o compare cu Celia. Curajoasa, loiala Celia, care punea fericirea lui mai presus de orice.

– Dragă Frances, nu văd ce acuzații mi-ai putea aduce. Nu sunt lipsit de generozitate, dar există limite chiar și pentru bugetul meu. Nu cred că trebuie depășit. Ăsta este unul din principiile mele.

– La naiba cu principiile tale! M-am săturat de ele! izbucni Frances, iar furia îi urâți teribil chipul.

Guy ieși din încăpere. Nu mai suporta mirosul floral, greu, din camera ei. Frances primea buchete mari de flori de la diverși admiratori și folosea un parfum franțuzesc foarte greu. Nimic nu-l mai atrăgea la ea.

Frances îl strigă să se întoarcă.

– Unde pleci atât de grăbit?

– La spital, am întârziat deja.

– Te-ai însurat cu spitalul?

– Prefer să stau mai mult timp acolo, decât în atmosfera apăsătoare din această casă.

– Aprinde-mi țigara, mai bine decât să vorbești aiurea. Guy execută ce i se ceruse, pentru ca să poată pleca mai repede. Știa că Frances făcea totul pentru a-l reține și a-l enerva. N-ai făcut eforturi să redevii soțul iubitor de altădată de când ai revenit după escapada din timpul inundațiilor...

– Frances, nu are rost să mai discutăm...

– Cred că ești încă îndrăgostit de individa aceea...

Guy fu pe punctul de a-i spune lui Frances ce gândea despre ea, dar asta ar fi însemnat iarăși o scenă insuportabilă. De fapt, pe Frances o interesa dacă el se mai vedea cu Celia.

Se întoarse și ieși din casă. Șoferul îl duse la spitalul St. Gabriel. Se surprinse trăgând nervos din pipă, singura care-l calma în astfel de situații.

Ziua frumoasă de primăvară nu-l mai încântă ca altădată. Încordarea din ultimele luni, munca asiduă, tristețea că nu putea fi cu Celia și mai ales că nu va putea fi niciodată cu ea, îl făcuseră să piardă în greutate, să se simtă slăbit. Nici la Celia nu mai avusese timp să se gândească prea mult. Dacă și-ar lua concediu, unde s-ar putea duce? Cu Frances nu putea pleca, iar dacă s-ar duce singur n-ar face decât să se gândească la Celia.

Se gândise adesea să se ducă iar în districtul Fen, să închirieze casa în care stătuse cu Celia. Acea casă îl atrăgea ca un magnet. Era locul în care se simțise foarte bine, în care fusese el însuși și aflase ce bine era să ai alături o femeie ca Celia.

Da, să zicem că s-ar întoarce acolo; ar putea suporta să stea singur în casa aceea? Nu i-ar fi necesare eforturi

supraomenești ca să nu trimită șoferul s-o aducă pe Celia? Iar dacă totuși îl trimitea, ea l-ar fi refuzat, din prea multă dragoste pentru el.

Ajuns la spital, intră imediat în probleme. Asistenta șefă îi spuse că avea două operații urgente; o tânără accidentată și o operație de apendicită.

Porni spre sala de operații, dar la un moment dat, trebui să se dea la o parte pentru a face loc căruciorului care transporta prima pacientă. Văzu cu coada ochiului capul unei tinere blonde și niște trăsături prea bine cunoscute. Inima începu să-i bată tare, să-i spargă pieptul. Cunoștea atât de bine acele trăsături, pe care le sărutase de atâtea ori, pe care nu și le putea scoate din minte, la care visa mereu... Da, era Celia, albă ca o coală de hârtie, zăcând inconștientă, la fel cum era și în acea noapte când o salvase din mașină la inundații.

Intră după brancardieri în sala de operații. Anestezistul îl salută, dar el nici nu-i răspunse, pentru că nu-și putea lua ochii de la draga lui Celia.

Era un adevărat șoc pentru el să afle că prima operație de astăzi era chiar Celia, femeia pe care o iubea, care-i ocupase toate gândurile de atâtea luni. Ce se întâmplase cu ea? Ceru imediat detalii în privința accidentului. Sora șefă îi spuse că tânăra fusese rănită la braț, și trebuia operată de urgență, altfel risca să-l piardă.

Pentru moment, Guy se întrebă dacă era bine s-o opereze el. Dacă nu cumva sentimentele personale vor împieta asupra activității profesionale. Dar imediat mintea i se limpezi. Sigur

că el trebuia s-o opereze! Nu avea încredere în nimeni altcineva! Numai el putea să redea funcționalitatea brațului Celiei!

Se îndreptă spre masa de operații, își puse mănușile, bătăile inimii i se mai potoliră și privi din nou acea figură frumoasă, aflată pe masa de operație, căreia anestezistul îi aplicase masca la gură și nas. Simți imediat miros de eter.

Asistenta expuse brațul Celiei. Operația fu un alt triumf, care se adăugă la lunga lui listă. Cei care asistaseră nu-l văzuseră niciodată atât de dăruit. Operația fusese delicată, de fapt însemna reconstituirea nervilor, îndepărtarea fragmentelor de os, grefă de piele. Poate dacă n-ar fi operat-o el, Celia n-ar mai fi putut să-și miște vreodată brațul.

Nu avea de suferit consecințele acestei operații, în schimb el fu acela care le resimți cel mai mult. Pentru prima oară în cariera sa de chirurg își pierdu cunoștința după ce termină operația. Cei prezenți îl prinseră în brațe, apoi îl întinseră pe un pat din salonul asistentelor. Îi dădură să bea o gură de brandy și se trezi numaidecât, rușinat de ce se întâmplase.

O chestionă pe sora șefă în privința accidentului a cărui victimă fusese Celia. Aceasta știa doar că numele pacientei este Hammond, că a fost accidentată în Bayswater și că lucra undeva pe strada Cockspur, la un birou. Sunase imediat șeful ei, un domn Madden, care ceruse să fie transferată într-un salon privat, să aibă telefon. Mai spusese că el va plăti spitalizarea domnișoarei Hammond.

Probabil acesta era prietenul despre care-i vorbise Celia. Simți, desigur, o gelozie cumplită. Acest Madden era

îndrăgostit de Celia! Dar își elimină imediat teama aceasta din minte. Celia nu se schimbase; era încă a lui.

– Unde ați dus pacienta? o întrebă pe sora șefă.

– În salonul 14.

– Mă duc să verific cum se simte; mă interesează în mod deosebit acest caz.

În sfârșit, era singur cu Celia!

Storurile erau lăsate, pentru a stăvili soarele acela puternic. Văzu figura palidă a iubitei sale. Biata Celia! Cum ajunsese să fie victima unui accident? De ce-i dădea soarta o lovitură după alta?

Deodată, ea se mișcă încet, apoi gemu. Guy se aplecă asupra ei.

– Celia, iubita mea!

Genele ei lungi fluturară o clipă. Era ametită, dar îl recunoscu și șopti:

– Oh, Guy!

– Sunt aici cu tine, iubito!

Ceața se ridică încet de pe ochii Celiei. Începu să simtă durere, în brațul drept, o durere acută. Îl recunoscu pe bărbatul aplecat asupra ei. Apoi își aminti cum ieșise din birou, accidentul... niște mesaje de la Tim... dar de ce se afla Guy aici?

– Guy, iubitul meu, murmură ea ametită.

– O, Celia, iubito, ce neșansă....

– O să-mi revin. Dar tu... de ce ești aici? De unde ai aflat?

– Iubito, ești în spitalul în care lucrez. Eu te-am operat. Printr-un miracol ai ajuns pe mâna mea. Acum sunt sigur că te vei putea folosi de acest braț, aproape ca înainte.

– Asta înseamnă că voi mai avea încă o cicatrice care să-mi amintească de tine...

Guy se aplecă și o sărută pe frunte.

– Ai dureri mari, iubita mea?

– Suportabile.

– O să chem asistenta să-ți facă un analgezic... Nu vreau să suferi...

Ea încercă să-i zâmbească.

– Te voi îngriji, Celia, se va face pentru tine tot ce este posibil, în acest spital. Bine că ai ajuns aici!

– Guy, cred că te-am chemat cu forța gândului... Mă mai iubești?

– Mai mult ca orice pe lume, dragostea mea.

– Și eu simt la fel...

– Pentru mine este prea dureros să te văd zăcând pe acest pat de spital, iubito...

– Să fii prudent, Guy! Să nu lași să ghicească cineva... păzește-ți reputația...

– Tot la binele meu te gândești, iubito?

– La cine m-aș putea gândi?

– Celia, tu nu ești o femeie ca toate celelalte, ești un înger! Mi-aș da și viața să te știu fericită!

– Viața mi-a oferit fericirea de a te întâlni și iubi... A meritat durerea, accidentul...

Guy ar fi vrut s-o prindă în brațe, s-o strângă la piept. Dar n-o putea face, se auzeau pași. Celia avea dreptate, trebuia să fie atent. Era medic... avea o carieră... pe Frances...

Asistenta intră în salon.

– Scuzați-mă, domnule doctor, a sosit un domn care vrea s-o vadă pe miss Hammond.

– Cred că este Tim. Nu vreau să-l văd încă.

– Transmite-i acest mesaj, soră, zise Guy.

– Aș putea să vă spun ceva, domnule? insistă aceasta.

– Desigur.

După ce asistenta îl făcu atent că trebuia să-i administreze sedativul, Guy o privi lung pe Celia, apoi se forță să i se adreseze ca oricărui pacient.

– Voi reveni mâine dimineață, miss Hammond. Asistenta îți va administra ceva să dormi.

– Mulțumesc, șopti Celia.

După plecarea lui Guy, ea rămase singură cu durerea, mai suportabilă acum, când știa că el o va îngriji. Era totuși minunat că se afla aici sub grija lui.

O altă asistentă îi spuse lui Guy că domnul Madden insista s-o vadă pe miss Hammond și că nu-l putea convinge să plece.

– O să-i spun chiar eu că n-o poate vedea acum, zise Guy.

Guy se trezi în fața unui tânăr înalt, nervos, care măsura holul cu pași mari.

– Sunteți medicul care a operat-o pe miss Hammond? se năpusti el spre Guy.

– Da, eu am operat-o, acum câteva ore.

– Se simte bine?

– Acum, da. Brațul i-a fost strivit, dar cred că am făcut o operație bună.

– Are dureri mari?

– Asistenta tocmai i-a administrat un calmant și nu mai simte prea mult acum.

Tim Madden oftă.

– Slavă Domnului! Acum pot respira din nou. Numele meu este Tim Madden, sunt un vechi prieten al domnișoarei Hammond.

– Eu sunt Guy Denver.

– Guy... repetă Tim; acel Guy?

– Da.

– Acel doctor care a salvat-o pe Celia la inundații?

– Da, eu sunt acela, zise Guy.

– O! exclamă Tim.

Se priviră o clipă, ca doi rivali la iubirea aceleiași femei.

Guy se gândea că bărbatul din fața sa nu părea un om rău, și mai ales era foarte îndrăgostit de Celia.

Tim se gândea:

„Așadar, acesta este bărbatul căsătorit pe care-l iubește Celia. Cel care stă între noi. Este inteligent... atrăgător... dar la naiba cu el! Ce drept are asupra unei femei, cu care nu se poate căsători?“

Guy vorbi primul.

– Miss Hammond v-a vorbit de mine?

– Da, zise Tim, scurt.

Guy nu se mai simți în largul său, neștiind ce spusese Celia. Se simți dintr-o dată cuprins de o tristețe amară. Era disperat. Celia avea dreptul la un bărbat tânăr, de succes, cum era cel

din fața lui. El nu-i putea oferi nimic. Tim o putea vedea mereu. Celia va sfârși căsătorindu-se cu el, nu încăpea nici o îndoială.

Guy începu să aibă o senzație ciudată de amețeală, pe care n-o mai simțise de mult. Se gândi că era mai bine să se ducă acasă, să doarmă puțin, să fie în formă pentru a doua zi. Avea din nou o operație dificilă, opera un membru al familiei regale. Trebuia să fie foarte atent, pentru că un succes i-ar fi putut aduce un titlu de noblețe. Sir Guy Denver! Lui Frances i-ar plăcea, dar pentru el nu însemna mare lucru. Ce insipidă era viața fără femeia pe care o iubea!

– M-am gândit să vă spun, domnule Madden, că miss Hammond nu este în primejdie, iar acum o să vă rog să mă scuzați, mai am câțiva pacienți de vizitat, zise el luându-și rămas-bun.

Tim ar fi vrut să-i spună multe.... s-o lase liberă pe Celia, mai ales, dar ce stranie coincidență că fusese adusă tocmai în acest spital, în grija lui!

– Când o s-o pot vedea pe miss Hammond?

– Mâine.

– Spuneți-i, vă rog, că voi reveni mâine, zise Tim. I-am lăsat și niște flori la asistentă. O să-i trimit și niște fructe diseară. Vă mulțumesc foarte mult, domnule doctor, mai zise Tim, apoi plecă.

Guy rămase privindu-l și se gândi: de ce nu sunt eu în locul lui, de ce nu am eu șansa lui? O, Celia, niciodată nu vei fi a mea!

Dar înainte de a părăsi salonul, intră o tânără slabă, obosită, prost îmbrăcată.

– Cunoașteți cumva cazul Celiei Hammond? Cum se simte?

Tânăra izbucni în plâns. Duse o batistă la ochi, se vedea că plânsese foarte mult.

Guy ghici dintr-o dată că era Jan, prietena Celiei. O plăcu imediat, pentru dragostea pe care i-o purta lui Jan, și grija față de ea.

– Ești Jan Leith?

Jan îl privi cu ochii mari.

– De unde știți?

– Am auzit multe despre tine.

– Cine sunteți?

– Unul din chirurgii acestui spital. Am operat-o pe miss Hammond acum câteva ore.

Jan nu insistă să-i afle numele. Nu făcu nici o legătură între el și doctorul pe care-l iubea Celia. Îl prinse de braț și-l întrebă:

– Domnule, vă rog, spuneți-mi că este bine.

– Sigur că este. Iar brațul și-l va recupera total.

– Numai brațul i-a fost afectat?

– A mai avut câteva lovituri ușoare.

– Dar bietul ei cap?

– Nu, răspunse Guy zâmbind. Capul și fața nu i-au fost atinse, din fericire. Numai brațul drept.

– Biata de ea! exclamă Jan. Domnule doctor, nu știți ce fată bună este! Merită tot ce este mai bun pe lume.

– Știu, oftă Guy.

– Locuim împreună, zise Jan, suflându-și nasul violent.

– Te pot duce s-o vezi, o invită Guy.

– Este un salon obișnuit?

– După operație a fost mutată într-un salon privat, la cererea domnului Madden.

– Este un foarte bun prieten al Celiei! zise Jan cu accentul ei de Lancashire.

– Uite, acesta este salonul, dar să nu stai prea mult, a fost deja sedată.

– Doar un minut! exclamă Jan, vreau s-o aud vorbind, altfel nu pot dormi la noapte. Domnule doctor, ați fost atât de bun cu mine. Dumnezeu să vă răsplătească! Cum vă numiți?

– Guy Denver, zise el, și plecă înainte ca Jan să mai apuce să spună ceva.

– Guy Denver! repetă Jan. Dumnezeule!

Era iubitul Celiei! Cum se întâmplaseră toate acestea? Cum avusese Celia norocul de a fi adusă chiar la spitalul în care lucra el? Celia fusese sub îngrijirea lui! Jan se înfioră. Poate că nu era totul chiar așa de bine, dacă ajunsese din nou sub influența acestui bărbat, care, căsătorit fiind, nu-i era de nici un folos. Jan vărsă câteva lacrimi pentru biata Celia, căreia viața îi jucase din nou o festă. Și tocmai când își aflase oarecum liniștea, regăsindu-l pe Tim Madden! Jan vedea apariția lui ca pe o catastrofă.

Intră pe vârfuri în salonul Celiei. Fu puțin speriată de atmosfera aceea de spital, de mirosul de dezinfectant, de eter și rămase fără grai văzând-o pe Celia în acel pat mare și alb. Cu toate acestea, înaintă spre prietena sa.

Celia, care era deja sedată, deschise ochii cu oarecare dificultate.

– Guy, murmură ea.

Jan trase aer în piept. Așadar, numele bărbatului era pe buzele ei. La naiba!

– Sunt eu, Jan, draga mea.

Celia deschise ochii cu foarte mare greutate.

– Bună, Jan.

– Te simți bine, draga mea?

– Da... foarte bine.

– Cât vei sta aici, draga mea prietenă?

– Doctorul spune că o săptămână sau două...

– Mda, se înfurie Jan. Mi se pare cam ciudat. O să profite de ocazie, să nu se mai dezlipească de patul tău!

– O, Jan, ai aflat?

– Că este aici? Abia m-am despărțit de el.

– Ți-a plăcut Guy?

– Nu mi-a displăcut, dar.... la ce bun?

– Te rog, Jan, nu-mi ține predici acum, zise Celia. N-o să-l văd prea mult. Lasă-mă să fiu fericită cât mai pot fi.

– Și florile astea frumoase cine ți le-a trimis?

– Tim, zise Celia cu un efort.

Chiar dacă o iubea mult pe Jan, Celia ar fi vrut s-o vadă plecată. Nu mai voia să se gândească la Tim, ci numai la Guy. Cu chipul lui în minte, căzu într-un somn adânc.

– Biata mea copilă, murmură Jan.

Jan ieși din salon, mai ales pentru că lacrimile începuseră să-i brăzdeze fața și simțea nevoia să-și sufle nasul cu putere.

Capitolul 8

Una dintre asistentele din schimbul de noapte află că pacienta din salonul 14, era chiar tânăra despre care scriseseră ziarele că fusese prinsă de inundații cu doctorul Denver.

Asistenta avea o memorie foarte bună. Pe vremea inundațiilor, tot spitalul vuise de vestea că vestitul lor chirurg se afla prins de inundații, undeva în ținutul Fen. Nimeni altcineva nu-și amintise de numele fetei menționat cu acea ocazie, dar această asistentă și-l aminti. Și dacă tot și-l aminti, umplu și spitalul cu această informație. Asistentele începură imediat să bârfească dar nu pentru a-l leza în vreun fel pe Guy, pe care-l plăceau toate, ci mai ales la adresa soției lui, care le displăcuse la diversele acțiuni de caritate organizate în spital, unde Frances venise prea elegantă, arogantă și plină de sine.

Trecură totuși vreo zece zile până când bârfele ajunseră la urechile Celiei. În zilele care trecuseră fără să știe nimic, fusese chiar fericită alături de Guy, care venea la ea de câteva ori pe zi.

Câteodată, venind în salonul ei, Guy găsea acolo câte o asistentă și peste capul acesteia îi trimetea Celiei săruturi.

Tim Madden venea și el zilnic în vizită și putea face lucruri care lui Guy îi erau refuzate. Îi umplea salonul cu flori, reviste și cărți.

De multe ori, el îi spunea:

– Chiar dacă ai scăpat ca prin minune dintr-un accident, ești teribil de frumoasă, Celia. Iar aici nu mă poți opri și pot spune cât te iubesc...

Bietul Tim! Pentru el, Celia nu simțea nimic, toate sentimentele ei erau adresate lui Guy. Pentru el bătea inima ei nebunește. Pentru el o trimisese pe Jan să-i cumpre o cămașă de noapte bleu cu dantelă care o făcea să arate și mai frumoasă, punându-i părul blond în evidență.

Dar fericirea Celiei în așteptarea vizitelor lui Guy fu de scurtă durată. Veni și ziua în care sora care-i schimba așternutul, deșertă tolba cu noutăți.

– Suntem atât de înfiorate când vă vedem, miss Hammond.

Celia îi zâmbi.

– De ce?

– Ne gândim că ați stat atâtea zile închisă în casa aceea cu doctorul Denver!

Celia simți că, pe moment, inima încetează să-i bată. Roși, dar sora nu observă pentru că era aplecată asupra patului.

– Toate asistentele îl adoră pe doctorul Denver. Este teribil de atrăgător, nu credeți? Mie așa mi se pare. Cred c-a fost minunat să stați atâta timp cu el! Ce-ați zis când v-au adus aici la spital și v-ați revăzut?

Din nou, tăcere. Celia, cu obrajii ca focul, își spuse că neprevăzutul îi jucase iarăși o festă.Toată lumea știa de ei doi, așa că, în curând, va afla și Frances. Asta va însemna un nou scandal. Cu cât părăsea spitalul mai repede, cu atât mai bine!

După plecarea asistentei, Celia începu să se gândească. Brațul mergea spre bine, durerea era neglijabilă. Cu o zi în urmă, când intenționase să coboare singură din pat, simțise însă că picioarele îi erau prea slăbite s-o ducă. Nici la muncă nu se putea întoarce, fără să-și poată folosi bine brațul. Iar Tim se oferise s-o trimită la mare, undeva, să schimbe aerul, dar nu avea de gând să-i accepte oferta.

Rămăsese în spital doar pentru a-l putea vedea mai des pe Guy, dar vorbele sorei de serviciu o puseră pe gânduri. Trebuia să-i spună lui Guy ce aflase.

El veni la vizita de seară și văzu că se întâmplase ceva, pentru că era foarte deprimată.

– Iubito, ce este cu tine? Ce te supără?

– Trebuie să părăsesc spitalul, Guy. Și începu să-i povestească. De fapt, el auzise aceeași versiune, dar de la Frances, care în aceeași dimineață îi reproșase:

– Așadar, femeia din timpul inundațiilor este sub aripa ta!

El nu-i răspunsese.

Dar acum simți că trebuie să dea glas disperării:

– O, Celia, de ce nu ne lasă lumea în pace?

– N-o vor face niciodată, numele noastre sunt legate datorită acelui articol din ziar.

El se simți pierdut, așa cum fusese înainte de a o regăsi.

Celia izbucni patetic:

– Ce pot face, Guy? Suntem într-o situație disperată.

El începu să străbată încăperea cu pași mari, cu umerii lăsați, privind florile și coșul cu fructe aflat lângă patul ei. Știa de unde sunt. Tim Madden nu se lăsa, făcea orice pentru ca ea să se simtă iubită. Iar acum, paradoxal, Celia îi oferea lui toată dragostea, iar el nu putea nici s-o accepte, dar nici s-o respingă.

– Cred că totul ne este potrivnic, iubito, din nefericire.

Celia îl privi printre gene.

– Uneori simt că nu mai pot îndura.

– Nu spune asta, iubita mea. Tu ești mai puternică și trebuie să mă ajuți. Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar parcă nu mai am putere să lupt. Pentru numele Atotputernicului, ajută-mă, Celia!

– Nu-ți face grji din cauza mea, Guy.

– Celia, te ador și niciodată nu voi înceta să-mi fac griji din cauza ta. Nu mă înțelege greșit, dar acest Madden cred că este sincer îndrăgostit de tine. Dă-i o șansă!

Celia îi aruncă o privire de om hăituit:

– Vrei s-o fac, Guy?

– Nu este normal să-mi ceri mie acordul, Celia.

Ea înțelegea perfect de bine ce se petrecea în sufletul lui.

– Nu cred că asta este dorința ta, Guy!

– Iubita mea, ești atât de tânără, ai toată viața înainte. Iar Madden pare un tip de treabă... o, la naiba!

Guy lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului, ca un om deznădăjduit.

Celia avu tendința de a-l trage spre ea și a-l săruta. Era minunat să știe că Guy o iubea într-atât încât să-i ceară să se mărite cu Tim, numai pentru a o ști în siguranță.

Iar ea trebuia să-l ajute să treacă mai ușor peste durerea de a o pierde.

– Guy, iubitule, pleacă acum și nu mai veni la mine, te implor.

– Dacă așa spui tu, Celia...

– Știi că așa trebuie să fie...

– Da, draga mea, știu.

– Trebuie să părăsesc imediat spitalul.

– Dar nu ești întremată încă, Celia.

– Voi merge la pensiune, unde o voi avea pe Jan; mă va ajuta și Tim... voi face orice să evit scandalul.

În cele din urmă, el spuse cu capul lăsat în jos, evitându-i privirea:

– Foarte bine. Poate că așa trebuie să faci.

Ea se simți cumplit. Celia simțea că dacă ar mai rămâne în acea încăpere, rezistența i s-ar diminua; era disperată. Prima lor despărțire fusese grea, dar această a doua despărțire era și mai dificilă, pentru că acum îl iubea și mai mult.

Ultima îmbrățișare a lui Guy îi fu de asemenea interzisă, pentru că atunci când el o prinse în brațe, se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, zise Celia.

– Aveți un vizitator, miss Hammond.

Intră Tim Madden, cu un buchet imens de flori și o cutie de ciocolată.

Celia se așeză în pat și se forță să-i zâmbească.

Guy îi spuse:

– Am constatat că ești mai bine, și cred că nu mai este nevoie să vin să te văd. Va trebui să mai ții brațul bandajat încă o lună. Eu voi fi plecat atunci, așa că un coleg al meu ți-l va scoate.

– Mulțumesc, murmură Celia.

Guy Denver nu-i mai aruncă nici o privire. Știa că toată viața lui nu mai avea sens fără ea. Închise ușa în urma sa.

– Te rog să iei chiar acum o ciocolată, nu-mi place cum arăți, interveni Tim.

Ea nu-i răspunse. Închise ochii și-și încleștă dinții.

Tim, care înțelesese că se întâmplase ceva între Celia și Guy Denver, încercă s-o facă să-l uite.

– Uite ce este, Celia. Cred că nu are rost să mai stai în spital. Te voi trimite într-un sanatoriu, la Brighton sau la Eastbourne. Voi lua legătura cu șeful lui Jan să văd, poate îi dă un concediu, să meargă cu tine.

Celia era epuizată, nu putea răspunde nimic. Guy plecase fără a o săruta la despărțire. Ar fi vrut să poată plânge în voie, dar lacrimile refuzau să vină.

– O, Celia, nu mai fi atât de nefericită! Știu că este din cauza doctorului... de asta vreau să te scot de aici... nu vei fi de ajutor relației voastre plecând de aici?

Insistența lui Tim îi smulse un răspuns.

– Da, pe el îl va ajuta.

– Nu are rost să vă mai întâlniți, relația voastră nu are nici un viitor.

– Știu că-i poate afecta reputația, murmură ea. Tim, nici nu știi cât de bine ar fi fost ca acel taxi să mă fi ucis! Tim, nu mai suport viața asta! izbucni ea.

Tim o lăsă să plângă, apoi spuse:

– Nu mai vreau să te văd în starea asta, Celia.

– Ai fost întotdeauna atât de bun cu mine, Tim!

– Ar fi mai bine să te măriți cu mine și să dai uitării relația cu Denver.

Ea nu răspunse. Poate că ar fi fost mai bine, doar și Guy o sfătuise la fel. Lucrurile ar fi fost mult mai ușoare pentru ea, dacă aparținea unui bărbat.

Tim profită de tăcerea ei pentru a insista.

– Ce zici, Celia? Te mai gândești? Nu este cazul să-ți spun aceste lucruri acum, dar se vorbește mult pe seama voastră și dacă lumea ar afla că te-ai logodit, s-ar pune capăt bârfelor.

Da, era mai bine pentru ea dacă lumea o vedea ca pe viitoarea soție a lui Tim Madden. Dar nervii ei erau acum încordați la maximum și nu se putea gândi decât la Guy, la binele lui.

– Ei bine, dacă vrei să ne căsătorim, Tim, o vom face. Dar trebuie să-ți fi pierdut mințile! Știi că iubesc alt bărbat... dacă asta vrei, o voi face.

El roși, oftând, apoi ușurat că obținuse ce-și dorise mult prea ușor. Profitase de moment.

– Iubito, nu te voi plictisi cu sărutări; relația noastră va fi platonică, până când vei începe să mă vezi cu alți ochi.

– Da, Tim, zise ea, apoi leșină și Tim alergă să aducă asistenta.

***

Din nefericire,Celia fu în imposibilitate de a părăsi spitalul imediat așa cum și-ar fi dorit.

După acel leșin, temperatura i se ridică, iar doctorul de gardă ceru să i se desfacă ghipsul pentru că brațul nu evolua bine.

Un chirug tânăr numit Turner îi spuse Celiei pentru a o încuraja:

– Doctorul Denver va veni să vă vadă la prima oră mine dimineață.

Celia nu zise nimic. Tim plecase, dar ea nu uita că reușise să-i smulgă promisiunea că va deveni soția lui. Căzu într-o stare de apatie, mai ales acum că brațul îi făcea probleme. Se simți mai bine când tânărul chirurg părăsi salonul ei. Cel puțin era singură și putea să se gândească nestingerită la situația ei. Închise ochii. Câte ore trecuseră de când plecase Guy? O, Guy unde te afli acum? Cu soția ta, desigur, încercând să ai o viață de familie normală. O Guy și tu suferi ca mine?

Sper că nu, dragul meu. Vreau să fii fericit, iubitule. Eu te-aș fi făcut fericit, Guy nimeni nu te înțelege mai bine ca mine! Am fi avut o viață minunată! Suntem ca două jumătăți care alcătuiesc un întreg iubitule...

O, Guy, dragul meu, cât te iubesc! Nu pleca departe de mine, Guy. Rămâi cu mine. O, de ce am scăpat din inundația aceea?

Nu, nu trebuie să gândesc așa, își spuse ea. Dar sunt atât de singură, este atât de întuneric și mă simt părăsită, este atât de greu fără tine, Guy..

Într-un târziu, adormi.

Dimineața se trezi cu gândul la el, știind că el va trebui să-i vadă brațul din nou. Și Guy intră cu un chip tras, anunțând-o că n-o va opera din nou.

– Nu mai rezist să te operez din nou Celia, îi spuse el. De aceea cred că voi apela la doctorul Goring, un chirurg foarte bun. Nu este cine știe ce intervenție... te vei restabili în câteva zile... dar nu mai pot face față Celia.

– Înțeleg, murmură ea.

Când Guy își scoase mâna din buzunar ea văzu că era bandajată.

– Ce s-a întâmplat, Guy?

– Nu am nimic la mână draga mea, m-am bandajat pentru ca să pretextez că nu pot opera.

– Nu vreau să constitui motivul pentru care abandonezi munca, iubitule.

– Patruzeci și opt de ore de pauză nu-mi vor face rău.

– Pleci undeva?

– Cred c-ar fi mai bine să plec; singur, desigur.

Ea îl privi cu tandrețe.

– Oh, Guy, șopti ea.

El izbucni:

– O, Celia, copila mea!

Obrajii Celiei ardeau de acum din cauza rănii infectate.

– Ai dureri mari, iubito?

– Nu pot spune că mă simt prea bine.

– Te vor opera la zece și jumătate, nu mai este mult. Ai încredere în Miles Goring, i-am spus că ești o pacientă specială.

– Așa este, Guy? șopti ea.

El mai privi încă o dată chipul acela frumos cu părul blond risipit pe pernă, ochii ei catifelați și duioși...

– O dragostea mea numai dacă aș putea avea grijă de tine! Dacă n-ar trebui să plec...

– Vreau să știi, Guy, înainte de plecare, că mă voi mărita cu Tim.

Guy care-i prinse mâna în palmele sale o lăsă să cadă. Chipul lui suferi modificări din alb libid în roșu stacojiu. Ea observă modificările de pe figura și lui strigă:

– Guy iubitule, a trebuit să accept. M-a implorat, am acceptat doar pentru tine, ca să înceteze toate vorbele pe seama noastră...

– Nu trebuie să te măriți cu Tim sau cu altul pentru a mă proteja pe mine, iubito.

– Nu numai din cauza asta.

– Nu-l iubești, Celia, mă iubești pe mine.

– Știi prea bine că te iubesc, Guy! strigă ea. Te divinizez chiar! Dar pentru tine este bine să mă mărit cu Tim.

– Când mi te închipui în brațele lui...

Guy își prinse capul în mâini. Fusese cuprins de o gelozie greu de stăvilit... dar pe care nu avea nici un drept

s-o simtă. Era mult mai mult decât putea suporta el, o iubea prea mult pe această Celia pentru a și-o imagina în brațele lui Madden.

Simți o pornire nebună de a o lua în brațe și a o duce undeva departe de lume, de viață, unde să fie singuri.

Cu lacrimi în ochi, Celia îi spuse:

– Aseară ne-am înțeles că nu ne vom mai vedea, Guy. Nu face lucrurile mult prea grele pentru mine, Guy, asta mă va ucide.

Vorbele ei îl readuseră la realitate. Își putea suporta propria-i durere, dar nu și pe a ei. Nu avea dreptul de a fi gelos. Celia făcuse asta pentru el și poate... pentru ea. Dar poate era mai bine s-o știe a altui bărbat. Asta adâncea prăpastia dintre ei...

– Iartă-mă, iubito! Am avut un moment de slăbiciune. Dar poate este mai bine așa. Nu plânge, draga mea, te rog, nu plânge.

Ea suspină, disperată.

– Nu-ți mai face probleme iubito. Transmite-i lui Madden toate cele bune. Vreau să fii fericită. Asta mă va face să pot continua viața asta lipsită de orice bucurie....

– Nu are rost să vorbim despre fericirea mea, Guy.

– Va trebui să încercăm să obținem ceva de la viață fiecare în felul său; eu voi pleca într-o vacanță mai mare de patruzeci și opt de ore, poate și pentru a nu mai risca să te văd.

Se auziră pași pe coridor. Celia se simți cuprinsă de panică. Într-o clipă salonul va fi plin de asiatente, de doctori, brancardieri care s-o ducă în sala de operații, iar Guy va dispărea. Izbucni în lacrimi:

– O, Guy, o, Guy...

El se aplecă și o prinse în brațe, dar se smulse imediat din brațele ei.

– Te iubesc, te iubesc mai mult decât îmi iubesc viața, Celia, fii curajoasă și fericită...

Guy părăsi încăperea, iar ea izbucni în lacrimi.

Doctorul Miles Goring chirurgul care urma s-o opereze veni la patul ei.

– Curând te vei simți bine. Nu-ți este teamă, sper...

– Nu, zise ea.

Și se miră ce-ar fi zis acel medic dacă i-ar fi spus că și-ar fi dorit să moară în timpul acelei operații. Probabil că omul ar fi fost șocat! Nu mai avea pentru ce să trăiască.

– Dumnzeuele! se rugă Celia. Ajută-mă să trec și prin asta fără să-mi pierd mințile!

Capitolul 9

– Este minunat! exclamă Jan Leith. Ce înseamnă să ai bani!

Jan se afla cu Celia pe veranda unui mare hotel din Brighton. Beau cafea și priveau mulțimea de mașini care trecea prin fața hotelului, ca și oamenii care ieșiseră la plimbare. Era săptămâna Paștelui, iar vremea era grovază. Cerul era limpede fără nici un nor. Briza mării ajungea la ele.

Jan simțea bucuria de a fi cu prietena ei, uimită de ce puteau face oamenii cu bani. Tim obținuse pentru ea un concediu alături de Celia. O vacanță de vis.

Astăzi Celia arăta minunat; pe umeri avea o capă de hermină, iar părul ei blond minunat era proaspăt coafat. Jan primise și ea o sumă de bani cu care să-și cumpere tot ce-și dorise.

Dar Celia nu împărtășea entuziasmul ei. Banii nu puteau face o femeie fericită, în accepția ei. Numai cel pe care-l iubea din tot sufeltul ar fi putut face asta. Dar cu cât Tim îi oferea mai mult, cu atât mai jenată se simțea... nu avea voie să accepte darurile lui Tim...

Se simțea mai bine, acum; trecuseră două săptămâni de la cea de a doua operație. Brațul ei era încă în ghips, dar se vindeca, iar doctorul Goring o asigurase că nu vor mai fi complicații.

La întoarcere, nu vor mai reveni la pensiunea aceea sărăcăcioasă, așa hotărâse Tim. Fără s-o mai consulte, el închiriase pe numele ei un apartament mic dar elegant, lângă Hyde Park. Acolo urma să locuiască ea cu Jan până la căsătoria lor.

– Și după aceea voi rămâne ca menajeră? glumi Jan. M-am săturat de blănuri și de mânuirea lor și sunt o foarte bună bucătăreasă.

La care Tim răspunsese:

– Nu este o ideea rea! O vom relua după căsătorie.

Tim o admira pe Jan, pentru devotamentul arătat Celiei. Când o lăsă pe Celia în grija ei știu că era persoana cea mai indicată.

Dar Celia gândindu-se la căsătorie nu vedea decât imagini sumbre. Cum să se poată căsători cu dragul ei Tim? Cum să se afle în brațele lui când îi aparținea trup și suflet lui Guy Denver? Nu știa unde se afla Guy sau ce făcea, dispăruse din nou. Cu toate acestea, în pofida barierei care se ridicase din nou între ei, Guy se afla mereu alături de ea... își amintea mereu expresia ochilor lui... inflexiunile vocii lui.

Cum să se poată mărita cu Tim? Era conștientă că se afla într-o situație fără ieșire într-o capcană pe care și-o întinsese singură.

– Celia! o chemă Jan.

Dar ea cu gândul al Guy n-o auzi.

– Ei, Celia, revino din visare!

– Ce minunat este acest apus de soare, Jan, murmură ea, gândindu-se: oare și Guy îl admiră în clipa asta? Unde se află oare? Ce face? Cum se simte? O, dragul meu Guy, te gândești la fel de mult la mine?

Celia privi cu tristețe spre mâna pe care purta inelul de logodnă dăruit de Tim. Avea în mijloc un rubin, piatra ei preferată, înconjurat de diamante. Montura era de platină; dar curând locul acestui inel va fi luat de verigheta care o va lega pe vecie de Tim. Acesta grăbise căsătoria; o anunțase că în iunie după ceremonie o va duce în sudul Franței. Ce tragedie! Oare Guy ce simțea?

– Uită-te puțin aici, Celia! exclamă Jan. O doamnă din înalta societate cu prietenul ei! Ce elegantă este!

Celia se uită pe fereastră. Chiar aproape de ele oprise un Mercedes Benz, la intrarea în hotel. Șoferul un bărbat înalt sigur englez, deschise portiera unui tânăr care coborî apoi ajută o doamnă foarte elegantă care purta violete la haina de zibelină să coboare.

– Unde am mai văzut chipul acesta? se întrebă Celia.

Apoi femeia ridică încet capul de parcă ar fi vrut să se convingă că este privită și Celiei îi fu de ajuns.

– Dumnezeule! exlamă ea.

– Ce este?

– Femeia este soția lui Guy!

– Ca să vezi! exclamă Jan cu accentul ei inconfundabil. Chiar doamna Denver?

– Exact zise Celia care nu voia să fie recunoscută de Frances Denver. Inima începu să-i bată tot mai tare și păli brusc. Cine era bărbatul care o însoțea pe Frances? Cumva Paul de Poiret? Mașina avea număr franțuzesc. Oare Guy știa de aventura cea mai recentă a soției sale?

Jan observă că prietena ei era foarte afectată de apariția soției lui Guy.

– Ce-ar fi să te odihnești puțin înainte de sosirea lui Tim? zise Jan.

Celia se ridică.

– Da, cred că așa am să fac.

Cu toate acestea în holul hotelului, Celia, care abia își scosese ochelarii de soare era cât pe ce să dea peste Frances. Aceasta o privi fără interes pe tânăra blondă, dar apoi după ce trecu de ea se opri amintindu-și de unde o cunoștea.

– Ei, iat-o și pe eroina noastră din timpul inundațiilor!

Celia nu răspunse nimic, fiind puternic marcată de durerea zilelor de când se despărțise de Guy. Tot Frances continuă să vorbească.

– Stai aici?

– Da, zise Celia, apoi i-o prezentă pe Jan: este prietena mea miss Leith.

– Se pare că trebuie să te felicit pentru logodnă, zise Frances. Ai făcut-o la momentul potrivit.

– Ce vreți să insinuați?

– Nu insinuez nimic, dragă. A fost o remarcă. În lumea medicală numele tău este tot mai des legat de al soțului meu.

Celia roși. Această Frances Denver știa să fie cea mai nesuferită dintre femei!

Frances se bucura din plin de postura jenantă în care o pusese pe Celia. N-o mai interesa Guy pentru că reapăruse Paul, de care era la fel de îndrăgostită. Iar acum când revenise după o lungă absență și el părea îndrăgostit. Cu toate acestea Frances nu era sigură că ar fi vrut s-o știe divorțată.

– Desigur, numele voastre sunt legate de același scandal. Acesta nu vă înceta nici după ce te vei căsători.

– Sper doamnă Denver că toate bârfele nu vor afecta renumele doctorului Denver. N-ar merita asta.

Frances făcu o grimasă.

– Draga mea eu nu știu mare lucru despre aventura ta cu soțul meu, a reușit s-o ascundă de minune.

Celia își pierdu controlul. Cum îndrăznea această adulterină să facă astfel de insinuări? Ura această discuție, o ura pe Frances Denver!

– Știu foarte bine că mai păstrați legătura, continuă Frances.

Palidă, Celia reuși să spună:

– Este o minciună! Urmează să mă căsătoresc Tim Madden!

– Dar trebuie să recunoști că până de curând ai fost cu soțul meu!

– Nu recunosc nimic, doamnă Denver și nu văd rostul continuării acestei conversații stupide.

Frances ridică indiferentă din umeri.

– Să nu-ți închipui că-mi pasă! Am alte interese, nu văd de ce ar trebui să stau cu brațele încrucișate să aștept ca Guy să-și amintească de mine. Poți să-i telefonezi dacă dorești, dar fă-o discret și nu-l mai necăji spunându-i că m-ai văzut aici cu Poiret. Pentru el sunt la o mătușă bolnavă!

Frances plecă lăsând-o pe Celia teribil de zdruncinată. Cum putea această femeie să renunțe la orice dram de decență? Nu înțelegea că-i poate afecta cariera lui Guy?

Cu această femeie abjectă Guy era legat prin căsătorie și trebuia să trăiască alături de ea tot restul vieții.

Celia porni spre lift cu gândurile în derivă. Cuvintele lui Frances redeschiseseră vechea rană din sufletul ei. Nici nu se gândea la Tim. Nu putea decât să-l compătimească pe Guy să se întrebe ce reacție ar fi avut dacă ar fi aflat că Frances reluase legătura cu Poiret. Era prea trist să-și închipuie că o femeie se putea comporta precum Frances! Înșelând un bărbat ca Guy! Spunându-i că se afla la o mătușă bolnavă! Oricine o putea vedea la Brighton; oricine îi putea spune lui Guy. Dar probabil că n-ar face-o ci l-ar compătimi în secret. Iar eu îl ador, se gândi Celia. Nu este corect.

– Ce tupeu are individa asta! zise Jan. Nu se teme că-i vei spune soțului ei?

– Știe prea bine că n-aș face nimic ca să-l supăr.

– Dacă și-a reluat relația cu Poiret poate va divorța de doctorul Denver, zise Jan.

– Dumnezeule! Numai dacă s-ar întâmpla așa !

Jan se ridică și veni spre ea îngrijorată.

– Ascultă-mă draga mea. Dacă mai ai speranțe ca doctorul să rămână liber trebuie să spui asta lui Tim. N-ar fi cinstit. Nu este bine.

Celia începu să plângă deznădăjduită.

O, Jan, n-aș vrea să-l dezamăgesc pe Tim. Dar niciodată nu mi-am dorit să mă logodesc cu el. Am încercat să-l iubesc, dar

Dumnezeu știe că n-am reușit. Nu-l pot da uitării pe Guy! Dacă France Denver îi cere divorțul lui Guy, iar eu mă complic căsătorindu-mă cu Tim, asta m-ar distruge. Și pe el.

– Biată copilă! Știu cât îți este de greu! Dar ce va spune Tim când va vedea c-ai plâns din nou? Nu te lăsa influențată de vorbele femeii acelea!

– Doamne ce încurcătură este viața mea! Simt că nu mai rezist, Jan!

– Dacă simți că nu vei putea fi o soție bună ar fi bine să-i spui lui Tim, Celia!

Celia ridică spre prietena sa o privire disperată.

– Voi vorbi azi cu el. Îi voi spune toate gândurile mele. Dar dacă rup acum logodna cu Tim, acea femeie poate readuce în prim plan scandalul legat de Guy și de mine.

– Da, este posibil, dar ce poate spune concret despre voi? Nimic.

Sună telefonul.

Jan, care ridicase receptorul, îi spuse:

– Te așteaptă Tim în holul mare.

Celia își șterse lacrimile.

– Nu-i spune nimic deocamdată, cât ești atât de confuză, Celia. Nu da cu piciorul norocului tău cu Tim din cauza vorbelor acelei femei.

Capitolul 10

Imediat ce-o văzu pe Celia, Tim știu că se întâmplase ceva. Era la fel de frumoasă ca totdeauna cu toate că avea ochii roșii de plâns. Celia îi evita privirea.

– Ce ți s-a mai întâmplat, iubito?

Ea încercă un zâmbet.

– Nimic, am stat prea mult la soare, atâta tot, răspunse ea amintindu-și de sfatul lui Jan.

Tim era disperat de îndrăgostit de ea. Spera că într-o bună zi Celia se va întoarce spre el, va avea ochi pentru el și-l vă răsplăti pentru devotament. Dar tot mai frecvente erau situațiile în care vedea că lucrurile nu stăteau deloc așa. Ba chiar dimpotrivă. Celia îl iubea pe doctor. Cum putea totuși o femeie atât de sensibilă ca ea să ascundă atâta disperare, atâta tristețe?

Făcuse cu multă convingre și bucurie tot ce făcuse pentru ea în ultimul timp. Era mândru de Celia, iar acum era o tânără elegantă după care întorceau capul toți bărbații.

– Am venit să te scot la o mică plimbare, zise el brusc.

Ea începu să râdă forțat.

– Nu am dispoziția necesară.

– M-am săturat! exclamă Tim. De toate...

– Este o zi atât de frumoasă de primavară, cum poți spune asta?

– Mai ales când am o făptură încântătoare alături! Dar mă superi tare Celia!

– Nu vreau să te supăr, Tim!

– Și totuși o faci, pentru că observ cum mă privești astăzi sunt conștient că nu vom avea o viață împreună așa cum mi-am dorit! Dar să ne bucurăm de peisajul acesta minunat, zise Tim, să uităm că lumea nu este dreaptă cu mine.

– Dragul meu, nu suport să te văd în starea asta! Celia privi mâna pe care purta inelul de logodnă cu disperare.

– Dacă m-ai iubi pe mine și nu pe doctor, lucrurile ar sta altfel. Celia, realizezi că deși suntem logodiți de o lună nu m-ai lăsat niciodată să te sărut?

Celia roși, simți că nu are aer.

– Știu, dar ai fost foarte răbdător.

– Dar situația asta nu poate continua, iubita mea.

– Te-am dezamăgit, știu, zise ea.

– Nu vorbi de parcă ai fi comis o crimă. Nu te poți forța să iubești pe cineva, asta îmi este și mie clar acum.

– Tim, țin foarte mult la tine și-ți sunt recunoscătoare...

– Știu asta, dar nu am nevoie de recunoștință. Eu te iubesc Celia. Vei simți și tu vreodată dragoste pentru mine?

Ea tăcu. Venise și clipa acestei discuții neplăcute. Dar ce rost avea să sfârșească într-o căsătorie fără dragoste? Avea

două alternative; să-i spună că nu-l va putea iubi niciodată și să-i înapoieze inelul, sau să se forțeze să pară îndrăgostită de el, lucru imposibil.

Pe ea n-o interesa decât Guy. Ce ar însemna pentru el dacă rupea logodna cu Tim?

Se simți cuprinsă de disperare.

– Ce-am putea face pentru ca lucrurile să fie bune și pentru tine, Celia? întrebă Tim. Gândește-te doar la tine. Ce-ți dorești? Răspunde-mi cinstit, pentru numele lui Dumnezeu!

– O Tim, nu mă mai tortura!

– Este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar nu te voi tortura mai mult dacă-mi voi cere drepturile de logodnic? Te-aș face să mă urăști?

– Nu, nu, n-aș putea să te urăsc! Eu...

Celia se opri, îngropându-și fața în palme.

Tim coborî din mașină și trânti portiera. Îi luă câteva minute să-și revină. Apoi îi strigă:

– Nu te teme draga mea, nu-mi voi cere drepturile.

Celia avea lacrimi în ochi.

– O, Tim îmi este atât de rușine! Te-am dezamăgit, sunt o lașă, dacă aș fi fost mai puternică și curajoasă aș fi reușit să...

– Nu fi absurdă Celia, ai fost mai puternică și mai curajoasă decât orice altă femeie. Dar, de fapt, tu ai fost mereu cinstită cu mine, mi-ai spus de la început că nu mă iubești, că nu mă vei iubi. Eu am insistat .

– Te-ai comportat minunat! Problema este că nu știu de unde îți voi înapoia tot...

– Dacă mai vorbești despre asta nu te voi ierta niciodată Celia. Am făcut totul pentru că așa am simțit. Sunt și voi fi pritenul tău pe viață, numai că voi învăța să te privesc în alt fel. Am pierdut o soție, dar păstrez o secretară eficientă.

Ea nu putu răspunde, era prea mult pentru ea. Nu suporta gândul că-l rănise pe Tim, care îi oferea prietenia în continuare.

– Celia pentru Dumnezeu, n-aș vrea să-mi înpoiezi cadourile. Dă-i-le lui Jan. Ce-aș face acum cu inelul de logodnă? I l-aș da următoarei blonde de care mă voi îndrăgosti? Mai bine dă-i-l lui Jan, după cum am spus, este o tânără minunată și cred c-o voi invita undeva în seara asta! Iar tu vei rămâne singură...

– Așa cum merit, zise Celia.

Pe drumul de întoarcere, toate gândurile ei se îndreptară ca de obicei doar spre Guy, căruia îi simțea lipsa mai mult ca oricând.

***

Guy se întoarse de la spital, unde efectuase o operație în acea sâmbătă după-amiază mai obosit ca oricând. Fusese o operație grea și se simțise foarte încordat, iar pentru prima oară se grăbise s-o încheie din cauza stării sale proaste. Nu se simțea extenuat fizic ci și psihic. Simțea o greutate pe suflet de când se despărțise de Celia. O greutate care-i lua toată bucuria de a trăi.

Auzise de multe ori spunându-se că pentru un bărbat dragostea nu este atât de importantă ca pentru o femeie, dar nu credea în această afirmație.

Celia era viața lui. Amintirea ei era ca o torță vie în inima lui. Toată viața se va înclina în fața curajului, abnegației acestei tinere. De la despărțirea de ea trăise mecanic, iar fiecare bătaie a inimii îi amintise de ea, de ochii ei mari, de atingerea mâinilor ei. Parfumul ei, vocea, zâmbetul. Nu putea uita nimic din ce aparținea acestei făpturi. Era îndrăgostit de ea. Iar tragedia era și mai mare cu cât știa că și ea simțea la fel. Și cu toate astea, erau forțați să trăiască separat.

Acasă, scenele cu Frances nu se mai terminau, și lui îi era tot mai greu să trăiască astfel. Puțină prietenie, atenție, apropiere din partea ei i-ar fi fost de folos. Dar ea nu era dispusă să ofere nimic din ceea ce dorea el, ci numai dispreț, egoism...

Ce făcea ea în viața privată nu-l interesa și nici nu voia să știe. Frances nu era niciodată acasă, iar atunci când venea, provoca certuri.

Se străduise să păstreze promisiunea făcută Celiei, să n-o mai caute. Aflase de la doctorul Goring că brațul evolua bine și părăsise spitalul.

Trecuse prin clipe grele când citise anunțul logodnei ei cu Tim în ziare. Cu toate acestea spera ca pasul pe care-l făcuse să-i aducă Celiei liniște și fericire.

El nu mai putea avea aceste două dorințe.

Frances îi spusese că va pleca în weekend să-și viziteze niște rude bolnave, iar el era așteptat de un prieten la

Hertfordshire . Dar stând cu John Harrison și soția acestuia va simți și mai mult ce înseamnă dragostea adevăată, ce goală era viața lui. John și Silvia Harrison se adorau și aveau doi copii minunați.

Numai dacă ar fi putut s-o vadă de la distanță pe Celia, să constate că este mulțumită, asta l-ar face să prindă curaj.

Îi ceru menajerei să-i pregătească lucrurile pentru plecarea în weenkend, apoi făcu duș se schimbă într-un costum sport. Privi la ceasul de pe șemineu care indica ora șase.

Majordomul intră aducându-i o telegramă pe o tavă de argint.

– Tocmai a sosit, domnule, îi spuse el.

Guy luă telegrama și când o citi exclamă :

– Dumnezeule! Nu se poate!

O reciti de două sau trei ori.

„ Nu mai pot continua astfel; trebuie să te văd imediat. Te rog, așteaptă-mă, sosesc diseară.

Celia".

Era un mesaj de la Celia, de la cea care îi ocupa toate gândurile! Nu putea să creadă! Celia avea nevoie de el. Celia venea să-l vadă!

„Nu mai pot continua astfel... ce voia să spună? Nu putea continua cu Madden? Venea la el să-i ceară s-o ducă departe?

Observă că mesajul era trimis de la Brighton. Venea cu mașina sau cu trenul? Când va ajunge?

Acel Guy, care ținea acum telegrama Celiei în mână, era foarte diferit de cel care fusese înainte. Inima îi bătea tare imaginându-și cum va veni Celia cum o va prinde în brațe.

Sună la amicul său Harrison spunându-i că era chemat de urgență la spital, apoi îl chemă pe majordom, spunându-i că imediat ce va sosi miss Hammond s-o aducă la el.

Cu pipa în gură el începu să străbată cu pași mari încăperile casei negăsindu-și locul fremătând ca un tânăr îndrăgostit.

Majordomul deschise ușa spunându-i:

– A sosit miss Hamond, domnule.

Apoi apăru Celia, așa cum și-o adusese în fața ochilor de mii de ori de când se despărțiseră. Era de o mie de ori mai frumoasă. Celia se transformase într-o tânără elegantă, cu o capă de hermină pe umeri, mascându-și brațul încă bandajat. Părul ei blond era pieptănat în stil victorian cu superbe bucle.

– O, Dumnezeule, Celia... murmură el.

Celia întinse brațele spre el.

– O, Guy!

El o prinse în brațe, simțindu-i parfumul, simțind că și ea tânjise după sărutările lui. Se strânseră în brațe ca două suflete pierdute, care cedau în fața unei furtuni devastatoare de sentimente. Rămaseră așa fără a scoate o vorbă. Apoi Guy o luă în brațe și o așeză pe sofa. Când o privi observă că ea avea ochii închiși și că era pe punctul de a-și pierde cunoștința.

Simți față de ea o tandrețe aparte pe care numai față de ființa pe care o iubești cu adevărat o poți simți și îngenunche în fața ei:

– Celia, iubita mea... nu-ți imaginezi ce simt... este prea mult pentru noi Celia... aparținem unul celuilalt trup și suflet... este minunat, dar ....

Ea deschise ochii și culoarea îi reveni în obraji.

– Mă mai iubești, dragul meu?

– Știi că te divinizez. Ar fi trebuit să știi de când te-am sărutat.

– Am vrut să te aud spunându-mi din nou.

– Aș repeta-o la infinit. Iar acum că ești aici nu te mai las să pleci.

Celia îl privi; nu-l mai văzuse astfel. Știa că el o iubește.

– Guy mi se pare un miracol că te pot vedea din nou!

Urmă un sărut plin de disperare. După ce ecourile reîntâlnirii lor se diminuară, ea îi spuse:

– Am venit cât am putut de repede , imediat ce am primit telegrama ta.

– Ce telegramă iubito? Nu ți-am trimis nici o telegramă! Tu mi-ai trimis!

Fu rândul ei să-l privească uimită.

Celia citi mesajul semnat cu numele ei.

– Guy eu nu ți-am trimis nici un mesaj.

– Draga mea, este trimis de la Brighton. Uite telegrama ta.

Celia citi presupusa ei telegramă prin care-și anunța sosirea, iar el citi telegrama adresată ei în numele lui:

„Trebuie să te văd urgent, nu suna, vino acasă la mine, imediat ce primești mesajul.

Guy“.

Celia își mușcă buzele, apoi roși.

– Ce este, iubito?

– Cineva vrea să fim împreună... cred că știu cine este autoarea acestor mesaje... soția ta, Guy...

– Nu se poate! Crezi că ne vrea împreună pentru a pune la cale vreo mârșăvie? Dar ea nu este la Brighton de unde au fost trimise telegramele.

– Frances este la Brighton, Guy. Ne-am întâlnit la hotelul Imperial.

– Paul de Poiret! A revenit la Paul de Poiret!

– Probabil acum își vrea libertatea! Dar nu știe nimeni c-am venit la tine. Nici măcar Jan. Iar cu Tim am rupt logodna...

Inima lui Guy începu să bată tot mai tare.

– Când am citit telegrama, a trebuit să-i spun lui Tim că nu mă pot mărita cu el.

– Iubita mea, poată să piară toată lumea, iar Frances odată cu ea. Nu-mi pasă ce a mai pus la cale. Nu te mai pot lăsa să suferi. Iar dacă ea a pus la cale întâlnirea asta, atunci să-i dăm curs! Nu mă mai despart de tine!

– Guy, să nu ne pierdem rațiunea, zise Celia, chiar dacă am vrea s-o facem. Femeia asta este capabilă de orice pentru a-și atinge scopul...

– Eu nu mai am putere să lupt, Celia, mă las în minile tale.

– Asta înseamnă siguranță iubitule, pentru că eu nu te voi lasă niciodată să te distrugi din dragoste pentru mine, dar nici acelei femei nu-i voi permite să te distrugă. Acum când știm că Frances a pus la cale totul, îmi este clar că va veni aici să ne surprindă. De aceea voi pleca înapoi la Brighton.

– Iubita mea, nu te mai las să pleci acum când te am aici, în brațele mele după atâta vreme...

– Pe asta mizează și Frances... dar noi nu vom acționa după standardele ei rotten...

– Iubito asta înseamnă că ne vom despărți din nou?

– Nu știu Guy... poate se va întâmpla ceva... poate Frances va obosi de toate aceste intrigi și va accepta divorțul...

– De acum înainte o voi pune sub observație, se decise Guy și nu se va mai bucura de aventura cu Poiret nici o clipă. O disprețuiesc la fel cum mă disprețuiesc pe mine că am putut iubi o astfel de făptură. Dar n-am iubit-o cu adevărat Celia. Tu ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată...

Celia făcu un efort să nu-și piardă cumpătul la despărțire.

– Dumnezeule! strigă Guy. Ce mare este prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a ține drumul onoarei drept!

– Nu te pierde cu firea, iubitule, se va întâmpla ceva, o minune care ne va aduce împreună, îl încurajă ea. Poți să-i dai telegramele lui Frances și să spui că farsa ei a avut succes, până la un punct.

Guy nu mai răspunse. Dar se gândi că va aștepta până luni să-i spună lui Frances tot ce gândea despre ea și mârșăviile ei.

Celia ajunse înapoi la Brighton pe la ora nouă. I se făcuse frig, se simțea rău. O durea brațul acum când se agitase atât. Se întrebă cum petrecuseră seara Jan și Tim.

În copilărie, văzuse un câine care pierzându-se de stăpân se așezase într-un colț pe haina acestuia și murise acolo refuzând apa și hrana. Își aminti tocmai în seara asta acest incident. Asta simțea și ea; voia să se ascundă într-un colț unde să-și încheie viața. Nu putea să trăiască fără el.

Se duse la recepție și întrebă:

– Miss Leith s-a întors cumva?

– Nu, a plecat cu un domn.

– Foarte bine, zise Celia, acum știu că mă pot duce la culcare liniștită.

– N-ați aflat de tragedie, miss?

– Nu, zise Celia, ce tragedie?

– Un cuplu cazat aici la noi în hotel. Teribilă tragedie!

Recepționerul îi povesti despre cuplul care sosise într-un Mercedes alb... Celia deveni brusc foarte interesată.

– Da, îmi amintesc mașina. Mi-o amintesc și pe doamnă. Dar ce s-a întmplat?

– Un accident, miss.

Și omul începu să-i povestească. În timpul prânzului plouase și întrucât era sâmbătă traficul era destul de anevoios. Mercedesul a derapat după ieșirea din Brighton și a intrat într-un autobuz. Domnul a scăpat printr-un miracol, dar doamna a murit.

Celia își pierdu cunoștința. Recepționerul îl chemă pe portar să-l ajute s-o urce în cameră pe miss Hammond.

***

Trecuse deja un an de când Tim Madden o angajase pe Celia ca secretară la biroul său. Dar acum nu mai putea fi vorba despre o poveste de dragoste între ei. Rămăseseră foarte buni prieteni, dar viețile lor se despărțeau de data asta. Celia apuca pe un drum nou, din care Tim nu făcea parte. Era ultima ei zi la birou. Urma să plece în Egipt unde o aștepta Guy, să se căsătorească.

Celia intră cu corespondența în biroul lui.

– Este ultima ta zi, Celia? Îmi vei lipsi. Nu știu dacă voi găsi altă secretară să-ți ia locul.

– Ai fost atât de bun cu mine ,Tim! Nu te voi uita niciodată!

Tim o privi fără gelozie, bucuros că viața ei luase o întorsătură atât de fericită. Iar pe Guy Denver îl aprecia și-și explica de ce se îndrăgostise Celia de el.

Timpul repară multe... fusese bun și îngăduitor cu Tim ajutându-l să-și scoată din inimă iubirea pentru Celia, aducându-i-o pe cea pentru Jan Leith. După cum îi spusese Celiei, Tim învățase valoarea atracției spirituale la fel ca pe cea a atracției fizice. Terminase cu „blondele“... găsise ceva durabil în viața lui. Și descoperise multe calitați la fata aceea înaltă care nu era frumoasă, nici foarte educată.

După moartea lui Frances, Celia și Guy se văzuseră o dată sau de două ori. Trebuia să se gândească la lumea din jur, care nu știa adevărata poveste dintre ei și cărora li s-ar fi părut ciudat ca Guy să se căsătorească imediat cu altă femeie.

Guy demisionase de la spitalul din Londra, se retrăsese din viața socială, iar când auzise că se va deschide un spital la Alexandria care avea nevoie de un director cu experiență, își oferi serviciile și desigur fu imediat acceptat.

N-o mai văzuse de zece luni pe Celia, dar în scrisori el îi repeta că fiecare zi de muncă îi este închinată.

Celia nu mai trăia decât pentru ziua în care se va despărți de Tim și Jan pe chei și va porni spre iubitul ei Guy. De multe ori le spusese lui Jan și Tim că visa să-i aibă aproape.

Soarta fusese bună cu ea. Guy își căpătase libertatea într-un fel nesperat. Moartea lui Frances Denver i-l lăsase ei pe Guy, deși numai Dumnezeu știe că nu-i dorise un astfel de sfârșit. Iar cândva Guy o iubise pe Frances, soția lui. De multe ori se întrebaseră dacă nu vor simți mereu umbra acesteia între ei.

Dar totul trecuse, acum o puteau da uitării pe Frances. Se puteau gândi în sfârșit și la ei.

Urmau să se căsătorească la o zi după ce Celia ajungea la Alexandria.

Celia se căsătorea cu Guy. De câte ori își repeta asta, inima îi era inundată de un val de bucurie, de fericire. Ce bine era să simtă că era a lui pentru totdeauna!

După cum îi spuse lui Guy după aceea, nu-și amintea mare lucru din călătoria spre Alexandria din cauza fericirii... plânsese la despărțirea de Tim și de Jan, iar Tim îi dăruise un buchet de violete prins de reverul blănii care constituise ultimul dar al lui...

Urmaseră apoi treizeci și șase ore cu trenul și ajunsese la Marsilia. Apoi cinci zile la bordul unui vas care o duse până la Alexandria. Acolo o aștepta Guy, ars de soare așa cum nu-l văzuse niciodată, fericit și emoționat.

– O, draga mea! Acestea au fost singurele lui cuvinte.

Apoi, după ce-și mai reveni, o ajută să treacă prin vamă, spunându-i:

– Vom merge direct la vila care va fi casa noastră de acum. Apoi te voi lăsa cu domnul și doamna Elvey, care vor avea grijă de tine.

N-o văzuse niciodată pe Celia atât de frumoasă. Era fermecătoare în acel costum de catifea albastru deschis, se îngrășase puțin, fără a-și pierde din fragilitatea cu care se obișnuise el.

– Totul este aranjat, iubito. Ne vom căsători mâine și vom pleca în luna de miere pe Nil. Am concediu trei săptămâni, timp în care doctorul Elvey se va ocupa de spital. Celia, nu-mi vine să cred că te afli aici, că visul nostru se va împlini...

– A durat destul de mult, nu?

– Dar a meritat așteptarea iubito. Dar spune-mi ce face Jan?

– Minunat! Se va căsători cu Tim, căruia i-a cucerit inima.

– Îi vom invita aici în luna de miere, decise Guy.

– Asta le-am spus și eu!

Ajunseră între timp la vila în care urmau să locuiască și, mână în mână, străbătură grădina cu palmieri, curmali, straturi de trandafiri englezești, poposiră în fața ferestrelor care dădeau spre mare.

– Bine ai venit în Egipt, iubita mea și mai ales în viitorul nostru cămin.

Pe moment, ea nu spuse nimic, dar își scoase pălăria și o puse pe un scaun.

– Sunt a ta, Guy. Am fost dintotdeauna și voi fi până la sfârșitul vieții.

Sfârșit